

АМАНДА АШИЛИ

Почитателите
на исторически
романси няма
да останат
разочаровани!

СЕРА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЛПА В БАРД

АМАНДА АШЛИ САРА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Едно създание е обречено да броди по земята в безкрайна тъмнина. И търси през вековете жена, която да разпознае мъжа под облика на чудовището. Ангел на чистотата и светлината, тя се страхува от тайнствения непознат, чийто очи обещават безкрайна наслада, дори когато той ѝ нашепва най-тъмните си тайни, в които тя не смее да повярва. Те са две обречени души, жадуващи за пълно отдаване, готови на всичко заради любовта си. Поотделно са самотни и отчаяни, но заедно ще споделят неумиращата страст, ще се опълчат срещу вечността и... ще прегърнат любовта!

ЧАСТ ПЪРВА
ЕДНА ЛЮБОВ, ЕДИН ЖИВОТ

ПРОЛОГ

Саламанка, 1995

Самотният надгробен камък се издигаше унило върху малко възвишение. Белият мрамор сияеше подобно на крайбрежен фар в непрогледна тъмнина. Над земята се стелеше гъста сива мъгла, за да посрещне надвисналите облаци, но той не се нуждаеше от светлина, за да намери пътя към гробището, нито за да прочете надписа върху камъка.

САРА ДЖЕЙН ДЪНКАН ОНИБЕНЕ

1865 — 1940 г.

Обичана съпруга.

Тя си отиде от тази земя,

но завинаги остана в сърцето ми...

Сара. Повече от петдесет години бяха заедно. Ако им бяха отредени още петдесет или сто, пак нямаше да бъдат достатъчно. Тя бе запълнила празнотата в живота му, бе прогонила мрака, изпълващ бездната на прокълнатата му душа.

Пронизан отново от болката, той тихо въздъхна:

— Защо, Сара?

Въпросът, изтръгнат от дълбините на сърцето му, отекна в тишината.

Защо, защо, защо...

Прокле се, че ѝ бе позволил да си отиде, въпреки че нямаше друг избор. Обичаше я повече от всичко на света.

— Сара, любима, върни се при мен.

Болката от раздялата им все още беше остра и изгаряща, както бе в нощта, в която тя умря в ръцете му.

Ръката му бавно погали студения мраморен камък, после той се отпусна върху земята, покрила тленните ѝ останки. Но жената, която

бе обичал повече от живота си, си бе отишла. Нейната душа бе напуснала земята и бе отлетяла към небето, което бе забранено за него.

Сара...

Другата половина на сърцето му.

Неговата утеха в един тъмен и самотен свят.

„Сара, Сара, защо ме напусна? Нима ти бях толкова противен, че не желаше повече да бъдеш с мене?“

От устата му се изтръгна мъчителен стон. Знаеше, че не е справедлив. Тя го бе приела такъв, какъвто бе. Обичаше го с всяка фибра на тялото си, с всеки удар на сърцето си. Каквато и мъка и болка да изпитваше сега, колкото и да страдаше, не бе заради решението на Сара, а заради това, което представляваше самият той.

Притисна лице към влажната трева, затвори очи и си припомни как започна всичко...

ГЛАВА 1

Англия, 1881

През последните тринадесет години той я наблюдаваше, притаен в сенките. Следеше как отново и отново сменяха тежките скоби, обхванали краката ѝ. Неизлечимо заболяване на долните крайници, така казваха лекарите, което не ѝ позволяваше да ходи...

Бе видял как надеждата постепенно помръква в огромните ѝ сини очи, докато приемаше факта, че никога няма да тича и да играе както другите момичета, които живееха в сиропиталището. По-късно, когато тя порасна, той усети отчаянието ѝ от осъзнаването, че навярно никога няма да се омъжи или да има деца и ще изживее дните си в самота. Никой няма да я обича, няма да има семейство, което да я оплаква или да я помни, когато си отиде от тази земя.

Той бе единственият, прозрял дълбокото ѝ отчаяние, мъката, обгърнала сърцето ѝ... Единственият, който разбираше копнежа ѝ да тича, докато дъхът ѝ секне, под златните лъчи на слънцето. Или да броди под сребристите сенки на луната.

Само той бе чувал приглушените ѝ ридания в нощта. Пред другите тя понасяше храбро недъга си, но когато оставаше сама в стаята си ридаше с горчиви сълзи, сълзи, които разяждаха душата му като отрова.

Никога не бе възнамерявал да ѝ разкрие присъствието си. Никога. Искаше само да я наблюдава — невидим призрак, който споделя самотата ѝ и по този начин поне малко облекчава своята.

И ето сега, през тази топла лятна нощ отново се бе притаил в сенките под прозореца на стаята ѝ.

Знаеше, че бе прекарала следобеда седнала в парка, разположен срещу сиропиталището, загледана в играещите деца и младите влюбени двойки, които се разхождаха хванати за ръце из широките алеи.

Гледаше как животът минава покрай нея.

Пропусна вечерята и си легна рано, но не заспа. Лежеше неподвижно, а запалената свещ рисуваше бледи сенки по лицето ѝ.

Обгърнат от сенките на мрака отвън на верандата, той усети как сърцето ѝ се свива от болка. Тя тихо говореше на себе си.

— Можеш да го направиш, Сара Джейн — изрече решително. — Да, можеш! Знам, че можеш. Лекарите може пък да грешат!

През следващите пет минути той я наблюдаваше как тя с мъка се премести до края на леглото, как се надигна с охкане и как спусна предпазливо краката си, докато опрат до хладния под.

— Можеш да го направиш. — Тя пое дълбоко дъх, вкопчи се в колоната до горната табла на леглото и се изправи на крака.

За един кратък миг остана така, а по челото ѝ избиха капчици пот. После пусна колоната.

Чу се тихо проклетие, краката ѝ се огънаха и тя падна на пода.

— Безнадеждно е... — промърмори с глас, натежал от отчаяние. — Никой няма да ме осинови — изтри сълзите от очите си, — или да ме обича! Ще прекарам живота си тук и никога няма да имам това, което ще имат другите момичета. Никога няма да се омъжа, нито пък ще имам деца...

Седна и се втренчи в пода, а раменете ѝ примирено се отпуснаха.

Голямото ѝ страдание го изпълни с безкрайна мъка. Тя винаги се опитваше да изглежда весела и храбра. Беше красива млада девойка. Кой би могъл да я обвинява за отчаянието ѝ, за осъзнаването, че животът отминава покрай нея?

Копнееше да отиде при момичето, да го вземе в прегръдките си и да го утеши и успокои, да му вдъхне надеждата, от която толкова много се нуждаеше. Ала не смееше да се издаде.

Смяташе да си тръгне, когато тя се протегна към възглавницата и измъкна отдолу малка кафява бутилка. Огромните ѝ сини очи се втренчиха тъжно в нея.

И в този миг той разбра, че тя е решила да се самоубие.

Без да мисли за последствията, се втурна в стаята.

Сара Джейн вдигна глава и се сепна, когато видя пред себе си високия мъж. Беше в черно — от ботушите от мека кожа до широката вълнена пелерина, която го обвиваше подобно на тъмен облак.

— Сара, не го прави!

Гласът му бе като черен атлаз, мек и хипнотизиращ. Тя притисна бутилката към гърдите си.

— Какво да не правя?

— Не отнемай живота си, Сара.

Тя примигна срещу него изненадана не само от внезапното му нахлуване в стаята ѝ, но и от това, че знае какво бе намислила.

— Кой си ти? — смутено попита.

— Някой, който е без значение.

— И какво правиш отвън на верандата ми?

— Наблюдавам те.

Това наистина я уплаши. Разбра го, когато тя внезапно се сви до възглавницата с разширени от ужас очи: бе осъзнала, че е сама и безпомощна в тази стая.

— Наблюдаваш ме? Защо?

— Наблюдавам те още когато беше дете.

Тогава тя се усмихна и го изгледа едновременно недоверчиво и развеселено.

— Да не би да си моят ангел пазител?

— Точно така.

— И се казваш Гейбриъл^[1]?

Той не обърна внимание на иронията в гласа ѝ.

— Да, щом така искаш.

Сара погледна към бутилката в ръката си.

— И си дошъл, за да ме отведеш на небето?

— Не — тъжно отвърна той. — Това не мога да направя.

— Тогава в Ада?

Той поклати глава. Неговата сладка Сара никога няма да види Ада, замислено си каза той, освен ако не надникне в дълбините на очите му.

Високият непознат прекоси безшумно стаята, приближи до нея и взе бутилката от ръката ѝ.

Тя се опита да си я вземе обратно, но бе твърде късно.

— Не, Сара — рече той и пхна бутилката в джоба на панталоните си. — Няма да ти позволя да отнемеш живота си. Нито сега, нито когато и да било.

— Аз нямам живот — горчиво отвърна тя. — Никога не съм била нищо друго, освен нежелано бреме за семейството ми, а също и за сестрите, които са длъжни да се грижат за мен.

— Това не е вярно.

— Вярно е! Да не би да смяташ, че не зная? Защо иначе майка ми ще ме изостави?

— Сара... — прошепна името ѝ, разтърсен от болката, стаена в очите ѝ.

— Не съм нищо друго, освен нежелано бреме — повтори тя. — Сестрите казват, че ме обичат, но аз знам, че ще почувстват облекчение, когато си отида.

— О, моя бедна сладка Сара — промърмори той и преди да разбере какво прави, се озова седнал на ръба на леглото, обвил ръце около нея.

Тя бе толкова красива с копринено меката си руса коса и очи сини като яйцата на червеношийка. Сладката Сара Джейн. Толкова красива. И толкова крехка и уязвима.

Притисна я към себе си и се изненада, че тя не се отдръпна. Вместо това се сгуши в прегръдките му и положи глава на гърдите му. Той усети, че раменете ѝ потръпват и чувства сълзите, които намокриха ризата му.

Остана така, люлеейки я нежно, докато тя не заспа. Но дори и тогава не пожела да я пусне.

Държа я така, докато небето просветля, предвещавайки идването на зората. Чак тогава я положи внимателно в леглото.

Знаеше, че няма право, но се наведе и я целуна. Сетне си отиде като изгрева на слънцето.

[1] В Новия завет Гейбриъл (Гавраил) е архангел, който е предсказал на свещеник Захария раждането на сина му Йоан Кръстител, а на Дева Мария — раждането на Иисус. Споменава се и в Стария завет в Книгата на пророк Данаил. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Достигна леговището си в абатството Кросуик минути преди слънцето да се издигне над хоризонта. Залости тежката врата и облегна глава на масивното дърво.

Затвори очи, опитвайки се да си припомни какво бе да се разхождаш в светлината на деня, да се радваш на докосването на слънчевите лъчи до лицето ти и да се наслаждаваш на топлината им.

От устните му се изтръгна тихо проклятие, отдръпна се от вратата и прекоси стаята. Отпусна се в огромното, подобно на кралски трон кресло, което бе и единствената мебел, за да се втренчи унило в мрачното огнище.

Тя страдаше и искаше да сложи край на живота си.

Има различни видове страдания и болки, каза си той. Болката на Сара не бе физическа; тя бе много по-дълбока, пронизваше сърцето ѝ, достигайки до най-съкровените дълбини на душата ѝ. Мила и твърде чувствителна, тя усещаше, че е излишно бреме за малкото на брой монахини, които управляваха сиропиталището „Вечна милост“.

Сърцето го болеше за нея. Тя бе родена в богато семейство, но от деня на раждането ѝ фамилията Дънкан сякаш бе орисана на нещастия. Два от корабите, принадлежащи към флотилията на баща ѝ, потънаха в морето, а пожар унищожил част от дома им. През следващата година Адалайн Дънкан роди мъртъв син. Скоро след третия рожден ден на Сара баща ѝ загина при злополука. Едва след смъртта му съпругата му узна, че той не само бе проиграл богатството им, но бе изгубил и цялата си флотилия. Кредиторите му, които доброто му име и постоянните му обещания дотогава бяха държали на разстояние, наложиха възбрана на фамилното имение и обявиха всички ипотeki за просрочени. Майката на Сара, сломена от смъртта на съпруга си и отчаяна от загубата на дома си, бе изоставила дъщеря си, за да не я види никога повече.

Нищо чудно, че девойката бе стаила толкова горчивина в сърцето си. Може би, трябваше да ѝ каже, че тя е единственият слънчев лъч в

неговото жалко съществуване, че нейният живот не е лишен от смисъл дори и само заради това, че озарява мрачния му свят.

Ала не можеше да го направи. Независимо колко силно копнееше да ѝ даде успокоение, никога не би могъл да ѝ вдъхне надежда, тъй като самият той бе лишен от всякаква утеха.

Почувства изгрева на слънцето по леката слабост, която го обземаше с идването на зората — пристъп на изтощение и отпадналост, който нарастваше... докато не останеше напълно безсилен. Когато за пръв път бе създаден преди няколко века, не можеше да издържи завладялата го слабост с настъпването на зората. Лишен от силата си, той бе принуден да дири пълен мрак, докато траеше денят, да спи с възстановителния сън на безсмъртните. Но с годините стана по-силен и откри, че може да си ляга по-късно през деня и да става по-рано, преди слънцето да е напълно залязло, въпреки че докосването на лъчите му означаваше неминуема смърт. Той се страхуваше от това докосване както другите се страхуваха от смъртта.

Онези ранни дни бяха изпълнени със смут и чувство на безсилие. Жаждата за кръв го изпълваше с отвращение към самия себе си, но въпреки това не можеше да ѝ устои и пиеше, пиеше... докато не се насити. Слухът му се изостри, в главата му проникваха мислите и разговорите на други, а бученето ставаше оглушително. Само дългата практика го научи да изключва мислите на другите, за да може да си възстанови усещането за вътрешна тишина и покой. Зрението му бе съвършено и притежаваше силата на двадесет мъже. Подобно на дете, прехласнато от новата си играчка, той обичаше да изпитва границите на силата си, на своята издръжливост. И в тези си опити съвсем несъзнателно бе донесъл болка и смърт на беззащитните смъртни, които имаха неблагоприятното или нещастното да се изпречат на пътя му.

Безкрайно самотен, откъснат завинаги от човешките същества, той напусна Италия и заброди по света, търсейки безопасно убежище, ново място, което да нарече свой дом. Постепенно се научи да контролира страстта си за кръв. Разбра, че не е необходимо да изсмуква и последната капка кръв на плячката си и да я оставя бездиханна. Научи се да хипнотизира жертвата си и да взима само колкото му е необходимо. Жертвата никога не узнаваше какво се бе случило. Но понякога се случваше жаждата му за кръв да го завладее

дотолюва, че да не може да се въздържи от отнемането на човешки живот.

Бремето, което тежеше върху плещите му, не бе никак леко — да знаеш, че съществуването ти зависи от кръвта на другите. Или, в противния случай, да умреш ненавиждан и проклинан от човешкия род. Някои приемаха Подаръка на мрака и му се наслаждаваха, така както бе направил и самият той. Други полудяваха.

Сви се в креслото, потънал в мрака на собствените си мисли. От векове бродеше по земята, причинявайки хаос в живота на смъртните, тържествувайки със своето безсмъртие, докато скиташе безцелно, без да се интересува от някого и без да позволява някой да се загрижи за самия него. Но самотата се увеличаваше и ставаше все по-голяма — много повече, отколкото можеше да понесе. Тогава вече се бе примирил със себе си и се бе научил да обуздава жаждата си за кръв. Скиташе из света, търсейки жена, която зад чудовището, в което се бе превърнал, ще може да види мъжа, какъвто бе някога.

Не се затрудняваше в намирането на жени. Не се нуждаеше от огледало, което да му напомни, че е изключително мъжествен, че е самец в разцвета на годините си. Косата му бе дълга и права, черна като душата му; очите му — сиви като утринната мъгла, която се стели над стихналата река. Лицето му бе достатъчно красиво, устните — леко пълни и чувствени, а носът му — прав и остър, макар и съвсем леко извит накрая.

Бе имал много жени. Красиви жени. Благороднички или с ниско потекло, те идваха с радост при него и всячески му показваха привързаността и обичта си, докато не откриеха какво представлява. Някои се отвръщаха отвратени, а други побягваха ужасени. Една от тях дори бе намерила смъртта си...

При спомена от устните му се изтръгна отвратително проклетие. Бе обичал Розалия с цялата страст, на която единствено младостта е способна, а тя бе умряла заради него. Имаше времена, когато се отвращаваше до безкрайност от чудовището, в което се бе превърнал, когато смъртта му се струваше сладко избавление.

Точно така се чувстваше преди тринадесет години. Беше готов да се самоунищожи, бе решил да излезе на дневна светлина и за последен път да усети топлината на слънцето, преди да изчезне завинаги. Това

бе нощта, в която видя Сара за пръв път — невръстно момиче с дълги златисти коси, свито в ъгъла на празната стая.

Тя плачеше тихо, сякаш се страхуваше да наруши тишината на нощта, а хлиповете ѝ бяха изпълнени с толкова огромна тъга, че успя да го изтръгне от собственото му нещастие. Именно приглушените ѝ ридания го отведоха в изисканата и богата къща.

Тя спря да плаче в мига, в който той я взе на ръце и се втренчи в него с огромните си, пълни със сълзи искрящо сини очи. А след това му се усмихна, една сладка и невинна усмивка изпълнена с такова доверие, че той се закле да я закриля, докато е жива.

Претърси стаите с надежда да открие майката на детето, но никъде не се виждаше жива душа. Мебелите бяха покрити с избелели калъфки, а всички гардероби — празни.

Тихо изруга. Не можеше да повярва, че някой е изоставил такова прекрасно дете.

По-късно узна, че Сара е дъщеря на Адалайн Дънкан, която бе избягала от дома си посред нощ. Съгражданите ѝ бяха предположили, че е взела детето със себе си.

Същата нощ той занесе Сара при монахините в сиропиталището „Вечна милост“.

Когато я подаде на една от сестрите, детето втренчи в него огромните си тъжни очи, сякаш предчувстваше, че никога повече няма да го види.

Оттогава я наблюдаваше...

Една дълга въздишка се изтръгна от устните му, докато се взираше в тъмното огнище. Сара... Какво щеше да прави, ако тя се самоубие, докато той спи? Какво ще бъде животът му без нея?

— Кой си ти? — смутено попита. Никога не бяха изговаряни по-истински думи, помисли си той, защото небето бе недостижимо за него.

„И се казваш Гейбриъл?“ — бе попитала тя, а той бе отговорил: „Да, щом така искаш...“.

Устните му се извиха в лека усмивка. Беше изживял различни животи и бе носил много имена, но никое не му бе доставяло такова удоволствие, както името, което тя му бе дала.

За пръв път в този живот, през нейния живот, той щеше да бъде Гейбриъл.

ГЛАВА 3

Сара въздъхна и затвори книгата, която четеше. Още една любовна история с щастлив край. Ех, да можеше и истинският живот, нейният живот, да свърши така. Какво би било, ако някъде я очаква Прекрасният принц, готов да я отведе на бял кон; един висок, тъмен и красив мъж, за когото инвалидната количка няма да има значение и който ще види в нея жената.

Загледа се в затворените врати на верандата и си припомни тайнствения мъж, който бе дошъл при нея през нощта. На устните ѝ се появи лека усмивка. През целия ден си бе мислила за него, а въображението ѝ рисуваше различни картини.

Той бе преоблечен принц, който търси своята Пепеляшка.

Или пък ексцентричен благородник, копнеец да открие жената на своите мечти.

Той бе и чудовището от детските приказки и единствено тя можеше да го спаси...

Тих стон се надигна от гърлото ѝ. Нито един мъж, бил той принц или чудовище, няма да пожелае жена, прикована завинаги към инвалидния стол. Та кой принц би поискал принцеса, която не може да ходи? Кое чудовище може да бъде преобразено от недъгава жена?

В очите ѝ запариха сълзи и тя побърза да ги изтрие. Искаше ѝ се да плаче, потопена в огромното море на самосъжалението. Беше уморена от себе си, срамуваше се от слабостта си, но не можеше да се спре. Вече бе почти седемнадесетгодишна. Искаше да тича по огряната от слънцето ливада, да се разхожда из сенчести алеи, да плува в примамливите чисти води на езерото зад сиропиталището. Но най-много от всичко мечтаеше да може да танцува.

Погледна към красивата малка музикална кутия с изящната балерина, поставена на масичката до леглото ѝ. Мечтата ѝ бе да стане танцьорка. Това бе лелеяната ѝ надежда, скътана дълбоко в сърцето ѝ, която я стопляше в детството — надежда, която избледняваше по малко всеки път, щом лекарят сменяше металните скоби на краката ѝ, докато накрая ги свалиха окончателно и ги замениха с инвалидната

количка. Надеждата, че ще има нормален живот, ѝ бе отнета завинаги от жестоката и неумолима истина — тя никога нямаше да може да ходи. Никога нямаше да стане балерина. Щеше да прекара целия си живот в инвалидния стол!

Не, няма да плаче! Няма!

Вратата се отвори и Сара преглътна сълзите си. Влезе сестра Мери Джоузефа, за да ѝ помогне да си легне.

— Спи спокойно, дете — каза сестрата.

След като се увери, че шнурът на звънеца е на мястото си — в случай, че Сара Джейн се нуждае от нещо през нощта — монахинята излезе от стаята.

Девојката тъкмо придърпваше завивките до брадичката си, когато видя една сянка да помръдва зад тънките завеси, закриващи вратите на верандата.

— Гейбриъл? — Момичето се взря в мрака. — Гейбриъл? — изрече отново името му като вопъл, отронил се от самотното ѝ сърце. — Ако си там, моля те, влез при мен.

Затаи дъх изпълнена с надежда и тогава вратите се отвориха, разкривайки тъмната фигура, очертана от лунната светлина.

— Гейбриъл.

— Сара... — Той наклони глава, пристъпи в стаята и затвори вратите зад себе си. — Късно е, а още си будна.

— Не ми се спи.

— Плакала си — отбеляза той.

Тя поклати глава.

— Не, не съм.

Сара се надигна, подпря гръб на възглавниците и запали лампата до леглото.

— Пак ли си ме наблюдавал?

Гейбриъл кимна. Бе стоял, скрит в сенките, гледайки я как чете, попивайки с поглед красивото ѝ лице, отразяващо различните чувства, които вълнуваха душата ѝ. Беше толкова лесно да проникне в мислите ѝ, да ги прочете като разтворена книга. Знаеше, че тя си представя, че е на мястото на героинята в романа, че мечтае за една прекрасна и съвършена любов, която се среща само в книгите.

— Виждала съм те и преди, нали? — замислено изрече момичето. Вгледа се внимателно в лицето му, в дълбоките сиви очи, в

острите черти на лицето и добре очертаната му брадичка издаваща непреклонна воля и решителност. — Да... помня те.

Гейбриъл поклати глава. Тя не би могла да го помни. Това бе невъзможно.

— Ти си този, който ме доведе в сиропиталището.

— Но как е възможно да си го спомняш? Тогава бе съвсем малка.

— Значи си бил ти! — тържествуващо се усмихна тя. — Как бих могла да забравя лицето на моя ангел-пазител?

Мускулче заигра на лицето му, а в гърдите му се надигна огромна вълна от вина, примесена с отвращение към самия него. Да, той наистина бе ангел, горчиво си помисли, ангелът на смъртта.

— И оттогава ме наблюдаваш? Защо?

Защо наистина? Не можеше да ѝ каже, че тя е въплъщение на всичко, което е изгубил, че нейната невинност го привличаше като светлина в мрака, че я бе наблюдавал как пораства и от красиво дете се превръща в прекрасна девойка, че страстта и копнежът му по нея растяха едновременно с нея. Не, никога няма да ѝ го каже! Пъхна ръце в джобовете на панталоните си и ги стисна в юмруци. Тя никога не бива да узнае за изгарящите го чувства.

— Защо? — насила се усмихна той. — От любопитство, разбира се.

— Разбирам — сухо промълви Сара. — Тъй като си спасил живота ми, си искал да видиш каква ще стана?

— Може и така да се каже.

— И каква станах?

— Красива — промърмори той.

— Красива, но безполезна.

— Сара! — За миг се озова до нея и коленичи до леглото ѝ. — Никога не го казвай! Никога не бива да се чувстваш по този начин!

— Защо? Това е истина. Аз не съм нужна никому.

— Не е вярно. Нужна си на мен.

— Наистина ли? — недоверчиво го изгледа тя. — За какво?

„За какво?“ — мислено повтори той. Как да ѝ обясни какво означава за него?

— Не можеш да ми отговориш, нали?

— Аз нямам семейство — тихо изрече Гейбриъл. — Нито близки приятели. След като те намерих, ти стана моето семейство. Понякога

си представям, че си моя дъщеря...

— И ми оставяше подаръци, нали? — Сара погледна към балерината в музикалната кутия. — Ти ми носеше подаръци за рождениите дни и за Коледа.

Гейбриъл кимна.

— Винаги се чудех защо към подаръците няма прикрепени картички — усмихна му се тя. — Обичах всичките ти подаръци, особено тази музикална кутия.

— Радвам се, че са ти харесали, *sara* — отвърна той и се изправи на крака. — А сега трябва да си отивам.

— О! — Тя енергично се извърна, но не достатъчно бързо и той видя разочарованието в очите ѝ.

— Искаш ли да остана?

— Да, моля те.

Той придърпа един стол до леглото и седна.

— Искаш ли да ти почета? — попита и погледна към книгата.

— Не, аз я свърших. Но можеш да ми разкажеш приказка.

— Не съм много добър разказвач — промърмори той, но отново забеляза разочарование в очите ѝ и неохотно кимна. — Преди много години в една далечна страна живял млад мъж. Той произлизал от многобройно, но много бедно семейство. Бил на шестнадесет години, когато някаква тайнствена болест обхванала селото им. Наблюдавал как членовете на семейството му гаснат и умират един по един. А когато и последният предал Богу дух, той ги положил един до друг и запалил къщата. Заминал и дълги години се скитал по света. Когато навършил двадесет и девет години, срещнал една жена и за пръв път в живота си се влюбил. Обичал я толкова силно, че никога не я попитал коя е тя или защо се среща с него само през нощта. Един ден се разболял изгарял от треска и знаел, че скоро ще умре от същата болест, която бе унищожила семейството му. Въпреки че се срамувал да го признае и се ненавиждал за слабостта си, той се страхувал от смъртта. Когато отредените му часове приближавали своя край, жената, която обичал, дошла при него. Изтерзан от болка и страх, той я молел да го спаси.

— Мога да го направя — отвърнала тя. — Мога да изпълня желанието ти, но цената ще бъде много висока.

— Готов съм на всичко.

— А дори и ако цената е твоята душа, готов ли си да я платиш?

Наивният младеж веднага се съгласил. А жената, която смятал за ангел, го понесла в зловещия вихрен танц на мрака... Когато отново дошъл на себе си, той осъзнал, че е сключил сделка с дявол! И въпреки че сега щял да живее вечно, всъщност никога повече нямало да бъде жив...

— Не разбирам — промълви Сара и се намръщи. — Кой е бил този мъж? Коя е била жената? И как ще живее вечно, а няма да е жив?

— Това е само една легенда, Сара — отвърна Гейбриъл, погледна към прозореца и се изправи. — Вече наистина е време да си вървя. Наспи се добре, *cara mia*.

— Благодаря за приказката.

— Няма защо — тихо отвърна той, наведе се и я целуна по челото. — Лека нощ.

— Утре вечер ще дойдеш пак, нали?

— Ако искаш.

— Искам.

— До утре тогава.

— До утре. И сладки сънища — извика тя, когато той се запъти към верандата.

Лицето му се сгърчи от мъка, докато прескачаше парапета. „Сладки сънища, как ли не“ — горчиво си помисли той.

Приземи се леко върху влажната земя и се стопи в тъмнината.

ГЛАВА 4

За Сара всеки ден минаваше мъчително бавно и скучно. Тъй като бе прикована към инвалидния стол, не знаеше какво да прави, за да минава по-бързо времето. В сиропиталището нямаше други момичета на нейната възраст, така че тя нямаше и приятелки. Обичаше да чете, да бродира и да рисува. Но всички тези занимания бяха спокойни и монотонни и не можеха да накарат часовете да текат по-бързо.

Понякога сестра Мери Джоузефа идваше да поседне при нея и се стараеше да я поразсее с интересни истории от детството си в Сицилия. Била най-голямата в семейство с десет дъщери и двама сина. Тя разказваше как е доила крави и кози, как е събирала яйца от полозите, как един ден обръснала главата на по-малкия си брат, защото хвърлил любимата ѝ кукла в кладенеца.

Но този ден сестра Мери Джоузефа се грижеше за бебетата, а останалите монахини бяха заети с приготовленията за празничната събота. Никога досега Сара не бе очаквала с такова нетърпение края на деня. Защото Гейбриъл щеше да дойде с настъпването на нощта...

Беше толкова развълнувана, че не можа да сложи и залък в устата си.

— Случило ли се е нещо, Сара Джейн? — попита я сестра Мери Джоузефа.

Момичето виновно я погледна.

— Не, сестро.

— Ти почти не докосна вечерята си.

— Не съм гладна... Може ли да се оттегля в стаята си?

Сестра Мери Луиза и сестра Мери Джоузефа се спогледаха, след което сестра Мери Луиза кимна.

— Ще дойда по-късно да ти помогна да си легнеш.

Сара кимна покорно, подкара инвалидния стол към стаята си и затвори вратата.

Тя бе единственото момиче в сиропиталището, което имаше собствена стая — предимство, което за пръв път оценяваше. Бяха ѝ казали, че се радва на тази привилегия, защото е най-голямата, а и

защото им бе трудно да качват и свалят инвалидния стол по стълбите. Но Сара смяташе, че е така, защото знаеха, че ще трябва да се грижат за нея до края на живота ѝ. С годините постепенно бе приела този факт... години, през които бе станала свидетел как децата едно след друго напускат сиропиталището, за да започнат нов живот.

Беше толкова мъчително да гледа как в сиропиталището идват различни двойки, които желяеха да си осиновят дете. Те минаваха покрай нея, без дори да я погледнат, щом разберяха, че е саката. Разбираше ги и не можеше да ги обвинява, че искат да си осиновят здраво дете. Но това не намаляваше болката.

Тръсна глава и прогони мрачните мисли. Какво значение имаше това, след като Гейбриъл скоро щеше да дойде?

Дълго разресва косите си, докато заблестяха като току-що изсечена златна монета. През цялото време поглеждаше към вратите на верандата, макар да знаеше, че е още рано, а с всяка минута нетърпението и вълнението ѝ нарастваха.

Сестра Мери Луиза дойде да ѝ помогне с вечерния тоалет, облече нощницата ѝ и грижливо я зави.

— Не забравяй да си кажеш молитвите, дете — напомни ѝ монахинята.

— Няма, сестро. Лека нощ.

— Лека нощ, Сара Джейн. Бог да те благослови. Минутите бавно се нижеха, ала той не идваше. Тя чу как часовникът на кулата отброи осем удара, долови приглушените гласове на сестрите, които отвеждаха децата в спалните им.

Постепенно къщата утихна. Часовникът удари девет, после десет.

Дали бе забравил? Или просто бе променил решението си? Може би изобщо не бе възнамерявал да дойде.

Тъкмо се канеше да загаси лампата, когато край лицето ѝ премина лек полъх. Погледна през рамо и видя силуета му, очертан на вратите към верандата.

— Гейбриъл! Ти дойде!

— Обещах, че ще дойда, нали?

Тя кимна, а сърцето ѝ щеше да се пръсне от щастие.

— Да не би да съм закъснял?

— Не.

Сара протегна ръка и след кратко колебание той прекоси стаята. След това за нейна огромна изненада се отпусна на коляно, пое ръката ѝ и я целуна.

Докосването на устните му я опари като огън.

В съзнанието ѝ завинаги се запечатаха копирената мекота на косите му, сухите и топли устни, широките рамене, очертаващи се под черната му пелерина. После той вдигна глава и тя се вгледа в очите му.

Бездънните сиви очи сякаш проникваха до най-съкровените кътчета на душата ѝ.

Очи, пълни с дълбока болка и тъга.

Той рязко се изправи на крака, сякаш се страхуваше, че тя е видяла повече, отколкото би искал. От дълбоките гънки на пелерината си извади книга и ѝ я подаде.

— За теб е...

Беше изящно подвързано томче със стихове. Страниците бяха от фина хартия със златен кант отстрани.

Ала тя нямаше да се разочарова, ако книгата бе стара и оръфана — нали бе подарък от него! Но това... като се изключи музикалната кутия, бе най-красивото нещо, което някога бе виждала.

— Благодаря ти — промълви трогната и притисна книгата до гърдите си. — Ще ми почетеш ли от нея?

— Ако желаш.

Тя му я подаде и по тялото ѝ преминаха приятни тръпки, когато пръстите му съвсем леко докоснаха ръката ѝ. Той свали пелерината си, седна на пода и се подпря на леглото.

Отвори книгата и започна да чете поема за несподелена любов, пропита с мрачни видения и чувственост.

Гласът му бе дълбок, плътен и мелодичен. Извикваше във въображението картини за нощи, огрени от лунна светлина, за далечни места и забранени желания, за прекрасни девиси и смели рицари с блестящи доспехи, яхнали белите си коне, за загубена и отново намерена любов.

Лампата хвърляше дълбоки сенки върху профила му, обграждайки главата му със сребрист ореол.

Той обърна страницата и гласът му изпълни стаята. Обви я плътно подобно на пашкул и тя вече не се чувстваше като безпомощен инвалид, а приказна кралица, царуваща над прекрасно царство на

златен облак, морска нимфа, възседнала омагьосан делфин, горска фея, танцуваща върху венчелистчетата на благоуханно цвете.

В гласа му имаше особена магия, дивни ритми изпълваха всичко край тях.

Тя се взираше в профила му, представяйки си горд воин, който се хвърля безстрашно в кървава битка, мургав разбойник, тръгнал да раздава правосъдие, красив рицар в броня, загубила блясъка си в безброй сражения.

Нямаше представа колко дълго се бе взирала в него, преди да осъзнае, че той бе спрял да чете.

Страните ѝ пламнаха и тя се смути, когато погледите им се срещнаха. Сякаш току-що се бе събудила от тежък, непробуден сън. Всичко изглеждаше толкова реално, а когато погледна в очите на Гейбриъл, Сара разбра, че той наистина е бил и воинът и разбойникът и рицарят в загубилите блясъка си доспехи...

Гейбриъл се взираше в нея, като че ли я виждаше за пръв път. Очите ѝ, сини като небето, което не бе виждал повече от триста години, вече не бяха очи на дете, а на жена. Един-единствен поглед му бе достатъчен, за да осъзнае, че в лицето или тялото ѝ вече няма нищо детинско. Устните ѝ бяха розови и предизвикателни. Шията ѝ бе грациозна като на лебед, а ръцете ѝ — меки и гладки. Изведнъж го обля гореща вълна, представяйки си как тези ръце го прегръщат и галят.

Тя пое дълбоко дъх и той забеляза, че гърдите ѝ бяха станали високи и заоблени като на истинска жена.

Но най-смайващо бе осъзнаването, че тя го гледа като мъж.

Той рязко се изправи и пусна книгата в скута ѝ. За миг се потопи в изгарящия поглед на очите ѝ, после бързо протегна ръка към пелерината си. Черната вълна се завъртя край тялото му подобно на мъгла в тъмна нощ, обви широките му рамене и в следващия миг вече го нямаше.

— Гейбриъл?

Сара примигна няколко пъти, питайки се дали всичко не бе само сън. Вдигна книгата, все още топла от ръката му и притисна лице към корицата.

Не, не бе сънувала. Гейбриъл бе тук.

Затвори очи и се помоли отново да дойде при нея.

Той се стопи в надигащата се от тъмнината мъгла. Посрещна с облекчение нощния студ и прегърна ледения вятър, който духаше откъм реката.

Беше ѝ чел от една древна книга с поезия, а тя се бе промъкнала в сърцето му, зървайки душата му за миг. Сигурно бе видяла мрака, който цареше там, пустотата, която бе по-дълбока и по-черна от бездната на самия ад.

Защо не се бе изплашила?

Другите поглеждаха в очите му и побягваха от страх, а онези, които не бягаха достатъчно бързо и не успяваха да се отдалечат, умираха.

Тя защо не се страхуваше? Как изобщо ще може някога отново да се изправи пред нея?

Усети как в гърдите му се надига гняв, примесен с жаждата за кръв и с нуждата да убива.

Опита се да го потисне, но през тази нощ не можеше да укроти глада си.

Подобно на тъмен призрак, той се понесе из пустите улици. Най-после съзря това, което му трябваше — пиян скитник, легнал сред някакви боклуци.

И като ангел на смъртта той се надвеси над мъжа, а дългата му черна пелерина ги обви като вечния мрак на гроба...

Задоволен, но изпълнен с отвращение към себе си, Гейбриъл полетя към отдавна изоставения манастир, който бе станал негов дом през последните тринадесет години. Вътре бе мрачно и безлюдно, което напълно го устройваше. Имаше и други места, които обитаваше: старинен замък в Саламанка, огромен апартамент, разположен на една уединена улица в Марсилия, хижа високо в планините на Шотландия. Замъкът в Саламанка бе любимото му убежище. Той бе по-стар и от самия него, но Гейбриъл го бе възстановил и сега древният чертог отново се издигаше на хълма, горд и величествен както някога.

Но това място... струваше му се жестока ирония на съдбата, че прокълнат като него обитава това свещено място, което някога бе почетено от присъствието на стотици правоверни и страхуващи се от

Бога люде. Те навярно щяха да се обърнат в гробовете си, ако знаеха какъв черен демон се е настанил в тяхната светиня.

Абатството Кросуик някога бе красива сграда — дом на братята от Ордена на Свещеното сърце, но сега варосаните му стени бяха посивели и се рушаха; цветните стъкла на прозорците, все още цели, бяха потъмнели с годините, покрити с дебел слой прах и паяжини; кръстът, който някога красеше островърхия покрив, отдавна бе изгнил.

Защо тя не се страхуваше?

Мина покрай параклиса, покрай малките студени килии издълбани в стените на просторната зала с висок покрив, която някога бе служила като приемна на абатството. Това бе най-голямото помещение в сградата, с изключение на параклиса.

Гейбриъл се свлече в любимото си огромно кресло с висока облегалка. За пръв път от десетки години бе изпълнен с безкрайна погнуса към това, в което се бе превърнал. Какво право имаше той да оцелява, заплащайки за това с живота на другите? Какво право имаше да се вмъква в живота на едно дете, чисто и сладко като Сара Джейн? Тя ще бъде ужасена, ако узнае какво същество бе дошло при нея под прикритието на нощта.

Втренчи се в кръвта по ръцете си и осъзна, че вече не бива да я вижда.

Тя го чакаше през следващата нощ и по-следващата. А когато измина седмица, а той все не идваше, отказа да излиза от стаята си и да се храни.

Загърнато до брадичката, момичето се взираше в затворените врати на верандата, макар да знаеше, че той няма да дойде.

Сестра Мери Джоузефа и сестра Мери Луиза се бяха надвесили над нея, умолявайки я да хапне нещо. И двете заридяха тихо, когато тя отказа да отговаря на въпросите им. После коленичиха край леглото ѝ, за да се помолят за спасението на душата ѝ.

— Какво има, Сара Джейн? — питаха я отново и отново. — Болна ли си? Боли ли те нещо? Молим те, дете, кажи ни какво не е наред.

Но тя не можеше да им разкаже за Гейбриъл, така че само поклати глава, докато сълзите безмълвно се стичаха по страните ѝ.

Дойде и лекарят, но си тръгна, клатейки недоумяващо глава. Сара го чу да казва на добрите сестри, че навярно просто е загубила желанието да живее.

И наистина бе така. Въздъхна и затвори очи. Скоро, много скоро вече нямаше да бъде бремене за никого.

Той стоеше на балкона и се взираше в дъждовната пелена. Чудеше се защо му напомня за сълзи, а после дочу далечен плач, сякаш донесен от вятъра.

Спусна се по стълбите, профуча през ръждясалата желязна порта и хукна в тъмната нощ. Подобно на молитвите на прокълнатите, името ѝ изгаряше устните му.

Прескочи с лекота високите стени на сиропиталището и прекоси градините безшумно като сянка на прилеп. Спря до вратите на верандата и се вгледа в стаята. Тя лежеше под тежките завивки безмълвна, бездиханна, неподвижна като труп.

Не се чуваше никакъв звук. Страхът прониза сърцето му като мълния.

Рязко бутна вратите, пристъпи вътре и забърза към леглото.

— Сара! — отметна завивките и я вдигна на ръце. Кожата ѝ бе суха и студена, а устните ѝ бяха посинели. — Сара!

Без да помисли дали е правилно или грешно, нито пък какви последствия можеше да има, Гейбриъл срязва вената на китката си и я притисна към устните ѝ.

— Пий, Сара!

Сякаш мина цяла вечност, но тя не помръдна. Като обезумял отново притисна китката си към устните ѝ и лекичко я погали по гърлото, за да я накара да преглътне.

Не искаше да я посвещава в тайния ритуал, а се опита само да възвърне цвета на лицето ѝ.

Отдръпна китката си и раната мигновено зарасна.

— Сара?

Клепачите ѝ трепнаха и в следващия миг очите ѝ се отвориха.

— Гейбриъл?

Той я притисна до гърдите си. Изпита огромно облекчение.

— Тук съм.

— Ти не дойде. Аз те чаках... а ти все не идваше.

— Никога вече няма да те напусна, *sara*.

На масичката до леглото имаше купа с бульон и чаша вода. Бульонът бе изстинал, но той го стопли с жаркия си поглед.

— Сара искам да изядеш това.

— Не съм гладна.

— Моля те, *sara*, заради мен.

— Добре...

Тя покорно преглътна няколко лъжици.

— Не искам повече — промърмори.

Гейбриъл остави купата на масичката и отново я привлече в прегръдките си.

— А сега поспи.

— Ще бъдеш ли тук, когато се събудя?

— Не, но утре вечер ще дойда.

— Закълни се в честта си, моля те!

— Аз нямам чест, *sara*, но обещавам, че утре вечер ще бъда тук.

Устните ѝ се извиха в лека усмивка, тя въздъхна и отново затвори очи.

Той я държа в прегръдките си през цялата нощ. От време на време дългите му фини пръсти галеха нежната извивка на лицето ѝ. Двамата останаха така до мига, в който усети далечната топлина на слънцето, поело своя път към хоризонта.

Едва тогава я пусна.

Едва тогава осъзна, че би направил всичко, дори би пожертвал собствения си живот, само и само да спаси нейния.

Тя се събуди с усмивка. От месеци не се бе чувствала толкова добре. Неочаквано усети краката си укрепнали и въпреки че отдаде това на въображението си, можеше да се закълне, че усеща как кръвта тече през непотребните ѝ нозе. Седна в леглото и размърда пръстите им — нещо, което никога досега не бе могла да стори.

Сестрите обявиха, че възстановяването ѝ е истинско чудо.

Апетитът ѝ също се възвърна. Половин час по-късно Сара изяде всичко, което сестра Мери Кармен постави на масичката пред нея и дори поиска допълнителна порция.

Не пропусна смаяните погледи, които си размениха сестрите Мери Кармен и Мери Луиза.

След закуската девойката седна отвън и се загледа в децата, които си играеха. За пръв път в живота си не изпита ревност и завист за това, че могат да тичат и скачат.

Повдигна лицето си към слънцето и отправи мълчалива молитва към Бога, благодари му за красотата на деня, за прекрасния дар, какъвто бе животът, за Гейбриъл...

Не се сдържа и тихичко се засмя. Гърдите ѝ сякаш щяха да се пръснат от щастие. Гейбриъл ѝ бе обещал да дойде тази нощ. Но което бе по-важно, той ѝ бе обещал, че никога няма да я напусне.

След това прочете една приказка на няколко от децата. Може би в крайна сметка няма да бъде никак зле да прекара живота си тук, помисли си Сара, докато обръщаше страниците. Ако ѝ разрешат, може да стане монахиня, ако не — може да ѝ позволят да остане тук и да учи децата.

Спря да чете и вдигна глава. Погледна към децата, насядали в тревата край нея. Толкова сладки и невинни личица, доверчиви и жадни да обичат и да бъдат обичани.

Шестгодишната Елизабет ѝ се усмихна, а очите ѝ грееха от радост, в очакване Сара да им дочете края на приказката.

„Да, може би ще бъда много щастлива тук“ — каза си Сара. Ако не ѝ бе съдено да има свои, то поне винаги щеше да бъде заобиколена от деца, които се нуждаеха от любов. И кой би могъл да ги разбере и да им съчувства повече от нея?

Прочете им още една приказка, а след това махна на сестра Мери Джоузефа, която ги извика да се прибират. Време беше за следобедната почивка.

Останала сама, Сара се загледа в цветята покрай алеите. Днес, когато слънцето грееше, а сърцето ѝ бе изпълнено с надеждата, че отново ще види Гейбриъл, животът ѝ се струваше прекрасен, дори съвършен и пълен с обещания.

Днес, когато всичките ѝ мисли бяха изпълнени с Гейбриъл, всичко ѝ се струваше възможно.

— Ела по-бързо, любими — прошепна тя. — Ела по-бързо при мен.

ГЛАВА 5

Изплуваше от мъртвешкото забвение, когато чу гласа ѝ.

Сепна се и рязко се надигна, питайки се дали не е сънувал. И тогава го чу отново... гласа ѝ, висок и ясен, сякаш бе до него.

„Ела по-бързо, любими. Ела по-бързо при мен.“

Любими...

Той затвори очи, наслаждавайки се на звука на тази единствена дума. *Любими!* Само да беше истина.

Облече се бързо, нетърпелив да я види отново, да зърне усмивката ѝ, да чуе гласа ѝ, произнасящ името му.

Спусна се през нощта със свръхестествената бързина, на която бяха способни само създания като него и много скоро бе там, където тя го очакваше.

Тя седеше в леглото, един ангел в скромна нощница с дълги ръкави, закопчана до горе. Косата ѝ се спускаше на слабите ѝ рамене в безкрайни вълни от чисто злато.

Сърцето му бясно заби, когато срещна погледа ѝ и видя как очите ѝ засияха от щастие.

„Ах, Сара — помисли си, — само ако знаеше що за същество стои пред теб в този миг, нямаше толкова да се радваш да ме видиш...“

Усмивката ѝ бе по-ярка от слънце по пладне.

— И така — тихо заговори той, — разкажи ми как мина денят ти.

Зарадвана от интереса му, тя сподели с него как е четяла на децата и си е представяла, че може да стане монахиня и да остане в сиропиталището.

Монахиня! Думата го прониза като ослепителна мълния. Монахиня! Каква загуба щеше да бъде да се облече крехката ѝ красота в черно расо, да се отрежат тези коси, подобни на прекрасен златен водопад, да бъде погребана зад тези стени, където без съмнение ще получи любовта на безброй деца, но никога няма да познае любовта на мъж, никога няма да даде живот на свое дете.

Монахиня. Думата едва не го задави. И в този миг усети как в гърдите му се надига ревност, която стисна сърцето му като в железен

обръч. По-добре да бъде монахиня, отколкото да открие щастието в прегръдките на друг мъж. На смъртен мъж.

Независимо дали имаше право или не, той знаеше, че ще унищожи всеки мъж, който се осмели да я докосне.

— Гейбриъл? — Наклонила леко глава, тя загрижено се взираше в него. — Добре ли си?

— Разбира се.

— Чу ли какво ти казах?

— Да — седна на един стол до леглото ѝ, — сигурен съм, че от теб ще излезе прекрасна монахиня, *sara*, ако това е желанието ти.

— Всъщност не е. — Сара сведе поглед. — Аз искам това, за което копнее всяко младо момиче — продължи, въпреки че гласът ѝ не прозвуча много убедително. — Съпруг. Дом. Деца.

Той промърмори нещо, което не означаваше нито „да“, нито „не“ и тя отново го погледна със светнали очи.

— Искам всички тези неща, но това, което наистина желая, е да танцувам! О, Гейбриъл, само ако можеш да танцувам!

— Страхувам се, че няма да мога да те превърна в балерина — тъжно рече той, — но можеш да танцуваш с мен, ако искаш.

— С теб? Как?

— Ето така.

Без никакво усилие я вдигна от леглото и я обгърна с ръце, така че краката ѝ се залюляха на сантиметри от пода. И тогава, за нейна огромна изненада, той започна да пее. Гласът му бе мек и чист и той я понесе из стаята в стъпките на валса.

В първия миг тя само се взираше в него, хипнотизирана от гласа му, а после, докато той се въртеше във вихъра на танца, в гърдите ѝ се надигна неизказано удоволствие, подобно на смях изригнал от щастие. Да, наистина бе чудо, помисли си, докато я въртеше с грацията на професионален танцьор. Сара се чувстваше лека и свободна, с развята коса и поруменели от вълнението страни. Гласът на Гейбриъл я обвиваше като мека пелена, карайки я да забрави, че не нейните, а неговите крака танцуват, плъзгайки се гладко по полираните дъски на стаята.

За него тя бе лека като перце. Едната му ръка силно, но нежно обвиваше талията ѝ, а другата стискаше нейната. Дланта му бе топла и мазолеста, ръка на мъж.

Ала смехът изведнъж замря в гърлото ѝ, когато тя погледна в очите му, в тези бездънни сиви очи, които сякаш бяха събрали цялата тъга на света.

Сара не усети, че той бе спрял да танцува и да пее, толкова изгубена се почувства в дълбините на погледа му. Сега той я държеше с две ръце и тя усещаше всеки сантиметър от твърдото му мускуесто тяло, притиснато до нейното. Скръбта в очите му бе внезапно пропъдена от блясъка на някакво силно чувство, което тя не познаваше. По тялото ѝ се разля гореща вълна, накара я да го погледне по нов начин и да забележи някои неща, на които преди почти не бе обръщала внимание. Той бе висок и мускуест. Раменете му бяха широки и силни. Сара усещаше топлината на тялото му, твърдата му мъжественост, там, където я докосваше.

Сякаш бяха създадени един за друг, помисли си. Докато мисълта преминаваше през съзнанието ѝ, тялото ѝ бе обзето от странно безпокойство. Испита желание той да я притисне до себе си, да я целуне по начина, по който в приказките принцът целуваше своята принцеса.

— Гейбриъл... — Сара се наведе към него, взирайки се изпитателно в лицето му.

— Не! — изтръгна се задавен вик от устните му и той я занесе обратно в леглото. Пусна я изведнъж, сякаш тялото ѝ изгаряше пръстите му.

— Какво има? — смутено попита момичето. — Какво става?

— Какво става? — засмя се той с остър и горчив смях. — Ах, Сара, ти си едно глупаво дете. Само ако знаеше...

— Да знам какво?

Той стисна ръце, опитвайки се да прогони чудовището, което се надигаше в него. Никога през всичките векове на жалкото си съществуване не бе задоволявал нечистата си страст с толкова младо и чисто момиче като Сара. Никога, откакто се бе превърнал във вампир, не бе утолявал жаждата си с кръвта на невинно същество.

— Гейбриъл?

Ах, колко сладко и доверчиво звучеше гласът ѝ, докато шепнеше името му. Беше изпълнен с неосъзнат копнеж и любовна страст. Чуваше всеки удар на сърцето ѝ, туптенето на кръвта във вените ѝ,

гъста и лепкава от желание. Нямахте сили да понесе това сладко мъчение.

Гейбриъл затвори очи и пое дълбоко дъх. Това бе Сара, неговата Сара. Не би могъл да оскверни чистотата ѝ. Не би могъл да изпие кръвта ѝ, въпреки че това би било истински екстаз за него.

— Гейбриъл, болен ли си?

— Не. — Отговорът му прозвуча рязко и грубо. — Но трябва да си вървя.

— Толкова скоро?

— Да — отвори очи и с усилие се усмихна. — Ще се видим утре вечер.

— Утре вечер — повтори Сара, заключвайки обещанието му в сърцето си.

— Лека нощ, *cara...* — дрезгаво изрече той и в следващия миг вече го нямаше. Бягаше, сякаш го преследваха демони.

Бяга с часове, без да може да избяга от самотата, от копнежа и желанието. Най-после, изпълнен с отвращение и омраза към себе си, влезе в манастира. Нямахте нужда от светлина, докато слизаше по дългата ветровита стълба, водеща към гробницата дълбоко под земята, където монасите бяха погребвали своите мъртви. Това бе тъмно място, плесенясало и изпълнено с мирис на гнило.

За да се накаже, той се качи в един ковчег, който много рядко използваше. Вдигна капака му и после рязко го затвори върху себе си, погребвайки се в задушаващата тъмнина, която толкова мразеше.

— Чудовище — промърмори и думата отекна в дъбовите стени на ковчегата. — Демон! Вампир! Звяр! Ти няма да я докоснеш, ти жалко изчадие на дявола! — Гласът му отслабваше, докато тежкият сън на безсмъртните го теглеше все по-надолу и надолу към бездната на забравата. — Ти... няма...

Събуди се на следващата вечер. В първия миг го обзе паника, когато отвори очи и се намери сред пълен мрак. После си спомни къде се намира.

Изруга тихо и се измъкна от ковчегата. Отдавна не го бе използвал, тъй като предпочиташе да си почива в огромното кресло, подобно на трон, на горния етаж.

Загледа се в полираното дъбово дърво, напомняйки си какво представлява: не човек, а чудовище, подходящо единствено за смъртта и мрака.

Тежко изкачи дългата стълба. Погълнат от мислите си, приглади косата си и се загърна в пелерината.

Сякаш за да се накаже за желанието си да притежава това, което никога не би могло да бъде негово, той излезе навън, един жаден за кръв звяр, дебнещ плячката си.

„Това си ти. — Думите кънтяха в главата му, докато се навеждаше над безпомощната си жертва. — Не позволявай нейната невинност и красота да те накарат да си мислиш, че все още си мъж, който е способен да обича и да бъде обичан. Ти си само едно чудовище, най-лошият кошмар на всяко човешко същество...“

Малко по-късно се запъти към сиропиталището. През цялото време се опитваше да се убеди, че трябва да стои по-далеч от нея. Неговата Сара, неговият ангел на светлината, никога не биваше да бъде омърсена от мрака на душата му.

Продължаваше да си повтаря, че не бива да я доближава и когато прескочи каменните стени на сиропиталището.

Тя го очакваше. Мислеше, че ще я завари в леглото, но Сара седеше на стола си и гледеше верандата. Нейната доброта, нейната чиста красота и невинност го обляха подобно на слънчева светлина.

— Имаш нова рокля — отбеляза той, докато прекрачваше прага.

Тя кимна.

— Аз я уших.

— Хубава е — промърмори Гейбриъл. И наистина беше. Тъмносиньото подчертаваше цвета на очите ѝ, а широките, ръкави му напомняха на ангелски крила. — Ти си хубава.

Думите му я накараха да се изчерви.

— Благодаря ти.

— Толкова си хубава. — Протегна ѝ ръка. — Ще излезеш ли с мен навън, *sara*?

— Навън? — изумено го погледна тя. — Къде навън?

— Където искаш.

— Аз не мога... не бива... където пожелаеш?

— Да.

— В операта?

— Ако желаеш.

Тя се усмихна, сияеща от щастие. Мечтаеше да отиде на балет, да види „Лебедово езеро“, „Жизел“, „Спящата красавица“, „Дон Кихот“. Бе проучила живота на много от прочутите балерини като Мари Талони, Фани Елслер, Карлота Гриси, Франческа Серито и Мари Сел.

А сега мечтата ѝ щеше да се осъществи. После погледна към роклята си и щастиято ѝ се стопи подобно на капчици роса под лъчите на слънцето.

— Не мога да отида. Нямам подходящо облекло.

— Ще имаш — загадъчно рече той и преди да успее да го попита, той изчезна.

— Гейбриъл! — Раменете ѝ се отпуснаха и тя тъжно се втренчи в мрака, питайки се дали си бе отишъл за тази нощ.

Един час по-късно той се върна.

— За теб — каза и измъкна от гънките на пелерината си рокля от светлосин атлаз.

Сара погледна към роклята, после към Гейбриъл и отново към роклята.

— За мен?

— Не я ли харесваш?

Да не я харесва? По-красива дреха не беше виждала. Погледна го, твърде развълнувана, за да говори.

— Можеш ли... мога ли... — Той тихо изруга. — Ще ми позволиш ли да ти помогна да се преоблечеш?

Страните ѝ пламнаха, но тя кимна. Гейбриъл сръчно ѝ помогна да съблече роклята си и да облече новата, като завърза връзките на дрехата с толкова уверени движения, че притеснението ѝ изчезна. Атлазът бе гладък и хладен.

Към роклята имаше и подходящи атлазени пантофки и дълги ръкавици. Той отново ги измъкна от гънките на пелерината си, което я накара да се зачуди дали не ги създава от нищото като вълшебник.

Сара се чувстваше като принцеса от приказка.

— Как изглеждам?

— Огледай се — отвърна той, свали огледалото от стената и го постави пред нея.

Наистина изглеждаше като принцеса. Роклята бе изключително елегантна, корсажът подчертаваше високите ѝ заоблени гърди, а

широките поли се спускаха до пода. Кръглото деколте бе украсено с изящна бяла дантела.

— Това е най-прелестното нещо, което някога съм виждала — промълви девойката, смаяна от това как дрехата бе преобразила външността ѝ. Очите ѝ изглеждаха по-сини, а страните ѝ бяха порозовели от вълнение. — Откъде я намери?

— Има ли значение? — попита той, остави огледалото на мястото му, като внимаваше тя да не забележи, че самият той не се отразява върху гладката му повърхност.

Сара поклати глава.

— Готова ли си?

Той я вдигна на ръце и я понесе към верандата.

— Не можеш да ме носиш през целия път до операта — отбеляза девойката, когато той прекоси вътрешния двор.

— Не е нужно. — Гейбриъл посочи към двуколката, която ги очакваше отвън пред портите. — Ще пътуваме с нея.

Всичко приличаше на сън, прекрасен сън: пътуването по улиците, усещането за свежия полъх на вятъра в косите ѝ, топлината на рамото му, лекото докосване на мускулестото му бедро до крака ѝ.

Когато пристигнаха, представлението вече бе започнало. Сякаш бе нещо, съвсем обичайно, той я вдигна на ръце и я понесе към театъра, кимна на портиера, плавно се изкачи по стълбите и най-накрая влязоха в една лежа.

Нежно я положи върху стола, тапициран с червено кадифе и се настани до нея.

Сара не можеше да повярва, че се намира тук. Погледът ѝ обходи красивата зала — от фреските изрисувани по тавана, до тежките завеси на сцената. Надвеси се напред и заразглежда хората, които седяха долу — елегантни жени, облечени в разкошни рокли от коприна и атлаз, а красивите мъже, които ги придружаваха, бяха в официални вечерни костюми. И тя бе една от тях. Гордо вдигна брадичка, сякаш наистина принадлежеше към този свят, сякаш наистина бе приказна принцеса.

После насочи вниманието си към сцената. Когато за пръв път видя балерината, от устните ѝ се изтръгна тих вик на почуда и благоговение. Тя се движеше подобно на перце, понесено от вятъра, лека, въздушна и грациозна. Всяко движение бе съвършено, безпогрешно преценено и изпълнено.

Хипнотизирана от прекрасната музика и вълшебния танц, Сара забрави за всичко, освен за жената, която се носеше с лекота по сцената.

Играеха „Жизел“, пресъздадена от Карлота Гриси в Париж през 1841 г. Тази история бе една от любимите на Сара. Гледаше като омагьосана към селската девойка Жизел се влюбва в красивия Албрехт, благородник, преоблечен като селско момче. Заплака тихо, когато Хиларион, който също обичаше Жизел, ѝ разказа истината за Албрехт. Научавайки, че нейният любим е сгоден за друга, тя умира нещастна.

— Толкова е тъжно — промърмори Сара, когато кадифените завеси се спуснаха след първото действие. — Толкова тъжно, но и толкова красиво.

— Да — отвърна Гейбриъл. Погледът му не се откъсваше от лицето ѝ, а гласът му бе дрезгав. — Толкова е красиво.

Тя беше изключително красива. Страните ѝ бяха порозовели от удоволствие, очите ѝ сияеха, а устните ѝ бяха полуразтворени. Чуваше ударите на сърцето ѝ, туптенето на кръвта във вените ѝ, усещаше как неговото сърце бие в съзвучие с нейното.

Сви ръцете си в юмруци и ги пъкна в джобовете на панталоните си, опитвайки се да не гледа към вдлъбнатината на гърлото ѝ, където биеше пулсът ѝ и да забрави, че част от неговата кръв се движеше в нейните вени. Опитваше се да не мисли какво би било да вкуси от сладостта на нейната кръв.

С огромно усилие на волята прогони злоещите си мисли и се съсредоточи върху музиката и очарованото лице на Сара.

Когато завесата се вдигна за второ действие, тя се приведе напред, запленена от превръщането на Жизел в Уилис, дух, който броди из гората през нощта и примамва мъжете да танцуват, докато издъхнат от изтощение. В очите ѝ запариха сълзи, когато Хиларион бе убит от Уилис и Мирта, кралицата на Уилис. Те караха Жизел да унищожи по същия начин и Албрехт, но той се спасява, тъй като намира убежище под кръста върху гроба на Жизел. Красивият благородник танцува с Жизел до настъпването на зората, когато тя се връща в гроба си.

Когато всичко свърши, Сара се облегна назад и тиха въздишка се отрони от устните ѝ.

— Благодаря ти, Гейбриъл — промълви задавено.

— Няма за какво, *cara*.

— Нали беше прекрасна? Не мисля, че Гриси би могла да го изиграе по-добре. Смяташ ли, че Албрехт наистина обичаше Жизел? И как е възможно един благородник да накара цялото село да го мисли за обикновен селянин?

Гейбриъл сви рамене.

— Хората вярват в това, което им се иска — отвърна той и се облегна назад, заслушан в развълнуваните коментари на Сара за музиката, костюмите и най-вече за прима балерината.

Когато театърът се изпразни, той я вдигна на ръце и я понесе по стълбите към малката двуколка, която ги очакваше. Извади кожената покривка изпод седалката и грижливо зави коленете ѝ. После пое поводите и подкара конете.

Нощта бе ясна и студена, подухваше съвсем лек вятър. Кръглата луна се издигаше високо в небето.

И докато пътуваха в мрака, от време на време разкъсван от сребристите лунни лъчи, Сара отново се замисли за мъжа до нея. В театъра тя бе запленена от магията на музиката и танца, но тук, в тишината на късната лятна нощ, сама с Гейбриъл, балетът ѝ се струваше като нещо далечно и нереално.

Погледна крадешком към него. Забеляза как лунната светлина бе преобразила тъмната му коса в сребърна. Той бе красив мъж, тъмен и загадъчен. И самотен.

Мисълта ѝ подежда като силен удар и Сара внезапно осъзна, че самотата го заобикаля и че именно тя я привлича толкова силно към него.

Скоро стигнаха до сиропиталището и той я понесе към стаята ѝ.

Внимателно я остави в стола ѝ и изведнъж магията изчезна. Тя отново беше Сара.

— Роклята — каза тя, преглъщайки напирещите сълзи. — Не мога да я задържа.

Той кимна разбиращо. Нямаше как да обясни на монахините откъде се е сдобила с толкова скъпа дреха.

С невъзмутимо лице той я занесе в леглото, бързо съблече елегантната синя рокля и ѝ помогна да се пъкне в нощницата.

Коленичи до краката ѝ и със сръчността на камериерка свали атлазените пантофки. Накрая смъкна дългите ръкавици от ръцете ѝ.

— Прекарах чудесно — промърмори Сара. — Благодаря ти.

— До утре вечер тогава — рече той. Взе ръцете ѝ в своите, поднесе ги до устните си и ги целуна. — Приятни сънища, *cara*.

Тя преглътна една сълза и в следващия миг той си бе отишъл.

ГЛАВА 6

След като напусна сиропиталището, броди с часове из улиците. Мислеше си за Сара, за нейната крехка красота и сладка невинност, за непоколебимата ѝ вяра в него. Тя го бе приела в живота си, без да задава никакви въпроси и това го караше да страда най-много. Не искаше да я лъже, нито пък му харесваше, че трябва да крие тъмната си тайна за това какво представлява всъщност. Още по-малко му се мислеше колко наранена и изоставена щеше да се почувства тя, когато нощните му посещения престанат, както рано или късно трябваше да стане.

Обичаше я от мига, в който я видя, но винаги от разстояние, обожаваше я и ѝ се възхищаваше както луната може би се прекланяше пред слънцето. Радваше се и се наслаждаваше на светлината и топлината ѝ, но разумно стоеше на разстояние, за да не го изгорят.

А сега съвсем глупаво се бе приближил твърде близо. Бе я утешавал и бе попивал сълзите ѝ, бе я държал в прегръдките си, а сега трябваше да заплати цената. Изгаряше подобно на нощна пеперуда, привлечена от пламъка. Изгаряше от нужда. От желание. С нечестива страст, но не за тялото ѝ, а за това, което бе същността на живота ѝ.

Това, че я желаете по този начин, го отвращаваше и го караше да се мрази, и презира повече от всякога. Не можеше да понесе пъклените си мисли и въпреки това не можеше да ги прогони. Ах, какво блаженство щеше да бъде да я държи в прегръдките си, да усеща как неговото тяло се слива с нейното, докато изпива сладостта ѝ...

За миг затвори очи и се остави на въображението си. Сетне от устните му се изтръгна горчиво проклятие, пълно с болка и копнеж.

Стисна юмруци и отново хукна из тъмните, и пусти улици. Ядът му се превърна в отвращение, а отвращението в ярост. Изпитваше нужда да убива, да удря до забрава, да накара някого да страда така, както страдеше и той.

„Горкият смъртен, който ще има нещастieto сега да се изпречи на пътя ми!“ — каза си и най-сетне се отдаде на глада, пулсиращ в него.

Тя се събуди обляна в пот с името на Гейбриъл на уста. Потръпна и придърпа завивките до брадичката си. Това бе само сън. Само сън.

Изговори думите на глас, намирайки успокоение в звука на собствения си глас. Един далечен камбанен звън отброи четири удара.

Постепенно дишането ѝ възстанови нормалния си ритъм. „Беше само сън — каза си отново Сара, — но всичко изглеждаше толкова реално.“ Тя бе усетила студения дъх на нощта и мириса на страх, надигнал се от тялото на един безлик мъж, скрит в сенките. Бе усетила дълбокия гняв, присъствието на един див неудържим злодей, обвит в черна пелерина. Дори и сега усещаше болката и самотата му, отчуждението му от света.

Всичко бе толкова ясно в съня ѝ, но сега, когато бе будна, нямаше никакъв смисъл. Никакъв.

Сара въздъхна, поклати глава, намести се под завивките и затвори очи.

Това бе само сън, нищо повече.

Потънал в дебрите на отчаянието, Гейбриъл обикаляше из изоставеното абатство. Какво бе станало с неговия самоконтрол? От векове не бе пил кръв, за да убие, а само за да облекчи болката на глада, да задоволи нечестивата си страст за кръв.

Не можеше да повярва, че отново се случи. Бяха му нужни векове, за да се научи да контролира глада си, да си създаде илюзията, че е повече човек, а не чудовище.

Ако бе възможно, щеше да се моли за прошка, но много отдавна бе изгубил правото да търси божествената милост.

— Къде ще отидем тази вечер?

Гейбриъл се взираше в нея. Тя го очакваше, облечена в новата си рокля, а очите ѝ искряха от оживление и радостно предчувствие. Безкрайната ѝ доброта му подежда пречистващо и успокояващо, въпреки че красотата и невинността ѝ дразнеха тъмната страна на съществуването му.

Не можеше да откъсне поглед от трепкащата, пулсираща артерия, ясно очертана на бялата ѝ шия.

— Да вървим ли?

Сара кимна.

С усилие вдигна поглед към лицето ѝ.

— Къде би искала да отидем?

— Предполагам, че нямаш кон?

— Кон ли?

— Винаги съм искала да яздя кон.

Той направи дълбок поклон.

— Както желаете, милейди — рече Гейбриъл. — Няма да се бавя много.

Сякаш има магическа пръчка, помисли си Сара, докато го чакаше да се върне. Трябваше само да назове желанието си и той го изпълняваше.

Двадесет минути по-късно тя седеше пред него върху гърба на буен черен жребец. Беше красиво животно, високо и мускулесто, с дълга лъскава грива и опашка.

Сара се наведе да го потупа по врата. Под дланта ѝ козината му бе гладка и мека като кадифе.

— Как се казва?

— Некромант.

— Некромант? Какво означава това?

— Това е същество, което може да разговаря с духовете на мъртвите.

Сара го погледна през рамо.

— Струва ми се доста странно име за един кон.

— Може би е странно — загадъчно кимна Гейбриъл, — но му подхожда.

— Подхожда ли? По какъв начин?

— Искаш да яздиш ли, Сара, или да прекараш нощта в задаване на глупави въпроси?

Тя се нацупи, но след миг лицето ѝ се озари от усмивка.

— Искам да яздя!

Гейбриъл каза една дума на коня и той препусна в лек галоп.

— По-бързо! — настоя Сара.

— Не се ли страхуваш?

— Не, щом съм с теб.

— Би трябвало да се страхуваш, Сара Джейн — промърмори той, — особено когато си с мен.

Стисна с колене хълбоците на жребца и той се понесе напред, а силните му копита зачаткаха по земята.

Сара извика от удоволствие. Препускаха в нощта, като че ли носени от крилете на вихъра. „Това е могъществото и силата — помисли си, девойката, — да усещаш устрема на коня под себе си, както и силните ръце на мъж, обвили талията ти.“ Вятърът развяваше косата ѝ, хапеше бузите ѝ и насълзяваше очите ѝ, но тя бе толкова щастлива, че отметна глава назад и звънко се засмя.

— По-бързо! — извика, наслаждавайки се на усещането за свобода.

Минаха покрай живи плетове и дървета, които бяха като неясни очертания. Веднъж прескочиха през плет, висок над метър и за миг изпита чувството, че лети. Звуци и различни аромати се сливаха в едно: песента на щурците, лаят на куче, мирисът на влажна земя, примесен с потта на коня. И горещия дъх на Гейбриъл до бузата ѝ...

Той остави коня да препуска в галоп, докато животното не се изпоти. Тогава дръпна юздите и жребецът постепенно намали ход и накрая спря.

— Беше прекрасно! — възкликна Сара.

Обърна се към него и на лунната светлина Гейбриъл видя, че страните ѝ са се зачервили, устните ѝ са полуразтворени, а очите ѝ сияеха по-силно от слънчеви лъчи.

Колко беше красива! Неговата Сара, толкова жизнена. Защо жестоката съдба бе решила, че трябва да прекара живота си, прикована към инвалидния стол? Тя беше изключително момиче. Би трябвало да е облечена в коприна и атлаз, заобиколена от галантни и красиви млади мъже.

Гейбриъл скочи от коня и след това бавно я свали. Пренесе я на ръце през влажната трева, седна върху голям объл камък и я настани в скута си.

— Благодаря ти, Гейбриъл — промълви момичето.

— Удоволствието бе изцяло мое, милейди.

— Едва ли приличам на такава — дяволито му се усмихна тя. — Сигурна съм, че истинските дами не яздят толкова лудешки и то през

нощта, възседнали буен черен жребец.

— Не — развеселено отвърна той и в очите му блеснаха игриви пламъчета. — Не го правят.

— Познавал ли си много дами?

— Няколко — погали я леко по бузата. Докосването му бе нежно като крило на пеперуда.

— И всичките те бяха приказно красиви жени, нали?

Гейбриъл кимна.

— Да, но нито една не бе толкова прелестна... като теб.

Тя замълча, наслаждавайки се на думите му, както и на искреното възхищение, което се четеше в очите му.

— Кой си ти, Гейбриъл? — накрая попита тя с мек и нежен глас. — Човек ли си или вълшебник?

— Нито едното, нито другото.

— Но все пак си моят ангел?

— Винаги, *cara*.

Тя въздъхна, отпусна глава на рамото му и затвори очи. Колко прекрасно бе да стои в нощта и да усеща прегръдката на силните му ръце. Почти можеше да забрави, че е саката. Почти.

Притихнала в обятията му, девойката изгуби представа за времето. Чуваше тихото цвърчене на щурците, въздишките на вятъра в листата на дърветата, ударите на сърцето на Гейбриъл под бузата си.

Дъхът ѝ секна, когато почувства докосването на ръката му до косата ѝ, после лекото докосване на устните му.

Той рязко се изправи. Преди да осъзнае какво става, се намери отново върху гърба на коня, а Гейбриъл седеше зад нея. Той се движеше с грацията на котка.

Сара усети промяната в него, както и някакво напрежение, което не разбираше. След миг ръцете му се обвиха около кръста ѝ и двамата отново препуснаха в нощта.

Девойката се облегна назад и се притисна до широките му гърди. Почувства как ръцете му я стиснаха по-здраво, а горещият му дъх опари страната ѝ.

Тялото ѝ потръпна от удоволствие, причинено от докосването му, тя обхвана ръцете му и още по-силно ги притисна към себе си. Жестът ѝ показваше, че близостта му ѝ е приятна.

Стори й се, че го чу да изохква, сякаш го прониза болка, но бързо прогони тази мисъл. Каза си, че навярно е бил вятърът, плачещ в клоните на дърветата.

За съжаление много скоро стигнаха до сиропиталището.

— Ще дойдеш ли утре? — попита тя, докато той я наместваше в леглото и грижливо я завиваше, сякаш бе малко дете.

— Ще дойда — обеща Гейбриъл. — Спи добре, *cara*.

— Сънувай ме — промълви момичето.

Той кимна и се извърна. Да я сънува, горчиво си помисли. Само да можеше!

— Къде искаш да отидем тази нощ? — попита Гейбриъл на следващата вечер.

— Все ми е едно, стига да съм с теб.

Малко по-късно я носеше по пътеката през парка срещу сиропиталището.

Сара не спираше да се чуди на лекотата, с която я носеше, сякаш изобщо не усещаше тежестта й. Чувстваше се толкова добре в прегръдките му, отпуснала доволно глава на рамото му. Лекият ветрец си играеше с листата на дърветата, а звездите блестяха в небето. Въздухът бе изпълнен с уханието на цъфнали цветя, но най-силен бе мирисът на Гейбриъл, който я обгръщаше като пелена — топъл и мускусен, напомнящ за аромата на отлежало вино и скъп одеколон.

Той се движеше безшумно и плавно по пътеката. Когато стигнаха до каменна пейка край смълчаното езеро, седна и внимателно я настани на пейката до себе си.

Мястото бе красиво, обгърнато от някаква особена тайнственост подобно на приказен кът. Край чистите води бяха избуяли папрати с дълги стъбла и листа като фина дантела. В далечината се чу тъжният крясък на сова.

— Какво прави през целия ден? — попита Сара и се извърна към него, за да го погледне.

Гейбриъл сви рамене.

— Нищо особено. А ти?

— Четох на децата. Сестра Мери Джоузефа ми възлага все повече и повече отговорности.

— И това прави ли те щастлива?

— Да. Силно съм привързана към малките си питомци. Те толкова много се нуждаят от обич. Копнеят за ласки. Аз никога не съм разбирала колко е важно да те държат и прегръщат, докато... — Лека червенина плъзна по страните ѝ. — Докато ти не ме прегърна. В човешкото докосване има дълбоко успокоение.

Гейбриъл измърмори нещо. „Човешко докосване, как не!“ — мрачно си помисли той.

— Изглежда, децата ме харесват — усмихна се Сара. — Макар че не знам защо.

Но той знаеше. Тя притежаваше толкова много любов, която нямаше на кого да дари.

— Никак не ми се иска да мисля за времето, което прекарах в самосъжаление — продължи девойката. — Стоях в стаята си нещастна, защото не мога да ходя, а през това време бих могла да помагам на децата, да ги обичам — вдигна поглед към Гейбриъл. — Толкова е лесно да ги обичаш.

— Както и теб — нямаше намерение да го казва, но думите се изплъзнаха от устата му. — Искам да кажа, че сигурно е лесно за децата да те обичат. Ти имаш толкова много да дадеш.

Тя се усмихна, но усмивката ѝ бе печална.

— Може би защото никой друг не иска любовта ми.

— Сара...

— Всичко е наред. Вероятно затова съм се озовала в сиропиталището, за да помагам на малките изгубени агънца, да ги утешавам и обичам, да им дам любовта си, която никой друг не желае.

„Аз я искам...“ — изрече безмълвно.

Той рязко се изправи и се отдалечи от пейката. Не издържаше да седи толкова близо до нея, да чува пулсирането на кръвта във вените ѝ, да усеща топлината ѝ, да вижда тъгата ѝ, и да не може да я докосне, да я вземе.

Загледа се в дълбините на тъмното езеро, чиито води бяха черни подобно на пустотата, царяща в душата му.

Тиха въздишка се отрони от устните му, когато вековете самота го обвиха в студената си прегръдка.

— Гейбриъл?

Гласът ѝ бе нежен, топъл и загрижен.

Сподави надигналите се ридания, обърна се и коленичи в краката ѝ. Поколеба се за миг, но после взе ръцете ѝ в своите.

— Сара, не можеш ли да си представиш, че аз съм едно от децата? Не можеш ли да ме прегърнеш, да успокоиш душата ми поне за тази нощ?

— Не разбирам.

— Не ми задавай въпроси, *cara*. Моля те, само ме дръж, докосни ме.

Тя го погледна, потопа се в бездънните дълбочини на тъмносивите му очи. Самотата, която видя там, прободеше сърцето ѝ като с нож. В очите ѝ запариха сълзи и тя се протегна към него.

Той зарови лице в скута ѝ, засрамен от желанията, които с огромно усилие сдържаше. И тогава почувства как ръката ѝ милва косата му, въздушна и лека. Ах, какво блаженство бе докосването на човешка длан — топла, крехка, пулсираща от живот.

Сякаш времето спря. Главата му лежеше в скута ѝ, а ръката ѝ галеше косата му, после се спусна надолу по тила му, нежните ѝ пръсти докоснаха страната му. Нищо чудно, че децата я обичаха. Имаше такова спокойствие в докосването ѝ, такава ведрина в малката ѝ тясна длан. Обзе го усещане за мир и покой, гладът му се стопи. Усети как напрежението изчезва, заменено с усещане за безкрайно спокойствие. Това бе чувство много близко до забравата, която някога бе познавал.

След доста време вдигна глава. Почувства се малко засрамен и неуверено я погледна. Но в очите ѝ нямаше неодобрение, нито презрение, само огромно разбиране.

— Защо си толкова самотен, ангел мой? — тихо попита тя.

— Винаги съм бил самотен — отвърна той. Дори и в този миг, когато бе толкова близо до успокоението на духа си — нещо, което не му се бе случвало от векове — съвсем ясно съзнаваше огромната бездна, която го разделяше не само от Сара, но и от целия човешки род.

Тя нежно обхвана лицето му с длани.

— Значи няма кой да те обича?

— Не.

— Аз ще те обичам, Гейбриъл.

— Не!

Сепната от резкия отказ, тя отдръпна ръцете си и ги отпусна в скута си.

— Нима моята любов ти е толкова противна?

— Не, никога дори не си го помисляй. — Той коленичи, копнееше да остане завинаги в краката ѝ, да прекара остатъка от съществуването си в безмълвно съзерцание на красотата ѝ, да се възхищава на безкрайната щедрост на душата ѝ. — Аз не заслужавам обичта ти, *cara*. Не бива да хабиш любовта си за мен.

— Защо, Гейбриъл? Какво си направил, че се чувстваш недостоеен за нечия любов?

Изпълнен с вината на хилядите човешки живота, той затвори очи и видя кръвта. Реки от кръв. Океани от смърт. Векове на убийства, на кръвопускане. Проклятие. Подаръкът на мрака му бе дал вечен живот. И вечно проклятие...

Тъй като мислеше, че това ще я изплаши, той ѝ позволи да надзърне в глъбините на очите му. Знаеше, че това, което ще види там, ще бъде много по-красноречиво от всички думи.

Стисна ръце, предчувствайки как състраданието в погледа ѝ ще се превърне в погнуса. Но това не се случи.

Един дълъг миг тя се вира във вдигнатото му към нея лице, а след това отново докосна косата му.

— Моят беден ангел — прошепна девойката. — Можеш ли да ми кажеш какво те измъчва?

Той поклати глава. Не беше в състояние да говори.

— Гейбриъл — произнесе само името му, сетне се наведе и го целуна.

Устните ѝ докоснаха неговите подобно на перце, но всичко в него избухна в милиони светлини. По тялото му се разля топлина, погореща от зноен летен ден избухна светлина по-ярка от светкавица. Сякаш пламна и изведнъж се почувства отново цял. Отново чист.

Смутен и унижен, той сведе глава, за да скрие сълзите си.

— Аз ще те обичам, Гейбриъл — прошепна Сара, без да спира да гали косата му. — Това е по-силно от мен.

— Сара...

— Ти не си длъжен да отвърнеш на любовта ми — бързо изрече тя. — Аз исках само да знаеш, че ти повече няма да бъдеш самотен.

От гърдите му се изтръгна силна въздишка. Той взе ръцете ѝ в своите и ги стисна до болка. Усети топлината на кръвта ѝ, пулса на сърцето ѝ. Нежно целуна пръстите ѝ, после се изправи и я привлече в прегръдките си.

— Късно е — изрече с дрезгав глас. — Трябва да се приберем, преди да си настинала.

— Нали не си ми сърдит?

— Не, *cara*.

Как би могъл да ѝ се сърди? Тя беше светлината на живота, надеждата и невинността, дълги разходки през светлите летни дни. Изкушаваше се отново да падне на колене и да моли за прошката ѝ за цялото му нещастно съществуване.

Но знаеше, че не може да го направи не биваше да стоварва върху крехките ѝ рамене признанието си за това какво представлява всъщност. Не можеше да опетни любовта ѝ с истината.

Малко преди зазоряване се върнаха в сиропиталището. Гейбриъл я настани в леглото и коленичи до нея.

— Благодаря ти, Сара.

Тя се извърна настрани, а устните ѝ се извиха в лека усмивка. Взе ръката му в своята.

— За какво?

— За твоята сладост. За думите, които ми каза, че ще ме обичаш. За мен те са по-ценни от всички съкровища на света.

— Гейбриъл... — Усмивката ѝ помръкна. — Ти не се опитваш да ми кажеш сбогом, нали?

Той впи поглед в сплетените им ръце; нейната малка бяла и нежна, пулсираща със силата на живота, неговата голяма и студена, завинаги белязана с кръв и смърт.

Ако му бе останала поне малко почтеност, щеше да се сбогува и никога повече нямаше да я види.

Но дори и когато беше смъртен, винаги му бе трудно да постъпва почтено, когато честта влизаше в конфликт с това, което желаше. А той искаше — не, нуждаеше се от Сара. Нуждаеше се от нея така, както не бе имал нужда от нищо през целия си прокълнат живот. И може би тя също имаше нужда от него. С тази мисъл се опита да облекчи съвестта си, доколкото изобщо му бе останала такава.

— Гейбриъл?

— Не, *cara*. Не се сбогувам. Не и сега. Никога. — Облекчението, което прочете в очите ѝ, прониза сърцето му. И той, студеното и егоистично чудовище изпита неимоверна радост. Правилно или грешно, но не можеше да я остави да си отиде завинаги от него.

— До утре тогава? — попита тя и отново се усмихна.

— До утре, *cara mia* — промърмори той. — И до всички утрини в ТВОЯ ЖИВОТ.

ГЛАВА 7

Пред очите му се появяваха различни образи — извиващи се пламъци, плачещи уплашени деца, жени, които вият истерично.

Прониза го остра болка. Мъчителна и разкъсваща болка.

Той се опита да премине през пластове на забвението, погледът му проби мрака. Веднага разбра, че все още е ден и за миг остана да лежи объркан и смутен. Никога досега, като се изключат случаите на надвиснала страшна опасност, нищо не бе успявало да проникне през тежката летаргия, която го обгръщаше от началото на деня до залеза на слънцето.

Сара!

Знаеше, че животът ѝ е в опасност, че болката, която пронизваше тялото му, бе нейна болка. Сви юмруци и се опита да се изправи. Беше като да си пробиваш път през плаващи пясъци и той задъхан се отпусна назад. Страхът караше сърцето му да бие по-бързо.

Сара!

Името ѝ отекваше в съзнанието му все по-силно и по-силно.

Сара!

Тя бе наранена и може би умираше, но преди залез-слънце не можеше да стори нищо.

Никога досега не се бе чувствал толкова безпомощен, толкова прокълнат. От душата му се изтръгнаха ридания и той отпрати гореща молба към небесата да ѝ помогнат и да я спасят.

„Моля те! Моля те... Моля те...“

Повтаряше тези думи, докато отново потъваше в бездната на мрака.

Когато се събуди, мигновено усети болката и страданието ѝ и разбра, че тя се бори с последни сили за живота си.

„Идвам, Сара! — Изпрати мислите си през километрите, които ги разделяха. — Дръж се, *sara*. Идвам!“

— Той идва. — Потънала в тресавището от болка, Сара отново и отново повтаряше тези думи.

— Лежи мирно, дете — каза сестра Мери Джоузефа. — Трябва да лежиш неподвижно.

— Но той идва... Аз трябва... трябва... да се приготвя.

Сестра Мери Джоузефа погледна към сестра Мери Инес.

— Кой идва? За кого говори тя?

Сестра Мери Инес поклати глава.

— Може би си мисли за баща си. Ще останете ли при нея, докато отида да видя другите деца? Страхувам се, че Елизабет няма да преживее нощта.

Сестра Мери Джоузефа кимна.

— Бедното дете — промърмори, наведе глава и започна да се моли.

Гейбриъл мина по тесния коридор, а ноздрите му се изпълниха с острия мирис на спирт и лекарства, на карболова киселина и етер. И на кръв. Толкова много кръв.

Гладът се надигна в него, прониза го и го стисна в железните си клещи. Кръв. Топла и сладка.

Обърна се и зави по друг коридор, жаждата за кръв бе засенчена от болка. Болката на Сара. Тя беше в безсъзнание, но мълчаливите ѝ викове достигнаха до сърцето и душата му.

Безшумно приближи до вратата и застана на прага. Тя лежеше върху тясното легло, покрита с тънък бял чаршаф. Край постелята ѝ на дървен стол с висока облегалка седеше възрастна монахиня, стиснала броеница в изкривените си и съсухрени пръсти.

Когато той влезе в стаята, тя вдигна глава и зачервените ѝ сини очи се разшириха от ужас.

— Какво правиш тук?

Гейбриъл не отговори. Вината се надигна в гърдите му, толкова огромна, че едва не го задави. Сякаш се сви и смали пред лицето на тази чиста и свята душа.

— Дяволско изчадие — прошепна монахинята, — защо си тук?

Думите ѝ възвърнаха решителността му.

— Няма да ѝ навредя, сестро, уверявам ви.

Сестра Мери Джоузефа притисна броеницата към гърдите си, а пръстите ѝ стиснаха малкия кръст от слонова кост.

— Махай се!

Гейбриъл поклати глава.

— Трябва да я видя, дори и само за миг.

Макар че беше стара и дребничка, монахинята не се поколеба и застана между него и Сара.

— Ти никога няма да я имаш! — Сестра Мери Джоузефа вдигна кръста и го насочи към него. — Казах, махай се!

Той отстъпи назад, но призова цялата си сила на безсмъртен и се втренчи в очите на монахинята.

— Седни, сестро — тихо рече.

Бавно, с неестествено сковани движения, монахинята приближи до стола и седна.

Гейбриъл махна с ръка пред лицето ѝ и тихо изрече:

— Спи сега.

Почувства кратък миг на съпротива, но старата монахиня не можеше да се опълчи срещу тъмните сили на триста и петдесет годишното същество. Очите ѝ се затвориха, главата ѝ клюмна на гърдите и тя заспа.

Гейбриъл се приближи на пръсти към леглото и погледна към Сара. Испита дълбоко съжаление, докато се взираше в покритите с мехури рамене и ръце на девойката. Дръпна чаршафа и през пелената от сълзи съзря грозните изгаряния по гърдите и краката ѝ. По някакво чудо само лицето ѝ бе пощадено.

Тя простена, тихият ѝ вик го прониза. Постави пръста си върху пулса на гърлото ѝ. Ударите бяха бавни и глухи, жизнените ѝ сили отслабваха. Тя умираше.

— Не! — извика той.

В следващия миг вече я бе вдигнал на ръце, носеше я далеч от тази болнична стая, а силата на неговия ум заслепяваше тези, покрай които минаваше.

Понесе се към абатството по-бърз от вятъра. Сара лежеше отпусната в прегръдките му, едва дишаше. Той почти не усещаше тежестта ѝ.

— Моля те, не ѝ позволявай да умре! Моля те, спаси я!

Думите бяха молитвата извираща от дълбините на сърцето му, макар да се съмняваше, че Бог ще го чуе.

Влезе в манастира, отнесе я в стаята си и я положи на пода. Запали огъня в огнището. Свали пелерината си, постла я пред огъня и нежно положи девойката върху нея. Сърцето му се бе свило от страх. Тя беше неподвижна; кожата ѝ, малкото, която не бе изгорена, бе бледа като смъртта.

С глухо ридание той срязва вената на китката си, разтвори устните ѝ и остави кръвта му да капе в устата ѝ. Една капка, две... десет. Колко ли трябваше да изпие?

Когато реши, че е достатъчно, я зави с подплатената с кожа пелерина и я прегърна. Изправи се и седна в креслото си, загледан в пламъците.

Държа я така през цялата нощ, заслушан в тихите ѝ стенания, в накъсаното ѝ дишане. Тя плачеше за майка си, за баща си. Веднъж извика и неговото име, молейки го да дойде и да ѝ помогне.

— Опитвам се, *sara*, опитвам се — промърмори той.

Усети, че зората приближава. Знаеше, че е време да я остави. Държа я докато тялото му натежа и главата му се замая. Неохотно я остави върху пода пред камината. В този миг му се искаше да имаше легло и топли завивки. Дрехи. Заедно с тези мисли в гърдите му се надигна и надеждата, че може би е успял да пристигне навреме и че може би прокълнатата му кръв ще спаси живота ѝ. Искеше да вярва, че ѝ е дал достатъчно. Нямаше никаква храна, само бутилка червено вино. Остави я пред камината, за да я види тя, като се събуди и после я остави сама.

С натежали като олово крака Гейбриъл се спусна към гробницата и залости здраво вратата след себе си. Тъй като Сара бе в манастира, трябваше да вземе полагаемия си сън в компанията на мъртвите.

Надигна се с последните слънчеви лъчи и усети във въздуха мириса на дъжд. Взе стъпалата по две и затича по тесния коридор към стаята си.

Сара лежеше там, където я бе оставил, русата ѝ коса бе разпиляна подобно на златен ореол край главата ѝ.

Мълвейки името ѝ, Гейбриъл коленичи до нея. Отдръпна пелерината си, огледа тялото ѝ и въздъхна от облекчение. Раните ѝ почти бяха зараснали. Не толкова бързо, както би станало с неговите, но тя вече оздравяваше. На места кожата ѝ бе все още зачервена и възпалена, но мехурите бяха изчезнали.

Заяви я нежно и затвори очи, оставяйки се да го залее вълната на облекчение. Тя щеше да бъде добре.

— Гейбриъл?

Той отвори очи и видя, че тя смутено се взира в него.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Ужасно. Какво се случи?

— Имаше пожар в сиропиталището.

— Пожар? Как е избухнал?

— Не знам.

— Знаеш ли дали сестра Мери Джоузефа и другите монахини са оцелели? А децата... — Преглътна парещите сълзи при мисълта за милите деца, които бяха оставени на грижите ѝ. Дали и те бяха изгорели?

— Не знам, Сара, но ще разбера.

Благодаря ти. Погледна през рамото му.

— Къде сме?

— Аз... живея тук.

— Тук? — Огледа празната стая, в която нямаше никакви мебели, с изключение на огромното кресло. На стената се виждаше по-светло място: някога там бе висял огромен кръст. Стори ѝ се странно, че единственият прозорец в стаята е покрит с плътна черна завеса. — Какво е това място?

— Някога е било манастир.

— И ти живееш тук? — Намръщи се, когато смътни спомени от нощта на пожара изплуваха в съзнанието ѝ. — Спомням си, че ме заведоха в болницата. Как се озовах тук? — впи поглед в него, очаквайки обяснението му.

— Гладна ли си? — рязко смени темата той.

— Не. Искам да знам защо съм тук.

— А жадна ли си?

Очевидно той нямаше намерение да ѝ отговори, а тя бе твърде отпаднала, за да настоява.

— Жадна съм — отвърна, внезапно почувствала сухота в гърлото си.

Гейбриъл кимна и ѝ наля чаша вино. Тя се протегна да я вземе, но ръката ѝ застина във въздуха.

Той видя ужаса в очите ѝ, докато гледаше ръката си, зачервената кожа, грозните жълтеникави корички, останали след мехурите.

— Сара...

— Ръката ми. Какво се е случило с ръката ми, с раменете ми? — отметна пелерината, без да осъзнава, че е гола и се втрени ужасено в дълбоките рани, които покриваха раменете, краката и гърдите ѝ.

Гейбриъл видя паниката в очите ѝ, усети как в гърлото ѝ се надига вик и се прокле, че не се бе сетил да я подготви.

— Сара, чуй ме, ти ще бъдеш добре.

— Добре? Как бих могла да бъда добре? — впи поглед в него и поклати глава. — Не разбирам. Защо не ме боли?

— Аз... — пое дълбоко дъх. — Дадох ти нещо, което ще ти помогне да се излекуваш.

— Нещо?

— Едно ново лекарство. Понякога прави чудеса — зави я с пелерината. — Почивай си сега, *sara*. Сънят е най-доброто лекарство — погали я по косите. — Не се плаши, като не ме завариш на сутринта — добави. — Може би ще ми се наложи да изляза, но вечерта ще се върна.

Тя кимна, после затвори очи и се сви доверчиво в ръцете му.

Той я държа, докато се увери, че е заспала и след това я остави. Когато се събудеше, щяха да ѝ трябват дрехи, обувки, бельо, гребен и фиби за косата, легло, където да спи.

Без да обръща внимание на дъжда, Гейбриъл се запъти към града. Собствениците на големите магазини го познаваха. Не купуваше разнообразни платове, но винаги поръчваше от най-скъпите и най-качествените. Затова се радваха да го обслужат. Макар да бе нощ, продавачите с готовност отвориха вратите на магазините си и побързаха да изпълнят желанията му.

Той поиска хляб и сирене, различни плодове и зеленчуци, бутилка отлежало червено вино. Купи и малък извит диван, тапициран с кадифена дамска на сини и зелени ивици, табуретка за крака, малка масичка инкрустирана със слонова кост, кутия ароматни свещи, персийски килим, тясно легло с изящна дърворезба, чаршафи и завивки, както и една пухена възглавница.

От един магазин купи няколко рокли в различни цветове, бельо, копринени чорапи и обувки със сребърни катарями. За косите ѝ избра

панделки с всички цветове на дъгата, както и елегантна сламена шапка, украсена с перо и с дълги панделки. Парфюмиран сапун за банята ѝ. Тъмносиня наметка, обточена с хермелин, за да ѝ топли. Нощница. Пенъоар от розово кадифе. Освен това ѝ взе кутия с шоколадови бонбони, ветрило, ръкавици, томче с поезия, букет пролетни цветя и красива кристална ваза, където да ги постави.

Беше на път за абатството, когато мина покрай един магазин за играчки. Куклата на витрината привлече вниманието му и той я купи.

Натовари всичките си покупки на взетата под наем каруца и потегли към манастира.

Сара все още спеше пред камината. Стъпвайки тихо, той вкара мебелите в стаята, постави леглото до стената, където някога бе висял кръстът. Оправи леглото и застла чистите ленени чаршафи върху мекия дюшек.

Докато я носеше към леглото, Сара се раздвижи, но не се събуди. Облече ѝ нощницата, като се опитваше да не гледа меките и чувствени извивки на тялото ѝ. Грижливо я зави, целуна я по бузата, а след това подреди и останалите мебели. Постла килима и постави дивана и табуретката до камината.

Сложи масичката до леглото, сетне подреди върху нея кутията с шоколадовите бонбони и книгата с поезия, както и чаша вода. Цветята и красивата ваза придадоха уют на иначе мрачната и запусната стая.

Сложи в кошничка хляб, сирене и плодове, покри я с ленена кърпа и я постави върху масичката.

Остави дрехите неразопаковани в кутиите, предчувствайки вълнението ѝ, когато ги види. Сложи куклата близо до нея.

Постоя за миг в средата на стаята, доволен от промените. Беше изненадан как един килим и няколко мебели разкрасиха стаята. Но Сара бе тази, която вдъхваше живот на всичко, жената, която го привличаше, нейните жизнени сили мамеха призрака в него, докато добротата и невинността ѝ събуждаха малкото, което му бе останало от мъжа, който някога беше.

Не устоя, коленичи до леглото и взе ръката ѝ, готов да остане при нея толкова дълго, колкото му бе позволено.

Пламъците се извибаха игриво в камината, но всъщност присъствието на Сара топлеше стаята.

Тя се събуди бавно, все още хваната в мрежата на кошмара си. Сетне, сякаш я обля студена вода, Сара си припомни, че това всъщност не бе кошмар. В сиропиталището бе избухнал пожар.

Съвсем ясно си припомни как се събужда — в гърлото ѝ пари, а очите ѝ смъдят, докато пламъците ближат края на леглото ѝ. Не можеше да побегне и затова закрепця, хлипаше, повтаряше името на Гейбриъл, своя ангел и го молеше да дойде и да я спаси. Припомни си ужаса, сграбчил я в остриите си нокти, осъзнаването, че е осъдена да умре. После пламъците я докоснаха, обхванаха тялото ѝ...

Сара вдигна ръката си и се втренчи в нея. Не повярва на очите си. Кожата ѝ, която миналата нощ бе възпалена и зачервена, сега бе почти оздравяла.

Отметна завивките и огледа гърдите и краката си — навсякъде видя розова и съвсем здрава кожа.

Това бе невъзможно! Истинско чудо! Отново повдигна ръката и я завъртя изумена от случилото се.

Намръщи се и объркано попипа бялата памучна нощница. По страните ѝ пропълзя червенина, когато осъзна, че Гейбриъл я е облякъл и я е сложил в леглото. Значи я бе видял без дрехи.

Тогава забеляза куклата и забрави за всичко.

Балерината бе изработена от фин китайски порцелан, а лицето ѝ бе красиво. Очите ѝ бяха големи и сини, а устните ѝ приличаха на розови листенца. Беше облечена в къса поличка от светлорозов тюл; краката ѝ бяха обути в изящни розови балетни пантофки.

— О... — Сара с благоговение протегна ръка към куклата. Бе най-красивото нещо, което някога бе виждала. — Карлота — прошепна момичето. — Ще те нарека Карлота.

Огледа стаята, надявайки се да зърне Гейбриъл. Едва тогава забеляза красивата масичка до леглото. С широко отворени очи се втренчи в цветята, в книгата, в кутията с бонбони във форма на сърце, в плетената кошничка, покрита с ленена кърпа.

Седна в леглото и посегна към книгата. Внимателно разгърна страниците, а после отвори кутията.

Шоколадовите бонбони бяха от редките лакомства, които се поднасяха в сиропиталището. Тя бързо лапна два бонбона и се засмя.

Цялата кутия бе за нея. Докосна цветята, пръстите ѝ галеха нежните листенца. Цветя. Досега никой не ѝ бе подарявал цветя.

Почувствала се като кралица, Сара лапна трети бонбон и отпи вода от чашата. Зачуди се къде ли е Гейбриъл.

След малко придърпа плетената кошничка в скута си, махна ленената кърпа и видя, че вътре има парче пресен хляб, сирене, грозде и ябълки.

Какво разточителство, помисли си девойката и с наслада отхапа от хрупкавия хляб. Прекара сутринта в четене. Когато стана пладне, дояде храната в кошницата и се отпусна в леглото да поспи.

Събуди се и видя, че вече притъмнява. Седна в леглото и огледа мрачната стая. Почувства силна нужда да облекчи естествените си нужди.

Едва се сдържаше да не заплаче, уплашена, че ще се изпусне и ще се изложи, когато Гейбриъл влезе в стаята.

— Изглеждаш добре, *sara* — отбеляза той, но се намръщи, щом видя отчаянието изписано на лицето ѝ. — Какво има? Какво не е наред?

— Аз имам нужда... имам нужда да... — Бузите ѝ пламнаха от смущение и притеснение. Как би могла лейди да каже на мъж, че има нужда от нощното гърне?

Но не се наложи. Той я разбра, вдигна я на ръце и я понесе към дългия коридор, в чиито стени бяха издълбани тесни килии.

Влезе в първата, вдигна капака на нощното гърне, вдигна нощницата ѝ и я сложи върху гърнето.

Излезе навън, като избягваше погледа ѝ.

Когато се върна, тя не смееше да го погледне в лицето.

— Сара? Сара, чуй ме. Не бива да се срамуваш. Съжалявам, че по-рано не се досетих за нуждите ти. Прости ми.

Тя измърмори нещо неразбрано. Искаше ѝ се той просто да си отиде и да я остави сама. И без това винаги ѝ бе неудобно, когато монахините се грижеха за нея, а сегашното положение бе непоносимо. Искаше той да си мисли за нея като за жена, а не като за безпомощно и сакато дете.

— Сара... — Той коленичи пред нея и взе ръцете ѝ в своите. — Сара, погледни ме.

— Не мога.

— Та това е напълно естествена функция на човешкото тяло.

Бузите ѝ пламнаха още повече.

— Ако ще останеш тук с мен, ще трябва да свикнеш с това, че аз ще ти помагам.

— Да остана тук? — вдигна глава тя. — Наистина ли го мислиш?

— Ако искаш.

— О, искам!

— Добре, тогава без повече глупости — вдигна я на ръце и я отнесе в леглото ѝ. — Хареса ли ти книгата?

— Да, благодаря ти. Благодаря ти за всичко. Особено за Карлота — погали куклата.

Може би в крайна сметка все още бе дете, помисли си Сара, щом като толкова много се радва на една кукла.

— Донесох ти нещо за ядене — каза той и протегна ръка към една кутия. Извади поднос, от който се издигаше пара и го постави в скута ѝ. — Надявам се, че ще ти хареса.

— Мирише прекрасно — въздъхна момичето. — А ти няма ли да хапнеш?

Погледът му се плъзна покрай нея.

— Нахранил съм се.

— О! — Сара не знаеше откъде да започне. Върху подноса имаше чиния с пиле фрикасе, зеленчуци, задушени в масло, както и парче топъл хляб.

Той остави чаша с вино върху масичката и наклони глава.

— Наслаждавай се на вечерята си, *cara*.

Докато тя се хранеше, Гейбриъл застана пред камината и се загледа в пламъците. Повдигаше му се от миризмата на пилешкото, но въпреки това жадуваше да седне до масата със Сара и двамата да се насладят на храната, както би направил всеки нормален мъж.

От векове не бе ял истинска храна. Прилошаваше му от самата мисъл. Свежата кръв бе сегашната му храна, а от време на време и чаша червено вино.

Погледна през рамо към нея. Тя изглеждаше толкова жизнена и енергична. Може и да бе прокълнат, но неговата кръв я бе спасила.

Ужасните изгаряния и почти всички белези бяха напълно изчезнали. Още ден-два и тя щеше да бъде напълно излекувана, а по тялото ѝ нямаше да има и следа от отвратителните рани.

Отново се загледа в пламъците. Утре... колко дълго можеше да я държи тук? И как щеше да понесе заминаването ѝ?

Беше тук само един ден и вече животът му се струваше по-пълен и богат. Затворен в плътната пелена на съня там, дълбоко под земята, той усещаше присъствието ѝ. За пръв път от три века Гейбриъл бе прекарал нощта с друг човек под един покрив.

И въпреки това не можеше да я осъди на един живот с него, живот, който всъщност изобщо нямаше да бъде истински. Не можеше да ѝ позволи да прекарва дните си в това ужасно място изолирана от хората, само за да може да се наслаждава на компанията ѝ през нощта, да усеща близостта ѝ, докато спи.

— Гейбриъл?

Той се обърна към нея и осъзна, че тя му говори нещо.

— Съжалявам, *cara*, не те чух.

— Попитах те дали искаш да изпиеш с мен чаша вино.

— Разбира се.

Тя го наблюдаваше как прекоси стаята с гъвкави стъпки, а пелерината му прошумоля зад него. „Движи се подобно на лунен лъч върху вода — помисли си Сара. — Като че ли краката му никога не докосват пода.“

Гейбриъл напълни чашата и ѝ я подаде. Тя се усмихна, отпи, а след това я поднесе към него.

Докато завърташе чашата и отпиваше от мястото, където се бяха допрели устните ѝ, тъмните му сиви очи срещнаха нейните.

Когато погледите им се потопиха един в друг, по тялото ѝ премина топла вълна. Имаше нещо чувствено и еротично да го гледа и да осъзнава, че устните са там, където допреди малко са били и нейните.

Сара облиза пресъхналите си устни, стори ѝ се, че внезапно присъствието му изпълни цялата стая. Светлините на огъня танцуваха в косите му изпъстряйки черните кичури със златисти ивици. Очите му придобиха напрегнато изражение, докато топлината на пламъците се стопяваше в техните дълбини. Погледът ѝ се плъзна по широките му и

мускулести рамене, които изпъваха черния плат. Както винаги той бе целият в черно.

Гейбриъл не помръдна и въпреки това ѝ се струваше, че я е обгърнал изпълвайки сетивата ѝ, докато всичко, което можеше да чува или да вижда, не се съсредоточи единствено в едно — в Гейбриъл.

Сърцето ѝ заби учестено, подобно на далечния тътен на барабан.

Сара отвори уста, за да изрече името му, но не можа да издаде нито звук, а само въздъхна.

— *Cara...* — Той пристъпи към нея, ръката му бе протегната сякаш към вечността. В бялата нощница, с разпилени златисти коси и светлината на пламъците, отразяващи се в сините дълбини на очите ѝ, тя приличаше на мадона, на ангел небесен.

Сви ръката си в юмрук и я отпусна. Тя бе ангел, каза си Гейбриъл, а той бе чудовище, което нямаше никакво право да я докосва, да я желае.

Отстъпи и тя изпита чувството, че той се отдалечава от нея, че ги разделя непреодолима бездна. Тази мисъл я изплаши.

— Гейбриъл?

— Трябва да си почиваш, Сара.

— Почивах си през целия ден. Не може ли да излезем навън?

— Може би утре вечер.

— Разсърдих ли те с нещо?

— Не!

— Тогава какво не е наред?

— Нищо. Ти преживя голямо изпитание. Имаш нужда от почивка, за да възстановиш силите си.

— Но аз се чувствам отлично. — Тя го погледна и леко се намръщи. — Защо се чувствам толкова добре? — втренчи се в ръцете си, сякаш ги виждаше за пръв път. — Защо оздравях толкова бързо? Гейбриъл изплашена съм.

— Недей — пристъпи към нея изпълнен със силно желание да я привлече в прегръдките си, да я притисне до гърдите си. Ала се страхуваше да се приближи, страхуваше се, че няма да може да контролира глада, който се надигаше като ненаситна ламя. — Няма от какво да се страхуваш.

— Но огънят... Гейбриъл, той ме изгори. Аз... — Момичето пое дълбоко дъх. — Би трябвало да съм мъртва. Аз умирах. Спомням си,

че чух сестра Мери Джоузефа да казва на сестра Мери Луиза, че смъртта ще бъде истинско избавление за мен. Спомням си, че отец Доминик се бе надвесил над мен, давайки ми последно причастие — вдигна поглед към него. В огромните ѝ очи се четеше пълно объркване. — Какво се случи с мен, Гейбриъл? Защо не умрях?

— Не мога да го обясня, *cara*. Просто трябва да ми вярваш, че няма от какво да се страхуваш.

Ала въпреки това тя се боеше. През целия ден бе избягвала да си задава въпроси. В светлината на деня можеше да се преструва, че всичко е наред, че нищо необичайно не се е случило с нея. Но повече не можеше да се залъгва. Тялото ѝ бе с множество изгаряния, но раните не я боляха. Нещо повече — бяха заздравели, а белезите почти не личаха. След няколко дни вероятно нямаше да има и следа от дълбоките изгаряния.

Гейбриъл тихо изруга, като видя тревогата и объркването в очите на Сара. Бързо се намери до леглото ѝ. Взе я в прегръдките си, отнесе я до креслото и се отпусна в него. Тя се бе сгушила в него като малко дете.

Той впи поглед в очите ѝ, подчинявайки волята ѝ на своята.

— Заспивай, *cara*. Няма от какво да се страхуваш. Заспивай, *cara mia*... Заспивай...

Усети как напрежението постепенно я напуска и клепачите ѝ натезаха. Малко по-късно тя потъна в дълбок сън.

ГЛАВА 8

Със силата на съзнанието си Гейбриъл накара Сара да спи през целия следващ ден.

Самият той се надигна с настъпването на вечерта. Смени дрехите си. Излезе от гробницата и се отправи към сиропиталището.

Обгърнат от мъгла, влезе в сградата, която през последните тринадесет години бе домът на Сара. Досега не бе влизал в друга стая, освен в нейната. Острият мирис на дим все още се усещаше.

Мина по коридора, надникна в кухнята, а след това потърси дневната. Просторната стая, пълна с книги и играчки, триножници и картини, се намираше в края на коридора. Вътре имаше две монахини, които наблюдаваха десетина деца, потънали в игри и различни занимания.

Инстинктивно подмина параклиса, както и малките стаи, където спяха сестрите.

Повечето от стаите на горния етаж бяха спални. Стаята над Сара представляваше черна дупка. Част от пода бе изгорял; и той видя мястото, откъдето пламъците бяха плъзнали към леглото ѝ. Беше истинско чудо, че бе оцеляла, че не бе обгоряла цялата.

Откри няколко монахини, събрани в малка стаичка на горния етаж, да обсъждат пожара и състоянието на едно от децата, което бе пострадало най-лошо. Чу, че името на Сара се спомена няколко пъти.

Тогавя сестра Мери Джоузефа влезе в стаята.

— Говорих с отец Андре — каза тя. — Той си мисли, че съм си въобразила. Но аз не съм! Знам много добре какво видях. — Очите на възрастната монахиня се насълзиха. — Той взе Сара Джейн — отчаяно изрече тя. — Онова чудовище я взе.

— Може би трябва да съобщим на полицията — предложи една от монахините.

— И какво биха могли да направят те срещу този дявол? — Сестра Мери Джоузефа поклати глава. — Те вероятно няма да ми повярват, така както не ми повярва и отецът.

— Трябва да направим нещо — обади се друга монахиня.

— Но какво? — Сестра Мери Джоузефа отново поклати глава. — Аз бях безсилна срещу него. — Стисна кръста, който висеше на гърдите ѝ. — Никога досега не съм усещала такова зло. О, моя бедна Сара, да бъдеш оставена на милостта на това гнусно сатанинско изчадие!

Един час по-късно той влезе в манастира. Затвори вратата и освободи съзнанието на Сара от оковите на съня. Когато влезе в стаята, тя се прозяваше. Усмихна му се неуверено.

— Къде беше? — попита, докато той сваляше пелерината си.

— Ходих в сиропиталището — отвърна Гейбриъл и пусна пелерината до леглото. — Как се чувстваш?

— Добре. — Тя се огледа. Не смееше да задава въпроси, тъй като се страхуваше от отговорите, които би могла да получи.

— Някоя от сестрите не е пострадала зле — каза Гейбриъл, отговаряйки на мълчаливия въпрос в очите на Сара. — Едно от децата е пострадало много. Друго е умряло.

— Кое?

— Не попитах за името.

Сара затвори очи, а устните ѝ се задвижиха в безмълвна молба за детската душа и в благодарност, че другите деца са били пощадени.

— Сара?

Тя го погледна с насълзени очи, благодарна, че монахините, които се бяха грижили толкова години за нея, са оцелели.

— Добре ли си?

Кимна и с усилие преглътна сълзите си.

— Сестра Мери Джоузефа знае ли къде съм?

Гейбриъл поклати глава.

— Не, нямах възможност да говоря с нея. Научих за пожара от друг човек. Никой не знае как е избухнал.

— Мислиш ли, че мога дай изпратя съобщение, за да я уведомя, че съм добре.

— Ако желаете.

— Не ми каза защо ме доведе тук.

— Има ли значение?

Тя примигна, смутена от особената светлина в очите му, от внезапната топлина, която я обля. Разбира се, че нямаше значение. Радваше се, че е тук с него. Не ѝ се искаше да бъде никъде, другаде.

— Не, но... — нервно подръпна завивките си. — Не мога да повярвам, че съм спала през целия ден.

— Нуждаеше се от почивка.

Сара кимна.

— А сега имам нужда да... ти се досещаш.

Гейбриъл я занесе в монашеската килия и изчака в коридора, докато се облекчи. Щеше да бъде толкова лесно да въздейства на ума ѝ, да я накара да остане с него завинаги. Можеше да направи така, че тя да спи през целия ден и да прекарва нощите си с него. Какво блаженство би било да я има винаги край себе си, да наблюдава как разцъфтява женствеността ѝ, да бъде този, който ще я научи на любовта между един мъж и жена. Би било толкова лесно, но и толкова грешно, защото той всъщност не бе истински мъж...

Внезапен вик прекъсна мислите му и той бързо се спусна към нея.

— Какво има? — попита и тревожно се огледа.

— Краката ми, чувствам ги толкова странно.

Гейбриъл се намръщи.

— Странно?

— Изтръпнали са, сякаш някой ме бодне с игла или ме гали с перо.

Той се отпусна на колене, повдигна нощницата ѝ и прокара длан по прасеца ѝ.

— Гъделичкаш ме! Гейбриъл, никога досега не съм чувствала краката си. Какво е станало?

Той поклати глава.

— Не съм сигурен.

Намръщи се и я отнесе в стаята ѝ. Дали бе възможно силата на неговата кръв да е излекувала нозете ѝ? Имаше само един начин, за да разбере.

Нежно я изправи пред себе си, а краката ѝ докоснаха пода.

— Сега ще те пусна, Сара.

— Не! — Тя се вкопчи в раменете му.

— Само за миг. Вярвай ми. — Отпусна едната си ръка, но видя страха в очите ѝ. — Ето, хвани се за другата ми ръка.

Тя се втренчи в него с широко отворени очи. Той държеше едната ѝ ръка, Сара се олюля, но не падна.

— Гейбриъл — задъхано прошепна момичето. — Аз стоя.

Той отстъпи една крачка, без да пуска ръката ѝ.

— Ела при мен, Сара.

Тя поклати глава. Страхуваше се да помръдне, за да не падне.

Погледът му не се отделяше от нея, хипнотизирац и омагьосващ.

— Ела при мен, Сара. Не се страхувай. Няма да те оставя да паднеш.

— Не мога. — Но докато изговаряше думите, тя се движеше, плъзна левия си крак напред измести тежестта си и след това придвижи и десния. Една стъпка, две и после се препъна и падна в прегръдките му.

Той я вдигна.

— Аз ходя! — изумено възкликна девойката. — Гейбриъл, аз ходя!

Той ѝ се усмихна щастливо. Неговата кръв, прокълнатата му кръв, бе спасила живота на Сара, а сега изглежда, бе излекувала краката ѝ. Дори и душата му да прекараше цялата вечност в Ада, винаги щеше да бъде благодарен за Подаръка на мрака, който бе предизвикал такова щастие в очите на Сара.

— Пусни ме долу — рече тя и се завъртя в ръцете му. — Пусни ме. Искам да ходя!

И тя наистина го направи. Отначало с негова помощ, а след това бавно извървя разстоянието от единия край на стаята до другия съвсем сама.

— Може би сега трябва да си починеш — предложи Гейбриъл.

Сара поклати глава. Усещаше как силата я изпълва цялата и с всяка минута краката ѝ укрепват.

— Това е чудо! — възкликна тя. — Истинско чудо!

Наистина беше чудо. Малко от прокълнатата му кръв бе достатъчна, за да възстанови силата на краката ѝ, но докато я гледаше, Гейбриъл не можеше да не се запита дали тя щеше да продължи да го смята за чудо, ако узнаеше на какво се дължи.

Разперила ръце, Сара се завъртя, а нощницата ѝ се изду като корабно платно.

— Чудо! Гейбриъл, аз мога да ходя. Знаеш ли какво означава това? — Сара се хвърли към него, обви ръце около врата му и силно го прегърна. — Щом като мога да ходя, ще мога и да тичам! А щом мога да тичам, ще мога и да танцувам!

Тя се въртеше безспир из стаята, а гласът ѝ отекваше в каменните стени.

— Ще танцувам, ще танцувам, ще танцувам! — Сграбчи ръката му и го завъртя. Смехът ѝ звънна като сребърно звънче. — Не е ли прекрасно?

— Да, *cara* — съгласи се той. Щастieto ѝ огряваше тъмната му прокълната душа, подобно на лятно слънце. — Наистина е прекрасно.

Внезапно тя спря да се върти.

— Танцувай с мен, Гейбриъл.

Той кимна, обгърна я с ръце и я понесе в стъпките на валса.

Тя отметна глава.

— Нуждаем се от музика. Ще можеш ли да ни осигуриш?

— Както желаеш — промърмори кавалерът ѝ и запя една бавна песен от неговата младост, песен за изгубена и намерена любов.

Притежаваше невероятен глас, дълбок и богат изпълнен с такава страст и копнеж, че очите ѝ се насълзиха.

Двамата танцуваха така, сякаш го бяха правили хиляди пъти. Гласът му я обгръщаше и усилваше магията на нощта. Тя надникна в очите му и видя тънък пламък, който се разгаряше все повече, докато не почувства топлината му.

В следващия миг той я целуваше, устните му бяха топли, нежни, алчни. Ръцете му сякаш я изгаряха. Ударите на сърцето му отекваха в ушите ѝ. И тя потъна в буря от чувства, понесена от ураган от желания.

Сара отвърна на целувката му, тръпнейки едновременно от удоволствие и от страх. Езикът му се плъзна по долната ѝ устна и сякаш пламъци избухнаха в нея. Тя се притисна към него, жадувайки за близостта му. Гърдите му бяха твърди и мускулести. Усети как ръцете му се стягат около талията ѝ.

— Гейбриъл...

— *Cara...*

Наложи си да я отдръпне от себе си. Ароматът ѝ, мекотата ѝ, разпалваха желанието му, но не само за сладкото ѝ тяло, но и за живота ѝ. Гладът се надигна в него изкушаваше го да я вземе, тук и сега, да задоволи отвратителната си жажда за кръв.

Чу тихия ѝ вик и осъзна, че жаждата за кръв се бе отразила в очите му.

Изруга извърна се и се втренчи в огъня.

— Гейбриъл.

— Върви в леглото, Сара Джейн.

— Но...

— Върви в леглото, Сара!

Този път тя не протестира. Побърза да си легне и да се завие. Погледът ѝ бе впит в гърба на Гейбриъл. Той дишаше тежко, а ръцете му бяха стиснати в юмруци.

— Лека нощ, Сара — дрезгаво изрече.

— Лека нощ.

Той пое дълбоко дъх и без да я погледне излезе от стаята.

Девојката остана загледана след него, объркана от случилото се изплашена от нечистия пламък, който бе зърнала в очите му. Но сигурно само така ѝ се бе сторило. Някаква игра на пламъците на огъня. Да, това беше.

Сара въздъхна, сгуши се между завивките и размърда пръстите на краката си.

Тя може да ходи! Утре ще разгледа манастира. Ще излезе навън и ще тича по тревата. Ще напише на добрите сестри и ще им каже, че е добре!

А утре вечер ще танцува на лунна светлина с Гейбриъл.

Прошепна благодарствена молитва за чудото. Погледът ѝ се спря на тежката и плътна завеса пред прозореца и се запита защо Гейбриъл я бе сложил. Утре щеше да го попита...

Сънува кръв и смърт, безкрайния мрак на вечното проклятие, самотата на Ада.

Присъниха ѝ се демони с червени очи и остри като кинжал зъби.

Образът на Гейбриъл беше втъкан в гоблена на сънищата ѝ подобно на златната нишка в плата. Виждаше го, чуваше го да ѝ пее с тъжни очи изпълнени с ужасяваща самота и безнадеждност.

Гейбриъл... видя го да лежи в някакво тъмно място, заобиколен от смъртта...

Извика и се събуди. Седна в леглото, притиснала завивките до гърдите си. За миг се изкуши да стане и да потърси Гейбриъл, но мисълта да броди сама посред нощ из тъмното абатство, я изплаши много повече, отколкото кошмарът, който я събуди.

Измърмори пламенна молитва, плъзна се под завивките и затвори очи.

Лошите сънища не я навестиха повече.

Притаен в сенките на тихата улица, доста далеч от манастира, Гейбриъл почувства неспокойството на Сара. Въпреки че не бе взел от кръвта ѝ, между тях съществуваше връзка, която се бе зародила с първата капка кръв, паднала в устата ѝ.

Някои вярваха, че кръвта на един вампир обрича този, който я вкуси, на същия живот на мрака, но той знаеше, че не е истина. Много отдавна хората са вярвали, че има и други начини да се превърнеш във вампир — да умреш в грях или да умреш, след като си бил прокълнат от родителите си. Някои смятаха, че удавниците или самоубийците също се превръщат в същества на нощта. Други пък бяха убедени, че седмачетата също могат да се превърнат в демони на злото. Акушерките разправяха, че децата, които са родени между Коледа и Богоявление или децата, родени с един зъб или с част от околоплодния мехур по главичките, също са осъдени да станат вампири. Смяташе се, че деца, чиито майки не са яли достатъчно сол по време на бременността си, също са прокълнати.

Измислици, помисли си Гейбриъл. Глупави приказки, с които плашат децата. Ако бяха истина, светът щеше да бъде пренаселен от вампири.

Имаше само един начин да се превърнеш във вампир и това беше да ти се смени кръвта. Кръвта на жертвата трябваше да бъде източена до последна капка, а след това да се влее кръвта на вампир.

През всичките тези години, откакто бе сътворен, никога не бе предавал Подаръка на мрака на някой друг. Веднъж го бе предложил на Розалия, молейки я да сподели самотата и вечността с него, но самата

представа я бе изпълнила с безкрайна погнуса. В опита си да избяга по-далеч от него тя бе паднала и бе намерила смъртта си.

Оттогава пазеше тайната само за себе си, смесваше се със смъртните само когато повече не можеше да понася самотата, когато изпитваше нужда да чуе смях, да бъде сред живите.

След векове, през които се бе наслаждавал на това да бъде вампир, накрая бе започнал да проклина самотата си, егоистичната си жажда за кръв, мириса на смъртта, който бе неделима част от живота му.

Понякога се чувстваше така, сякаш го бяха разкъсали на две. Копнееше за нормален живот, за слънчевата светлина, за възможността да се ожени и да има деца, да обича и да бъде обичан. Но едновременно с това се наслаждаваше на силата, която му носеше вампирската същност. Бе видял векове да идват и да си отиват. Можеше да променя формата си. Повечето хора смятаха, че прилепите са преобразени вампири, но той не намираше никакво удоволствие да се превъплъщава в това дребно животно. Обичаше да се преобразява във вълк, въпреки че напоследък го правеше много рядко.

Притежаваше силата на двадесет смъртни мъже. Можеше да хипнотизира другите, да ги подчинява на волята си. Можеше да контролира животните, дори вятъра и дъжда. Можеше да изкачва стени с ловкостта на паяк. Само за миг можеше да променя формата си или пък да се превърне във въртяща се сива мъгла. Новостта на подобни трикове отначало го бе забавлявала, ала тръпката отдавна бе изчезнала и сега за пръв път от много години жадуваше да бъде обикновен смъртен, за да може да обича Сара.

Сара... тя отново бе заспала, закриляна от него, от младостта и невинността си.

Може и да бе отвратително чудовище, но никога нямаше да я оскверни.

ГЛАВА 9

Сара се събуди изпълнена с прекрасно усещане. Скочи от леглото и радостно се завъртя. Не е било сън! Тя можеше да ходи!

Усмихна се, когато видя старата дървена вана в ъгъла на стаята. Голям котел, пълен с вода, висеше на верига върху огъня. Бог да благослови Гейбриъл, помисли си девойката, той се бе сетил за всичко.

Дълго се наслаждава на топлата вода. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от радост, когато подаваше ту единия, ту другия крак над водата и мърдаше пръстите си. Тя можеше да ходи!

Гладът я накара да излезе от ваната. В плетената кошничка имаше хляб, сирене и бутилка вино. Застанала права, наметната с одеялото, Сара започна да се храни, все още смаяна, че може да стои изправена. Можеше да ходи! Внезапно цял един свят се разкри пред очите ѝ.

Погледна към кутията с шоколадови бонбони върху масичката до леглото, после погледът ѝ обходи стаята. Нямаше кой знае какво да се види — леглото, в което бе спала, масичката, креслото на Гейбриъл.

Няколко големи кутии, оставени до леглото, привлякоха вниманието ѝ. Зачуди се защо досега не ги бе забелязала. Поколеба се за миг, не искаше да бъде невъзпитана и да ги отваря, ако принадлежаха на Гейбриъл, но любопитството ѝ надделя.

Когато започна да отваря кутиите, пред очите ѝ се разкри изобилие от цветове. Откри изящно бельо, вероятно изработено от монахини: дълги долни гащи с дантела по краищата, долна риза със светлосини панделки, корсет, фуста изработена от тънък муселин, ръкавици от ярешка кожа, обувки със сребърни катарамии, копринени чорапи.

В другата кутия имаше сламена шапка, украсена с перо и с розови панделки.

А роклите! Толкова красиви рокли, достойни за кралица. Сара ги разстла върху леглото, а ръцете ѝ погалиха всяка от тях. Розовата бе семпла и елегантна, с кръгло деколте и дълги удобни ръкави. Десетките метри от мек син плат бе украсен с фина дантела. Имаше

рокли от тъмнорозова, зелена и синя тафта, както и една дълга рокля от тъмнорозово кадифе.

В другите кутии откри пенъор от розово кадифе, както и тъмносиня наметка, поръбена с хермелин. Никога досега не бе притежавала толкова скъпи и красиви дрехи. Имаше и десетки панделки с всички цветове на дъгата и ветрило от бели пера. Внимателно извади ветрилото и го разтвори; престори се, че е дама от висшето общество, отегчена от живота.

Дама от благороден произход, повтори си Сара и се засмя, прибра ветрилото, и се загледа в огромната купчина върху леглото.

Погали замислено хермелина върху наметката. Само с парите, дадени за него, можеше да се осигури храна за един месец в сиропиталището. Защо Гейбриъл ѝ бе купил толкова елегантни и скъпи неща? Къде би могла да ги носи?

Къде? Тук и сега, реши тя, и бързо облече белъто, после посегна към роклята от розова коприна. Усецането на плата бе божествено, а роклята сякаш бе ушита специално за нея. Огледа стаята, но не откри огледало. Пробва всички дрехи, ядосана, че няма къде да се огледа.

Може би ще открие огледало в другите стаи, помисли си Сара и тръгна по коридора. Надникна във всяка една от килиите, където някога бяха живели монасите.

Минаваше от стая в стая, забравила напълно за огледалото.

Параклисът все още бе запазил нещо от някогашната си красота. Някои от цветните стъкла на прозорците бяха счупени, но повечето бяха цели. Лъч светлина проникваше през този, който беше близо до олтара, а оцветеното стъкло го обагреше в различни цветове.

Сара коленичи пред олтара и втренчи поглед в прозореца. Върху него бе изобразено малко синьо езеро сред зелена ливада. До езерото се бе изправил Христос, а под мишницата си държеше агънце. Останалите агънца и овце се бяха скупчили в краката му.

Сара погледна наляво, където върху прозореца бе изобразен Христос, разпънат на кръста. Изображенията бяха толкова красиви, като живи, че сълзи запариха в очите ѝ. Погледът ѝ се спря върху гвоздеите, забити в ръцете му. Трудно ѝ бе да си представи болката, която е изпитал Спасителя, както и желанието му да поеме всички грехове на света, да страда и да умре на кръста в името на човешкия

род. Никога не се бе съмнявала в неговата любов към нея. А ето, че сега я бе благословил с истинско чудо.

Дълго остана коленичила, потопена в усещането за мир, покой и любов. Безмълвно му благодари за способността да ходи.

След като излезе от параклиса, Сара надникна в една стая, която приличаше на лазарет. До стената бяха поставени четири железни рамки за легло. Сламените дюшеци отдавна се бяха разпаднали. В ъгъла висеше голяма паяжина.

Спря се пред вратата на трапезарията. Няколко дълги дървени маси, покрити с дебел слой прах, бяха подредени в редици. Сара си представи монасите, седнали на дървени столове с високи облегалки, да се хранят мълчаливо, докато един от тях им чете от Библията. От стената висеше друга голяма паяжина, а в каменната камина се виждаше нещо като гнездо.

Минаваше от стая в стая с надеждата да намери Гейбриъл или поне някакъв знак от присъствието му, но нищо не показваше, че той живее в абатството. В кухнята нямаше храна, а в стаите не се виждаше и следа от дрехи, лични вещи или мебели.

Когато отново се озова в задната част на манастира, видя тясна врата. Реши, че навярно извежда навън и я отвори. Пред нея се откри дълга каменна стълба, губеща се надолу в пълен мрак. Лъхнали мирис на плесен и гнило.

Обзета от любопитство, тя се опря на стената и тръгна надолу. Дишането ѝ се учести, докато направи още една стъпка, после още една. Пред нея се изпречи втора врата.

Опита се да я отвори, но беше заключена.

Остана дълго пред вратата. Зави ѝ се свят. В главата ѝ се появи образът на Гейбриъл, заобиколен от пълен мрак и придружен с усещането за болка и огромно страдание.

— Гейбриъл?

Там ли бе той? Може би бе ранен? Завъртя дръжката, опитвайки отново да отвори вратата.

„Върви си!“

Девојката рязко се обърна и притисна ръка до сърцето си. Бе сигурна, че ще види някого зад себе си, но там нямаше никого. Дали думите бяха дошли от нейното съзнание, някакво предупреждение,

основано на шесто чувство или бяха произнесени от някого, когото не можеше да види?

Погледна отново към вратата и косата ѝ настръхна. Отстъпи, обхваната от внезапно усещане за някакво зло. Хукна нагоре по стълбите и спря едва когато се озова в стаята си.

Затръшна вратата и се облегна на нея. Остана така, дишайки тежко и на пресекулки.

Постепенно сърцето ѝ възвърна нормалния си ритъм и тя си каза, че навярно си бе въобразила всичко, че просто бе оставила въображението ѝ да вземе връх над нея. Но сама не си повярва. Нито за миг. Бе усетила злото, нещо толкова злокобно, толкова тъмно, че бе събудило първичния ѝ страх и чувството ѝ за самосъхранение и я бе накарало да побегне, и да потърси убежище в стаята си, сякаш самата ѝ душа бе в опасност.

Искаше ѝ се Гейбриъл да е при нея и да я успокои, да я увери, че всичко ще бъде наред. Отново се запита защо в кухнята няма никаква храна, защо не бе открила знак за неговото присъствие. Ако той живееше тук, все щеше да намери някакви дрехи, бръснач, гребен, някаква лична вещ.

Сара се сгуши в голямото кресло с книга в ръка и реши, когато той се върне, да го попита къде прекарва дните си. Искаше да знае какво работи и защо живее тук, в това студено и изоставено място. И може би, ако събере достатъчно смелост, щеше да го попита какво зло се крие в дъното на онези стълби.

Мракът току-що бе паднал, когато Гейбриъл влезе в стаята. Сара вдигна глава от книгата, почувствала прилив на сили и енергия само като го видя. С бялата си риза с дълги ръкави, тесните черни панталони и високите ботуши от мека кожа той накара дъха ѝ да секне.

Тя се надигна от креслото изтича през стаята и се хвърли в прегръдките му.

Гейбриъл затвори очи и ръцете му се склучиха около Сара. Така чудесно се вместише в прегръдката му, сякаш бе създадена за това. Облъхна го уханието ѝ на роза — топло и женствено. И толкова живо.

За един безкраен миг двамата останаха така, вкопчени един в друг.

За Сара това бе като да се завърнеш у дома след дълго отсъствие.
За Гейбриъл бе като да се разхождаш под слънчевите лъчи.
След известно време той се отдръпна, за да види лицето ѝ.

— Нещо не е ли наред?

— Вече не.

— Не разбирам.

— Липсваше ми — простичко изрече тя. — През целия ден.
Чудех се къде си, какво правиш. — Сложи ръка на гърдите му, а пръстите ѝ несъзнателно чертаеха кръгове в областта на сърцето му. — Тук е много самотно без теб.

— Съжалявам. Сигурно си огладняла. Искаш ли да излезем? — огледа я. — Изглеждаш много хубава.

Тя сведе очи.

— Благодаря ти.

Гейбриъл я освободи от прегръдките си, обви наметката около раменете ѝ и ѝ подаде ръка.

— Ще вървим ли?

Заведе я в малък, но много изискан ресторант. Докато тя унищожаваше огромната порция, той отпиваше от чашата си с червено вино.

— Защо не се храниш? — попита Сара.

Той се поколеба преди да ѝ отговори:

— Вечерях по-рано.

— О!

— Нахрани се, *sara*, а след това, ако желаеш, ще се поразходим из градините.

Тя се хранеше бързо, усещайки погледа му, всяко негово движение. Обичаше да гледа ръцете му. Това бяха силни ръце. Нежни ръце. Усети как се изчервява, когато си припомни целувката, начина, по който ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, леки като крила на пеперуда.

— Готова ли си?

Тя изненадано го погледна, а червенината ѝ се засили, когато погледите им се срещнаха.

— Да.

Гейбриъл плати сметката, помогна ѝ да се загърне с наметката и я хвана за ръката. Нощта ги обви, тъмна и задушевна, докато се

разхождаха в градините по тясната пътека с дървета от двете страни. Въздухът бе изпълнен с аромата на стотици цветя, но мирисът на Сара бе този, който изпълваше сетивата на Гейбриъл, нейната близост бе тази, която караше сърцето му да бие по-силно в гърдите. Тя приличаше на ангел излязъл да се поразходи на лунна светлина. Копринено меките вълни на златисто русата ѝ коса обрамчваха деликатното ѝ лице. Кожата ѝ меко блестеше, а очите ѝ приличаха на две дълбоки сини езера.

Ноктите на глада и нуждата се надигнаха в него, пронизвайки мрака на сърцето му, пустотата на душата му. Щеше да бъде толкова лесно да я вземе, да я държи в прегръдките си, докато пие с наслада нейната сладост.

Толкова лесно.

Спря се пред дълга каменна пейка.

— Да поседнем ли за малко?

— Добре. — Сара седна, а полите на розовата ѝ рокля се разстлаха край нея като листенца на роза. — Къде беше днес?

— Страхувам се, че ще трябва да те помоля да не се месиш в личния ми живот.

— Нямах намерение да се меса — припряно отвърна тя, опитвайки се да скрие болката, причинена от резкия му отговор. — Просто се питах... няма значение.

— Какво си се питала?

— Къде прекарваш дните си. Какво работиш.

— Аз не работя.

— Не работиш ли?

— Не. Аз не само, че съм много затворена личност, но и съм много богат.

— О!

— И така — насили се да се усмихне Гейбриъл, — кажи ми ти как прекара деня?

— Пробвах дрехите. — Сара сложи ръка върху неговата и лекичко я стисна. — Благодаря ти, Гейбриъл. Роклите са прекрасни. Много ми хареса книгата, както и бонбоните и всичко останало. Проявил си голяма щедрост към мен.

— Удоволствието беше изцяло мое.

— Днес се разходих из абатството.

Усети как ръката му се напрегна под нейната.

— Така ли?

Сара кимна.

— Търсех огледало — призна си момичето, питайки се дали няма да я сметне за твърде суетна. — Роклите са толкова красиви. Искях да видя как изглеждам...

Гейбриъл кимна. Трябваше да се досети, че тя ще пожелае да се огледа, но това бе едно от нещата, които не можеше да ѝ осигури.

— Обаче не открих нито едно. — Девојката се втренчи в ръката си, толкова малка в сравнение с неговата. — Аз... ти?

— Продължавай.

— Ти наистина ли живееш в абатството? Искам да кажа, че не открих нищо твое в стаите — сви рамене. — Искам да кажа, че за един богат мъж ти не притежаваш много неща.

— Имам замък в Испания — отбеляза той. — Ако искаш да бъдеш заобиколена от богатство, някой ден ще те заведе там.

— Не, нямах предвид това!

— Знам.

— Накъде водят онези стълби в задната част на манастира?

— Към гробницата. Не отивай повече там, *cara*. Там няма нищо друго, освен останките на онези, които спят вечния си сън.

Сара изтръпна от ужас.

— Знам. Почувствах го. О, Гейбриъл, беше ужасно!

Той мълчаливо се взря в очите ѝ. Никога преди бездната между тях не бе изглеждала по-дълбока и непреодолима. Това бе пропаст, през която нямаше никакъв мост, с изключение на един — смъртта. Нейната смърт. Той се изправи.

— Нещо не е ли наред?

— Става късно. Време е да се връщаме.

Сара му подаде ръката си и почувства силата на пръстите му, които се склупчиха около нейните, когато ѝ помогна да се изправи на крака.

— Прекарах чудесно, Гейбриъл. Благодаря ти.

Той наведе глава в знак на разбиране, а сетне притисна устни към ръката ѝ.

— Удоволствието беше мое, *cara*.

Неочаквано Сара обви ръце около врата му и притисна устни към неговите. Той ахна, смаян от докосването ѝ, от топлината на тялото ѝ до неговото. Тя приличаше на сянка в ръцете му, крехка, въздушна изплъзваща се и въпреки това любяща и топла. Толкова топла, пълна с енергията на живота. Ударите на сърцето му сякаш замлъкнаха, заглушени от туптенето на пулса ѝ в гърлото, който възбуждаше глада му изпълвайки го с мъчителен копнеж и желание.

Кръвта му се стъсти от близостта ѝ и той я прегърна, притискайки я по-плътно, наслаждавайки се на уханието ѝ, на младостта и невинността ѝ. Ах, тя се чувстваше толкова добре в прегръдките му...

Сара тихо простена и впи устни в неговите, когато езикът му опари устата ѝ. Ароматът ѝ се издигна край него — женствен, мускусен, желан.

Гейбриъл изпъшка, освободи се от ръцете ѝ отстъпи назад.

— По-добре да вървим — изрече дрезгаво.

Сара пъкна ръката си в неговата и двамата тръгнаха към ресторанта. Той я повдигна и я качи във файтона, а ръцете му се задържаха малко по-дълго на кръста ѝ, преди да се настани до нея. Взе поводите, подвикна на коня и потеглиха.

По-късно Гейбриъл стоеше в долния край на леглото ѝ и я наблюдаваше как спи. Страстното желание за плътта и кръвта ѝ го изгаряше подобно на тъмен пламък. Допря език до зъбите си, почувства как се удължиха и изостриха, като си представи безумната радост, която ще изпита, ако си позволи да отстъпи пред глада. Само една малка глътка, помисли си. С какво би могла да ѝ навреди?

Силата на съществуването му призова подсъзнателно Сара. Тя се размърда и отвори очи. Примигна, но съществуването в другия край на леглото ѝ не изчезна. Стоеше там и се взираше в нея с очи, които горяха с тайнствен и неземан пламък. Дори в мрака виждаше зъбите му — дълги, бели и смъртоносни.

Това бе чудовището, което я преследваше в сънищата ѝ.

— Аз сънувам — с треперещ глас промълви тя. — Сигурно сънувам.

Втренчи се в съществуото. Измина сякаш цяла вечност и тогава, подобно на отражение във вода, фигурата започна да трепти и да губи очертанията си, докато не се стопи в някаква тъмна мъгла и не изчезна окончателно.

Дълбоко в мрачната и тъмна гробница Гейбриъл възприе собствената си форма. Време беше, каза си със съжаление той. Трябваше да я остави да си отиде, докато все още бе в състояние да го направи.

Сара изумено впери поглед в него.

— Да замина? Къде?

— Уредих да посещаваш балетно училище във Франция.

— Франция! — възкликна тя и очите ѝ засияха. — О, Гейбриъл, наистина ли? Ще посещавам балетно училище!

— Значи си доволна?

— О, да, но съм твърде голяма, за да започна.

— Ще направят изключение за теб.

— Наистина ли? Защо?

Устните на Гейбриъл се изкривиха в иронична усмивка.

— С достатъчно пари всичко е възможно.

— О, Гейбриъл, ти си толкова добър с мен!

— Ще тръгнеш утре. Открил съм сметка на твое име в моята банка в Париж. Всичките ти разходи ще бъдат платени. Освен това искам да си купиш нови дрехи.

— Ти няма ли да дойдеш с мен?

— Не.

— Направила ли съм нещо, с което да предизвикам недоволството ти?

— Не! Разбира се, че не.

— Тогава защо ме отпращаш толкова надалеч?

Думите ѝ извикаха тъжна усмивка на устните му.

— Ти си една млада жена, Сара Джейн. Време е да се сприятелиш с други млади жени. И млади мъже...

— Но... — „Аз не искам да те напускам“ — помисли си тя изплашена от перспективата да бъде разделена от него. Той бе

единственото постоянно нещо в живота ѝ, единствената сигурност, която имаше.

— Трябва да ми се довериш, Сара — рече той. — Това е за твое добро.

— Това е все едно мечтата ти да се сбъдне — промълви Сара, учудена, че не се чувства щастлива. Само преди няколко минути бе изпаднала във възторг, че ще отиде в Париж, но това бе преди да разбере, че Гейбриъл няма да бъде с нея. — Ти си толкова щедър, Гейбриъл. Не знам какво да кажа.

— Едно „благодаря“ ще ме задоволи.

— Съмнявам се.

— Погледът в очите ти е достатъчна награда за всичко — тихо отвърна той. — Каретата ще дойде да те вземе утре сутринта, така че тази вечер ще се сбогуваме.

— Няма ли да те видя на сутринта? Нима няма да ме изпратиш?

— Страхувам се, че не. Трябва да замина по работа.

— Значи това е нашето сбогуване.

— Засега.

Сара осъзна, че е възможно никога повече да не го види. Мисълта угаси вълнението ѝ подобно на студена вода, лисната върху огън.

— Ще дойдеш ли да ме видиш?

Той се поколеба, преди да отговори.

— Ако имам възможност.

— Изглежда нямаш търпение да се отървеш от мен — отбеляза тя, без да среща погледа му. — Аз си мислех...

Гейбриъл пое дълбоко дъх и от гърдите му се изтръгна въздишка.

— Какво си, си мислела?

— Че се интересуваш от мен.

— Разбира се, че се интересувам, Сара.

— Не, имах предвид... — усети как страните ѝ пламнаха. — Мислех, че си започнал да се интересуваш от мен така както мъж се интересува от жена — осмели се да го погледне. — Миналата нощ, когато те целунах... Нима те разсърдих с нещо? Затова ли искаш да ме отпратиш?

— Не, Сара — понечи да протегне ръка, но размисли и я пъкна дълбоко в джоба на панталоните си. — Само че ти си твърде млада,

sara...

— А ти си твърде стар?

— По-стар съм, отколкото можеш да си представиш — горчиво отвърна Гейбриъл. — Искам да видиш света, който досега е бил непознат за теб. Искам да имаш възможност да разпериш крилата си и да полетиш.

— Но... ти ще ми липсваш.

Остра болка прониза сърцето му. Той може би щеше да ѝ липсва седмица или месец, но тя щеше да му липсва през всички безкрайни дни и нощи на вечността.

ГЛАВА 10

Гейбриъл се бе отпуснал в любимото си кресло, втренчил празен поглед в тъмнината. Бяха изминали пет години, откакто изпрати Сара във Франция. Пет години са само миг в живота на вампира, тъжно си помисли той, но въпреки това всеки ден му се струваше като вечност.

След като Сара си отиде от живота му, не намираше никаква радост в съществуването си. Четенето не му доставяше удоволствие. Музиката не му носеше утеха. Посещаваше редовно всички балетни спектакли и си представяше Сара на мястото на балерината.

Нямаше апетит и се хранеше само когато гладът станеше прекалено мъчителен, разкъсвайки вътрешностите му подобно на див звяр. Само в случаите, когато гладът му станеше непоносим, той напускаше абатството, бродеше из тъмните улици и търсеше жертва, за да се нахрани.

Дори и тогава взимаше малко, само колкото да поддържа съществуването си, ненавиждайки се за това, което е, защото то го разделяше от жената, която желаше.

Пет години... Сега тя бе почти двадесет и две годишна, една зряла жена. Внезапно осъзна, че трябва да я види отново, само веднъж и тогава ще отиде в земята и ще спи, докато земният ѝ живот свърши и тя завинаги бъде спасена от глада му.

Тя танцуваше в „Жизел“ в парижката опера. Театърът наистина е забележително произведение на архитектурата, каза си Гейбриъл, докато си проправяше път към частната си лежа. Познаваше историята на сградата доста добре. Бе живял в Париж по времето, когато Шарл Гарние бе проектирал сградата. Работата по строежа започна през лятото на 1861 година, а фасадата бе завършена през 1867. Работата по сградата бе прекратена по време на Френско пруската война от 1870 година и недовършената опера бе използвана за арсенал и военен склад за храни и вино.

Гейбриъл напусна Париж по време на обсадата. Грозотата на войната не бе за него. Храната бе недостатъчна. Животните от зоологическата градина бяха избити, а трупите им бяха доставени в ресторантите. Богатите ядяха слонско месо, а бедните вечеряха с кучета, котки и плъхове. Париж бе опожарен, хората гладуваха, улиците бяха залети с реки от кръв.

Едва през януари 1875 година главното стълбище на операта се изпълни с първите изтъкнати гости.

Гейбриъл се наведе напред и прикова поглед в лицето на Сара, когато тя се появи на сцената. Това, което бе постигнала за пет години, бе наистина изумително. Публиката се чудеше как е могла да стигне толкова далеч за толкова кратко време. Това бе чудо, шушукаха си хората, смаяни от феноменалната ѝ слава. Но за Гейбриъл нямаше нищо тайнствено. Кръвта, неговата кръв, бе сътворила чудото, позволявайки ѝ само за няколко години да постигне онова, което обикновено отнемаше на човек десетки години упорит труд.

Докато чакаше завесата да се вдигне, той се вслушваше в разговорите около себе си — съвсем лесна работа за един вампир. Всички говореха за Сара, удивлявайки се с каква лекота танцува. Изпълненията ѝ са свършени твърдят в един глас интерпретациите ѝ — вдъхновени и оригинални.

А сега, докато гледаше, бе напълно съгласен с тяхното мнение. Краката ѝ сякаш не докосваха пода изглеждаше така, сякаш плува по сцената по-лека и от въздуха. Докато танцуваше, лицето ѝ сияеше, а очите ѝ блестяха. Гейбриъл разбираше, че за тези няколко часа тя се бе превърнала в Жизел. Беше уловила свършено всеки нюанс, всяко движение.

Когато завесата падна, той се облегна назад и затвори очи. Изпълнението ѝ бе изключително. Още от самото начало знаеше, че тя е родена да танцува. Това, което току-що видя, не можеше да се постигне с уроци. То идваше от сърцето ѝ, от душата ѝ.

„Искаше само да я видиш — напомни си той. — Сега трябва да си вървиш.“

Но краката му отказваха да се подчинят и внезапно се намери до вратата на входа за артистите, жадуващ поне още веднъж да зърне лицето ѝ.

Почувства близостта ѝ още преди да излезе от театъра. Отначало видя само Сара, сините ѝ очи блестяха, дългата ѝ руса коса се стелеше подобно на златен облак по слабите ѝ рамене.

После забеляза и мъжа до нея, хванал я собственически под ръка.

Ниско ръмжене се надигна в гърлото на Гейбриъл. Първото му желание бе да се нахвърли срещу мъжа и да разкъса гърлото му. Ала след това видя как Сара се усмихна на младия мъж, зърна щастieto в очите ѝ и се почувства така, сякаш някой е забил остър нож в сърцето му.

Разтопен в мъглата, Гейбриъл ги последва, докато двамата вървяха по улицата към малкото кафене. Когато влязоха вътре, седнаха на масичка в ъгъла и заговориха за вечерното представление. Мъжът, чието име както Гейбриъл скоро узна, бе Морис Делаacroa, хвалеше изпълнението на Сара.

— Бях добра, нали? — попита тя, но нито в тона ѝ, нито в изражението на лицето ѝ личеше самохвалство. — Странно е, но се чувствах така сякаш...

— Сякаш?

— Не знам. Не мога да го обясня, Морис. Искан ми се...

Той се наведе по-близо до нея и взе ръката ѝ в своята.

— Какво ти се иска, Сара?

— Искан Гейбриъл да ме бе видял как танцувам тази вечер. Мисля, че щеше да остане доволен.

Морис издърпа ръката си от нейната, сякаш го бяха опарили.

— Отново Гейбриъл! Кога най-после ще преодолееш увлечението си по твоя благодетел?

— Не съм увлечена. Просто той ми липсва, това е всичко. — Тя се загледа в свещта, която гореше в средата на масата. Толкова време я делеше от дните, които бе прекарала с Гейбриъл, но въпреки това не го бе забравила.

Отначало му пишеше писма, но не знаеше фамилното му име, нито адреса, с изключение на абатството Кросуик, така че писмата ѝ се връщаха обратно с бележка, че не могат да бъдат доставени. Но банковата ѝ сметка бе винаги пълна. Сара се чувстваше виновна, задето харчи парите му, а дори не може да изрази благодарността си с една кратка бележка.

За известно време отказваше да се възползва от парите му, но когато минаха два месеца и от сметката не бе изтеглено нищо, получи кратко писмо от Гейбриъл, в което той настояваше и почти ѝ заповядваше да задоволява всичките си нужди за негова сметка. Това бе единственото писмо, което получи от него и тя го носи със себе си, докато съвсем се разкъса. Опасявайки се, че в крайна сметка то съвсем ще се разпадне, Сара го сложи между страниците на първата програма на парижката опера, в която името ѝ фигурираше като примабалерина.

Пет години. Все още не можеше да повярва колко много бе научила и колко далеч бе стигнала. Беше прима. Това бе истинско чудо. Повечето от балетистите започваха да танцуват от най-ранна детска възраст и се учеха с години, докато тя с лекота изпълняваше най-сложните стъпки.

Когато вървеше по улиците, хората я поздравяваха. Мъжете ѝ изпращаха цветя и евтини бижута. Получи многобройни предложения за женитба. Танцува пред кралски особи. Беше направила всички неща, за които някога бе мечтала и въпреки това чувстваше някаква празнота. Искаше да танцува за Гейбриъл. Искаше да танцува с Гейбриъл, още веднъж да усети ръцете му да я обгръщат, да се взре в сивите дълбините на очите му, да чуе как пее някоя от тъжните си песни. Повече от всичко на света искаше да изтрие тъгата от очите му, да го накара да се усмихне, да чуе смеха му.

— Сара?

Сепната тя вдигна глава.

— Попитах те готова ли си да тръгваме?

— Да.

Тя се усмихна на Морис. Той бе красив млад мъж, висок и строен, с вродената грация на танцьор. Косата и очите му бяха шоколадово кафяви, устните му — пълни и чувствени.

— Съжалявам — рече тя. — Май тази вечер не бях особено добра компания.

Както винаги той моментално ѝ прости.

— Не много. Ела, ще те изпратя до вас.

Младият мъж се спря до вратата, тя го целуна, а след това той слезе по стълбите, като си подсвиркуваше. Преди да изчезне зад ъгъла, се обърна и ѝ махна.

В тишината на стаята си Сара запали лампата и се приготви да си ляга. Седна пред тоалетната масичка, за да разреши косите си и отново се замисли каква късметлийка е. Имаше всичко, което някога бе искала. Апартаментът ѝ бе просторен и уютен. Гостната бе боядисана в бяло, мебелите бяха от тъмен махагон, а диванът и столовете — тапицирани в различни нюанси на синьото. Спалнята ѝ бе голяма и приветлива, въпреки че имаше само един прозорец. Стените бяха боядисани в бледосиньо, кувертюрата на леглото беше в розово и синьо, а също и килимът на пода.

Имаше дрехи достатъчно да се облекат три жени и пари, с които да задоволи всяка своя прищявка. За пръв път в живота си приятелите ѝ бяха на нейната възраст и всички споделяха страстта ѝ към балета. И въпреки славата ѝ колегите не ѝ завиждаха, а я харесваха и уважаваха.

Бе танцувала в Лондон, Рим, Венеция и Мадрид. На изкуството ѝ се бяха наслаждавали крале и кралици, сираци и бедни, които не можеха да си позволят да си купят билет за представленията.

Би трябвало да бъде щастлива. И през по-голямата част от времето наистина беше. Но тази вечер... поради някаква причина непрекъснато мислеше за Гейбриъл, питаше се къде ли е той, дали е добре и дали си спомня за нея.

Въздъхна изгаси лампата и се плъзна под завивките. След като си каза молитвите, Сара пожела мълчаливо лека нощ на Гейбриъл, надявайки се, че по някакъв начин той ще разбере, че тя не го е забравила.

Той стоеше до прозореца ѝ, както в миналото толкова често бе стоял на верандата в сиропиталището, наблюдавайки съня ѝ. Сара бе красива като младо момиче, но сега беше изключителна. Кожата ѝ бе нежна и прозрачна с цвета на слонова кост, а косите ѝ се стелеха по възглавницата подобно на златен пламък. Дългите ѝ извити мигли хвърляха тъмни полумесеци върху гладките ѝ страни. Пълните ѝ розови устни приличаха на изящни розови листенца. Под завивките се очертаваше тялото ѝ, младо и гъвкаво с чувствени извивки. Краката ѝ бяха дълги и прави; укрепнали от годините на танцуване с палци.

Гейбриъл я гледаше, а цялото му същество страдаше от болката на триста и петдесет годишната самота, от спомена за смеха ѝ, за

свенливата усмивка, за чистата ѝ целувка.

Нисък стон се откъсна от устните му. Триста и петдесет години на усамотение, на съществуване на границата на живота, поддържайки се с кръвта на другите. Той бе учил с едни от най-брилянтните умове през вековете, бе пропътувал из целия свят, бе видял издигането и залеза на много цивилизации и въпреки това повече от триста години не бе истинска част от света на хората. Времената се бяха променили. Местата също, но пак си оставаха предишните. Винаги едни и същи. А той винаги бе сам. Изпълнен с вечния страх да се довери на някого, да обича.

Не можеше да прогони мислите за нея и там, в безопасността на съня ѝ, той се люби с нея, съблазнявайки я с мислите си, притискаше тялото ѝ до своето с магията на силата си на същество, завърнало се от оня свят.

Тя се събуди с името му на уста, кожата ѝ бе влажна от пот, дишането ѝ — учестено, а цялото ѝ същество бе изпълнено с усещане за пълно задоволство и отмала.

Когато спомените за съня ѝ изплуваха в съзнанието ѝ, страните ѝ пламнаха от срам. Бе сънувала, че се люби с Гейбриъл. Ръцете му бяха горещи и нетърпеливи, а гласът му — дрезгав от желание. Устните му изгаряха гърдите ѝ, шията ѝ. Припомни си усещането за зъбите му върху врата си, горещия му език, притиснат до туптящия ѝ пулс. И очите му... те горяха с всепоглъщащ огън, заличавайки всички мисли, с изключение на една — желанието да му достави удоволствие.

Това бе най-реалният и най-предизвикателен сън, който някога бе сънувала.

Пое дълбоко дъх, за да се успокои и долови мириса му.

Сепната, Сара седна в леглото, притискайки завивките до гърдите си.

— Сън — промърмори, взирайки се в тъмните ъгли на спалнята си. — Беше само сън.

И въпреки това не можеше да се отърси от чувството, че той е бил в стаята ѝ.

През следващите десет дни той всяка вечер присъстваше на представленията, наслаждавайки се на радостта, която лицето ѝ излъчваше. Следваше я след като излезеше от операта, презираше се, че я шпионира, но нямаше сили да стои далеч от нея.

Тя винаги беше в компанията на младия мъж, с когото я видя първата вечер и мисълта, че не е безразлична към този нищожен смъртен, го изпълваше с чудовищен гняв.

Те се държаха за ръцете, а на него му се искаше да изтръгне ръцете на този младок от тялото му.

На раздяла се целуваха пред вратата ѝ, а Гейбриъл едва сдържаше желанието си да разкъса тялото на младежа на части, да издере плътта от красивото му лице, докато не остане нищо.

Кръжеше зад прозореца ѝ, наблюдавайки я как разресва великолепните си коси. Изгаряше от желание за нея, сякаш слънчевите лъчи обливаха тялото му в тъмнината.

Можеше да я накара да го обича. Мисълта за това го изкушаваше. Можеше да я хипнотизира с неземната си сила и тя щеше да направи всичко, което той пожелае или пък можеше да вземе кръвта ѝ и да я привърже към себе си до края на дните ѝ. Тя щеше да се превърне в негова робиня, да го моли да изпие кръвта ѝ, ще умре за него само ако каже една дума.

Той обаче не искаше робиня. Желаше доброволно да му отдаде любовта и тялото си.

Изпълнен с омраза и отвратен от себе си, засрамен от страхливостта си, която не му позволяваше да се изправи пред нея, Гейбриъл се стопи в мъглата и се върна в леговището си, една изоставена къща в покрайнините на Париж. Беше идеално място, разположено встрани от пуст път, скрит от хорските погледи от гъста горичка и подивели шубраци.

Придобивайки собствената си форма, той обикаляше празните стаи. Преди пет години отпрати Сара, за да ѝ даде възможност сама да изгради живота си и тя бе направила тъкмо това. Тя мечтаеше да стане балерина и сега бе солистката на Парижката опера. Притежаваше собствен апартамент имаше приятели и един млад мъж, който очевидно я обожаваше. Защо ѝ бе необходим древен вампир?

Спря пред тъмния прозорец и се втренчи в мрака. Ако беше смъртен, щеше да види отражението си, но неговите форми не правеха

сянка, нито имаха отражение, защото той не беше жив, не и в истинския смисъл на думата.

Би трябвало много отдавна да е мъртъв. Какъв бе смисълът на съществуването му? Той не участваше активно в живота, не даваше нищо от себе си. Не представляваше нищо друго, освен един паразит, всяващ ужас у всяко човешко същество. Съществуваше като изсмукваше кръвта на живота, никога не даваше нищо, винаги само вземаше... но, това не бе точно така. Беше дал на Сара няколко капки от кръвта си и бе дарил на света една талантива балерина, която нямаше равна на себе си.

Сара... Обичаше я от почти двадесет години. Това бе нищо в сравнение с вечността, която се простираше пред него, но въпреки всичко това бяха най-щастливите му години през цялото му неземно съществуване. Когато загуби Розалия, смяташе, че няма никакъв смисъл да продължава съществуването си. Но сега знаеше, че това, което бе изпитвал към Розалия, е било нищо в сравнение с любовта му към Сара. Но Сара също бе изгубена за него и за това можеше да обвинява единствено себе си.

За пръв път в живота си се опита да постъпи благородно и правилно и това му струваше единственото скъпо същество.

Усети идването на зората и настръхна, предчувствайки изгрева на слънцето. Впи поглед в изсветляващото небе. Загуби Сара и вече нямаше за какво да живее. Трябваше само да остане неподвижен и да остави златните лъчи на слънцето да го открият. Тогава съществуването му щеше да свърши завинаги. Няколко мига на мъчителна болка, докато кръвта му се превърне в пламък и празната обвивка, която някога съдържаше безсмъртната му душа, ще бъде унищожена завинаги.

Почувства внезапен копнеж да види зората, да наблюдава как слънцето се издига на хоризонта. Стисна ръце в юмруци излезе на двора, впи поглед в небето и зачака.

Изгревът. Изгарящата смърт, която щеше да последва.

Слънцето бавно се изкачваше нагоре, светлината му ослепи мъжа, който не го бе виждал повече от триста години. Подобно на майстор художник то разпръсна светлина по небето, разгонвайки тъмата — всичко избухна в червени и златисти отблясъци.

Омагьосан от това чудо, Гейбриъл стоеше там, усещайки горещина, каквато не бе чувствал три века и половина, загледан в златната светлина на слънцето, вдишвайки аромата на блесналата от роса трева и на влажната земя.

Пренебрегна болката толкова дълго колкото можа, но изведнъж в гърлото му се надигна отчаян писък, когато слънчевият лъч го откри изгори кожата и ръцете му, проникна през дрехите му подобно на адските пламъци. Мирисът на изгоряла плът опари ноздрите му и кожата му започна да тлее.

От гърдите му се изтръгна мъчителен рев и той хукна към вратата, залости я зад себе си и побягна към мазето.

Сви се в дългия дървен сандък, където спеше, затвори очи и прокле страха, който му бе попречил да сложи край на жалкото си съществуване. Гърчейки се от болка, той потъна в съня на безсмъртните, прегръщайки мрака, изпълващ душата му, предавайки се на благословената забрава, която прогони мислите за Сара от съзнанието му, както и безполезната мечта за смъртен живот.

Сара се събуди с вик, разтърсвана от болка и страх, докато пламъците я обгръщаха.

Седна в леглото и огледа с подивял поглед стаята. Зората бе изсветлила небето и тя пое дълбоко дъх, за да се успокои. Всичко е било само сън.

Отпусна се отново на възглавниците и затвори очи. Сънят ѝ бе толкова реален. Първата ѝ мисъл, когато се събуди, бе, че отново е преживявала пожара в сиропиталището, но сега осъзна, че не е сънувала сиропиталището и изпитаната болка не е била нейна.

Гейбриъл... Името му изникна в съзнанието ѝ и заедно с него усети мириса на изгоряла плът.

Гейбриъл. През последните десет дни непрекъснато присъстваше в мислите ѝ, в сънищата ѝ. Веднъж, докато седеше в кафето близо до операта, ѝ се стори, че го вижда, притаен в сенките.

— Гейбриъл — прошепна тя. Името се отрони едновременно тихо като въздишка и пламенно като молитва. После Сара отново потъна в прегръдките на съня.

А дълбоко в мазето на усамотената и запусната къща едно същество сънуваше, че чува гласа ѝ, ридаейки с кървави сълзи.

ГЛАВА 11

Събуди се с настъпването на нощта. Събуди се с болка и ненаситен глад, който не можеше да бъде пренебрегнат. Докосването на слънцето го бе оставило без сили и той знаеше, че трябва да се нахрани и то скоро. Това бе единственият начин да се облекчи болката, която го изгаряше, единственият начин да възстанови плътта си.

Измъкна се внимателно от сандъка. Всяко движение бе мъчение. Разнесоха се цветисти ругатни, произнесени на шест езика, докато Гейбриъл сваляше обгорените си дрехи и се преобличаше в панталони и риза изработена от фин ленен плат.

Усещайки всяка една от своите седемдесет и девет години, той бавно и мъчително се изкачи по стълбите, водещи нагоре. Застана на прага с отпусната глава.

Гладът го изгаряше, един неуморим пламък, който не можеше да бъде угасен.

Облече балтона си, вдигна кожената яка и излезе от къщата. В състоянието, в което се намираше, му трябваше цял час, за да се добере до града. През цялото време острият нокти на глада се впиваха във вътрешностите му, заплашвайки да го подлудят напълно заедно с пулсиращата болка на обгорената му плът.

Зави по една улица, смърдяща от нечистотии и зачака...

Тази вечер играеха „Спящата красавица“ и Сара беше Аврора.

Той се бе отпуснал в кадифеното кресло, погледът му бе прикован в Сара, която танцуваше с принцовете с обичайната си грация и съвършенство.

Съсредоточено проследи соловото ѝ изпълнение, очарован от всяка нейна стъпка, лека и бърза, възплътила младостта и радостта ѝ, надеждите ѝ за бъдещето. Затаи дъх, когато принцесата убоде пръста си на вретеното. Всичко бе само едно представление, но мисълта за кръвта ѝ, червена и изпълнена с живот, накара устата му да се изпълни със слюнка, докато тя се отпусна и потъна в сън.

Гейбриъл се облегна назад, потънал в мислите си, докато пред принца изплува образът на Аврора, но вниманието му отново бе привлечено, когато принцът я събуди с първата целувка на любовта...

Да можеше и в истинския живот всичко да свършва като в приказките, тъжно си каза Гейбриъл. Само ако можеше първата целувка на любовта да го върне към живота, който бе изгубил...

Той напусна театъра, а мислите му се върнаха седемдесет и девет години назад. Беше се родил в малко село близо до Валелунга Италия. Майка му бе дала живот на десет деца и бе преждевременно състарена. Баща му също се бе прегърбил и остарял под бремето да осигури препитание на многочисленното си семейство.

Гейбриъл, който тогава беше Джовани Онибене, бе най-големият син. Той мразеше бедността, в която живееха, пренаселената къща, дългите часове, прекарани в полето, постоянната борба за оцеляване. Мечтаеше за много по-добър живот и възможността за него се появи през една студена пролетна утрин.

Той се бе съгласил да укроти един буен жребец за един от съседите и бе потънал в работата си, когато някакъв едър мъж с посивели коси се спря, за да го наблюдава. Мъжът бе впечатлен от начина, по който Гейбриъл се справи с коня, толкова впечатлен, че му предложи работа в конюшните си. За Гейбриъл това бе шансът на живота му. Салваторе Мусо бе богат мъж и собственик на голяма вила във Валелунга.

Гейбриъл с готовност прие предложеното място. Сбогува се с родителите си и обеща да им изпраща пари и често да си идва у дома.

През следващите шест месеца работи упорито, спечели си уважението на Мусо и се сприятели със сина му Джузепе.

Беше на шестнадесет години, когато получи съобщение, че родителите му са болни. Веднага замина за вкъщи, но беше твърде късно. Някаква тайнствена треска бе опустошила селото и той бе свидетел как всичките му близки умряха един по един. Първо майка му, след това сестрите и братята му и накрая баща му.

Чак тогава, когато всички, които обичаше, бяха мъртви, той осъзна колко много ги бе обичал. Дълбоко в себе си имаше чувството, че той е виновен за смъртта им.

По настояване на свещеника на селото родителите на Джузепе приеха Гейбриъл в семейството си. Отначало, потънал в скръб за

изгубеното си семейство, той странеше от всички, но с течение на времето откри цял един нов свят, света на богатството и аристокрацията. В този свят никой не си лягаше гладен, работеха само слугите и всички господари се обличаха в скъпи и елегантни дрехи.

Това бе свят, който не бе виждал досега, свят, който искаше да стане и негов.

Родителите на Джузепе бяха много щедри. Те го хранеха и обличаха, но дрехите не можеха да прикрият лошите обноски на Джовани, липсата на възпитание. Въпреки това той се стараеше много и бързо се научи, а освен това имаше и едно предимство — беше млад и красив и жените го обожаваха. Те с готовност му прощаваха недодяланите маниери, с радост го учеха да танцува, преподаваха му уроци по етикет и благоприлични обноски. Той бързо усвои учтивите фрази изкуството да танцува и да забавлява изисканите дами, как да седи на коня, как да поздравява членовете на кралското семейство. Но винаги някъде дълбоко в съзнанието му съществуваше усещането, че се преструва.

Беше на двадесет и девет години, когато придружи Джузепе до Венеция. Това бяха дни изпълнени със смях, безкрайни празненства и балове, които сякаш нямаха край. Тогава се срещна с Антонина Инсена. От самото начало тя го привлече неудържимо и много скоро стана жертва на тъмната ѝ красота. Тя бе жена с неизказано богатство и власт. С другите се държеше студено, но на Джовани се усмихваше, а когато тя му се усмихнеше, той бе загубен.

Нина олицетворяваше мечтата му за жена — бе красива, желана, тайнствена. Фактът, че бе по-възрастна от него, само усилваше нейната загадъчност, както и отказа ѝ да се среща с него през деня. Въпреки че прекарваха заедно всяка вечер, тя не му позволяваше да остане през нощта. И защото той си мислеше, че е влюбен, тъй като тя бе жена от висшето общество, пълна с огън и тайнственост, той виждаше само онова, което искаше да види.

Но през един следобед в края на лятото той се запозна с Розалия Баджио, млада жена с тиха и несравнима красота. Влюби се в нея от пръв поглед и тя също в него. Тогава разбра, че това, което бе изпитвал към Антонина, не бе любов, а само плътска страст.

Започна да избягва компанията на Нина и предпочиташе да прекарва времето си с Розалия. Двамата се срещаха открито и тайно и

се заклеха във вечна вярност и любов, макар Джовани да се страхуваше, че тя никога няма да бъде негова. Розалия произхождаше от богато семейство, докато той нямаше нито пари, нито земи, нито титла.

Разбира се, Антонина скоро откри, че той я бе изоставил заради друга жена. Възмущението и гневът ѝ бяха ужасни. Заплаши, че ще разкаже на Розалия за връзката им, заплаши, че ще го убие, ще убие и любимата му пред очите му, но в крайна сметка не изпълни нито една от заканите си.

— Ще съжаляваш за това, Джани — каза му тя през нощта, която той смяташе за последна с нея. — Ще дойде време, когато ще ме умоляваш за това, което само аз мога да ти дам и цената ще бъде много скъпа.

Той не ѝ повярва. И тогава, след една дива пианска нощ с Джузепе и неколцина приятели той се разболя от треска. Родителите му повикаха най-прочутите лекари. Те му пуснаха кръв, даваха му най-различни лекарства и отвари, но напразно. Два дни по-късно лекарите си тръгнаха, клатейки глави и той разбра, че ще умре.

Тъкмо се опитваше да приеме факта, че животът му е към своя край, когато изведнъж, сякаш с магическа пръчка, в стаята се появи Антонина.

— Аз мога да ти помогна, Джовани — обеща му тя с мекия си копринен глас. — Само кажи, че ще бъдеш мой за една нощ и всичко ще се оправи. Ще те излекувам, Джани и ще те обсипя с богатства, които ще надминат и най-смелите ти мечти.

— Твърде късно е — простена той и страхът от смъртта се надигна с нова сила. — Твърде късно.

— Не, не е късно, *caro mio* — възрази тя. — Само ми обещавай.

И защото бе изтерзан от болка и уплашен от смъртта, защото толкова отчаяно искаше да се ожени за Розалия, той се съгласи с всичко, което Антонина пожела.

Веднага след като се закле пред Антонина, тя коренно се промени. Цялата мекота изчезна от лицето ѝ, а очите ѝ загоряха с дива и ужасяваща светлина.

Тя се отпусна до него на леглото, привлече го в прегръдките си и го целуна. Устните ѝ бяха студени като гроб и когато той се опита да я

отблъсне, ръцете ѝ го стиснаха още по-здраво и тя тихо се засмя. Това бе сух звук, подобен на тракането на стари кости.

Ужасен, той се опита да се освободи от прегръдките ѝ, но напразно. Силата му изобщо не можеше да се сравнява с нейната.

Без никакво усилие тя го повали на леглото, а тялото ѝ покри неговото, докато целуваше клепачите му, страните му, устните му. Нейните устни постепенно се плъзгаха към врата му.

Той ахна, когато усети как зъбът ѝ се заби във врата му. Усецането бе примесено с болка и сексуално удоволствие. И тогава усети как потъва, задушавайки се в мрак и страх. Нейната кожа стана по-топла, а неговата ставаше все по-студена. Разбра, че е на границата на смъртта. Ударите на сърцето му отслабваха, дишането му стана затруднено и той бе погълнат от непрогледна тъмнина, обзет от ужас, какъвто никога не бе изпитвал.

Погледна я с празен и неразбиращ поглед, когато тя разкъса вената на китката си и я долепи до устните му.

Сякаш някъде отдалеч чу гласа ѝ:

— Пий, Джовани.

Той бе прекалено слаб, за да ѝ се противопостави. Тя отново притисна кървящата китка до устните му.

— Пий, Джовани.

Той се подчини, тъй като бе лишен от воля. И подобно на придошла река животът се върна в него изпълни го докрай. Той затвори очи, стенойки от удоволствие, докато пиеше от кръвта ѝ.

Когато тя отдръпна китката си от устата му, той отвори очи. Искаше още. Но тогава видя Антонина, надвесена над него, устните ѝ изцапани с кръв, с неговата кръв.

Вгледа се ужасено в нея.

— Какво направи?

Тя му се усмихна и тогава видя зъбите ѝ — дълги и остри.

— Аз изпълних обещанието си — рече тя. — Излекувах те и ти дадох богатство и власт. Сега ти си безсмъртен, Джовани Онибене, а с безсмъртието идват силата и способността да притежаваш всичкото богатство на земята.

Изправи се извади бяла копринена кърпичка от джоба си и избърса кръвта, неговата кръв, от устните си. Той потръпна от погнуса, когато тя използва същата кърпичка, за да избърше и неговите устни.

Остана до него, докато тялото му се освободи и от последните останки от човешкото. Възприятията му, които станаха по-остри от преди, го смайваха и плашеха. Цветовете бяха по-ярки, светлината на свещите причиняваше болка в очите му, най-малкият звук отекуваше силно в ушите му.

Тя му каза с глас, треперещ от вълнение, че той ще трябва да пие кръв, за да живее, че от храната ще му прилошава, но той не ѝ повярва.

Тя го изгледа развеселено и излезе от стаята. Върна се след малко със сочен грозд в ръка. За да ѝ докаже, че греша, той го изяде до последното зрънце. Миг по-късно го прониза остра болка, свлече се на колене и мъчително повърна всичко.

— Вече се зазорява — рече Антонина и погледна към прозореца. — Днес можеш да спиш с мен. Утре вечер ще изпълниш обещанието си и тогава ще трябва да си намериш място, където да почиваш. Можеш да очертаеш леглото си с пръст от родината си, ако някога решиш да напуснеш Италия.

Той се втренчи неразбиращо в нея.

— Сега ти си същество на нощта — обясни му Антонина. — Не можеш да умреш. Слънчевите лъчи могат да те убият. Светената вода ще изгори кожата ти. Няма да имаш потомство, но ще живееш вечно — замълча, сложила ръка върху малко дървено ковчеже. — Обещах ти богатство, Джовани и то е тук. Използвай го разумно.

Две вечери по-късно изплашен и смутен, той отиде при Розалия и ѝ разказа всичко. Като се връщаше назад в спомените си, не можеше да разбере защо е бил толкова неподготвен за отвращението, което видя в очите ѝ, за ужаса, който я накара, препъвайки се, да се отдръпне от него. Сякаш все още чуваше писъците ѝ, докато падаше по извитата стълба и глухото тупване в подножието. Знаеше, че е мъртва още преди да стигне до нея. На следващата вечер напусна Италия.

Мислеше, че е много лесно да живее през нощта и да спи през деня. Отначало предполагаше, че ще може да се разхожда сред смъртните, ще танцува, ще се смее и ще се люби, както досега, но не се оказа така. Гладът, нов и неконтролируем, се събуждаше със страшна сила всеки път, когато се смесеше със смъртните. В началото не можеше да се контролира и задоволяваше глада си всяка нощ много често за сметка на живота на някое нещастно човешко същество. След

десетки години се научи да контролира отвратителния си апетит, да изпива само няколко капки, вместо да отнема човешки живот.

За свой ужас осъзна, че дори и когато приемаше човешки облик, завинаги си оставаше отхвърлен от всички, едно същество, което никога нямаше да има свой дом и семейство.

През вековете позна и пълната самота...

И сега стоеше в сенките на кафенето и наблюдаваше Сара. Облечена в бледорозова рокля, тя изглеждаше толкова свежа и естествена като дива роза. Младият ѝ приятел седеше до нея, ръката му държеше нейната, а възхитеният му и прехласнат поглед не се откъсваше от лицето ѝ. И кой би могъл да го упрекне? Тя бе истински ангел, с прекрасно лице и съвършено тяло, със смях мек като въздишка и усмивка по-сияйна и от слънцето.

В гърдите на Гейбриъл се надигна завист и ръцете му се свиха в юмруци. С огромни усилия на волята успя да се сдържи да не прекоси помещението и да не прекърши врата на младежа. Едно бързо извиване и край. Само едно.

„Сара, сладка моя Сара, защо изобщо ти позволих да си тръгнеш?“

Тя извърна глава в неговата посока, а очите ѝ се втрениха в сенките...

Дали бе доловила мислите му? Дали знаеше, че е там? Но това бе невъзможно.

И все пак тя се изправи и се отдалечи от масата. Той стоеше неподвижно в сенките, а тялото му затрепери, докато тя се приближаваше. Усещаше как очите ѝ го търсят в мрака. Ала поради някаква ужасяваща слабост той не можеше да се разтвори в мъгла и да изчезне.

— Гейбриъл?

— Върви си.

— Гейбриъл! Ти ли си?

— Не приближавай повече, Сара.

Тя се спря смутено.

— Какво не е наред?

— Върви си!

Младата жена нервно облиза устни. Искаше ѝ се да го види ясно, но сенките го скриваха.

— Ще си отида — рече тя, — но само ако ми обещаеш, че по-късно ще дойдеш при мен.

— Не мога.

— Липсваше ми, Гейбриъл.

— Така ли?

— Да. — Тя пристъпи. — Ти страдаш, нали?

— Откъде знаеш? — остро попита той.

— Почувствах го, когато се случи. Чувствам го и сега.

— Върви си, Сара, моля те.

— Ще дойдеш ли по-късно тази вечер?

— Да... — Думата с усилие се откъсна от устните му.

Два часа по-късно той почука на вратата на апартамента ѝ. Подобно на неопитен младеж на първа среща с любимото момиче, той стоеше в сенките, неуверен и малко уплашен.

Чу Сара да казва на някаква жена на име Бабет, че я освобождава за през нощта. След малко Сара отвори вратата и той бе връхлетян от буря от диви чувства.

— Гейбриъл! Толкова се радвам да те видя. Влизай, влизай.

— Светлините — каза той, все още притаен в сенките. — Изгаси светлините.

Тя се намръщи, но после изпълни молбата му. Едва тогава той влезе в стаята и тихо затвори вратата зад гърба си.

Остана така смълчан, а в гърдите му се надигаше вина. Тя нямаше представа кого бе поканила в къщата си.

— Гейбриъл?

— Как си, Сара?

— Чудесно. А ти? — Долови тревога в гласа ѝ. — Няма ли да седнеш?

Той кимна и се отпусна на дивана.

— Ще ми дадеш ли пелерината си? — попита тя.

Гейбриъл поклати глава, сгуши се в дълбоките гънки на дрехата си и придърпа по-ниско качулката.

Тя стоеше пред него, а ръцете ѝ си играеха с широкия син колан на роклята ѝ.

— Радвам се, че си тук. Липсваше ми.

— Тази вечер беше прекрасна — рече той.

Младата жена се изчерви от удоволствие.

— Ти си бил там, в театъра?

— Разбира се. Никога не съм гледал нещо по-красиво, *saga*.
Наистина си родена да танцуваш.

— Обичам да танцувам.

Той пое дълбоко дъх и стисна ръце под плътните гънки на пелерината.

— А младия мъж, с когото беше в кафенето? Влюбена ли си в него?

— Морис? — меко се засмя тя. — Той е просто приятел.

— Но той би искал да бъде повече, нали?

— Да.

— Ти обичаш ли го? — Думите бяха изречени грубо и изискваха отговор.

— Може би, малко.

— Той помолил ли те е да се омъжиш за него?

Сара не отговори веднага. Той чу учестените удари на сърцето ѝ, движението на кръвта във вените ѝ, видя как страните ѝ се зачервиха.

— Помолил ли те е? — настоя Гейбриъл.

— Да. Каза, че трябва да се оженим и да открием собствена балетна трупа. — Мисълта я накара да се усмихне. — Каза, че ще обикаляме из целия свят и ще изнасяме представления.

В гърдите му се надигна ярост, когато си я представи омъжена за нейния млад човек, как се разхожда с него на дневна светлина, как му ражда деца...

Призова вековния си самоконтрол и успя да овладее избухването си. Нямаше никакво право да се намесва в живота ѝ, никакво право. Морис бе мъжът, когото тя заслужаваше. Млад, красив, амбициозен. Човек, който споделяше любовта ѝ към танца и който можеше да сподели всички дни и ноци на живота ѝ.

Той бе смъртен.

Гейбриъл искаше да го убие.

— Ако желаеш да се омъжиш за него, ще се погрижа двамата да не се нуждате от нищо. Имам доста голям апартамент в Марсилия. Ще бъде твой в деня, в който се оженим. Освен това ще ти отпусна и щедра месечна издръжка.

— Аз не бих могла...

Вдигна ръка, за да спре възраженията ѝ.

— Ти нямаш родители, които да се погрижат за теб и аз не искам да бъдеш изцяло зависима от човека, за когото ще решиш да се омъжиш.

Наранена и объркана от явното му желание да я види час по-скоро омъжена за друг, Сара пристъпи напред и седна на срещуположния край на дивана.

— За това ли дойде тук, за да ме омъжиш за някой друг?

— Какво искаш да кажеш?

Младата жена сведе поглед.

— Никога не съм престанала да мисля за теб, Гейбриъл. Всяка нощ се надявах, че ще дойдеш да ме видиш, че аз също ти липсвам, че копнееш за мен също както аз за теб — вдигна глава към него, а в погледа ѝ се четеше мълчалива молба. — Знам, че ти ме смяташ за дете, че съм твърде млада, за да разбирам какво се таи в сърцето и мислите ми, но аз те обичам, Гейбриъл. Обичах те тогава, обичам те и сега.

— Недей!

— Защо? Защо да не мога да те обичам?

Тя протегна ръка, но той рязко се отдръпна. При движението качулката се смъкна назад и тя за пръв път видя лицето му.

— Гейбриъл? Какво се е случило?

— Нищо — отвърна той и намести отново качулката. — Малка злополука.

Преди да я спре, тя скочи и запали лампата.

— Не! — Гейбриъл покри лицето си с ръце и чак тогава осъзна каква голяма грешка бе идването му тук.

Остана неподвижен, докато тя дръпна качулката и отмести ръцете му, за да види лицето му.

— О, Гейбриъл — промърмори младата жена със свито от ужас гърло. — Бедният ми ангел.

Той се извърна, тъй като не желаше тя да гледа обезобразеното му лице. Нито пък искаше да вижда съжалението в очите ѝ.

Тихо изстена от болка и удоволствие, когато Сара го взе в прегръдките си и го залюля като майка, приласкаваща нараненото си дете.

— Кажи ми какво се е случило? — настоя тя.

— Изгорих се. — Гласът му прозвуча приглушено, тъй като главата му бе притисната до гърдите ѝ.

— Изгорил си се! — спомни си пожара в сиропиталището и ужасната разкъсваща болка. — О, Гейбриъл — прошепна тя. — Аз помислих, че е било само сън.

— Сън? За какво говориш?

— Сънувах те, сънувах, че си ранен. Усетих как горещината изгаря кожата ми...

Докато говореше, оглеждаше ръцете му. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Как се случи?

Гейбриъл затвори за миг очи, докосването ѝ го успокояваше.

— Няма значение. Проявих небрежност. Не е толкова зле както изглежда.

— Сигурно ужасно те боли?

— В момента не.

Тя го привлече по-близо към себе си, сякаш разбираше, че близостта ѝ му действа успокоително.

— Колко дълго ще останеш?

— Аз... не знам. — Възнамеряваше да я види как танцува, да се увери, че е добре и е щастлива и да си замине. Но сега... как би могъл да я остави сега? Близостта ѝ бе като облекчаващ балсам за наранената му душа. Докосването ѝ заличи болката от раните му.

— Остани — изрече тя. — Моля те.

— Не искам да усложнявам живота ти.

— Как би могъл да го направиш? Ти си моят ангел пазител, не си ли спомняш?

— Спомням си, *cara*. — С огромно усилие се освободи от ръцете ѝ. — Сега трябва да вървя.

— Ще дойдеш ли утре вечер?

— Ако искаш.

— Искам! И то много! Хайде да се срещнем пред театъра. Можем да отидем да вечеряме някъде.

— Не. Ще дойда тук. В полунощ.

Тя се изправи. Очите ѝ сияеха от щастие, защото отново бе с него.

— Нали няма да се откажеш?

— Не, но твоята прислужница Бабет не бива да е тук.

Сара кимна. Предположи, че е съвсем естествено да не желае никой да го вижда в това състояние.

— Няма ли... ще може ли...

Гейбриъл се намръщи.

— Какво искаш, *sara*? Само го назови и то ще бъде твое.

— Няма ли да ме целунеш за лека ноц?

Той леко кимна. Възнамеряваше само да докосне с устни нейните. Сара се повдигна на пръсти, ръцете ѝ нежно обхванаха обезобразеното му лице и впи устни в неговите.

В главата му избухна светлина, по-ярка и ослепителна от светлината на стотици свещи. Тя се разля по тялото му, чиста и свята изпълни го с образите на топли и слънчеви летни дни, когато първите слънчеви лъчи даряват със светлата си целувка утрините искрящи от бистрата роса.

Замаян и объркан, Гейбриъл отстъпи, припряно измърмори нещо на сбогуване и изчезна, преди тя да успее да види примесените с кръв сълзи, които намокриха страните му, преди да забрави всичко и да падне на колене пред нея, умолявайки я да забрави чудовището, в което се бе превърнал и да обикне мъжа, който вече не съществуваше.

ГЛАВА 12

— Какво искаш, да кажеш с това, че не можеш да се видиш с мен след представлението? — Морис се вторачи в нея. Веждите му бяха смръщени, а очите му ясно изразяваха объркването му.

— Имам среща — отвърна Сара.

— Среща? С кого?

— С един стар приятел — раздразнено въздъхна тя. — Ако толкова искаш да знаеш имам среща с Гейбриъл.

Разбиране замени объркването в очите на Морис, но само след миг ревността зае мястото му.

— Значи той най-после дойде да те види след всички тези години.

— Да.

— Смяташ ли, че е разумно да се срещнеш с него сама?

— Какво искаш да кажеш?

— Как ще изглежда отстрани, ако двамата сте сами в стаята ти?

Сара усети, че се изчервява. Не беше благоприлично да се забавлява с мъж сама в апартамента си. Но Гейбриъл не бе кой да е мъж. Той бе нейният благодетел, но което бе много по-важно, бе неин приятел и се бе превърнал в единственото семейство, което имаше. Но не тази мисъл я накара да се изчерви, а осъзнаването, че ѝ се искаше да бъде за него много повече от протеже. Много повече.

— Всичко ще бъде наред — заяви тя колкото е възможно по-спокойно и студено. — В крайна сметка той ме издържа през последните пет години. Не мога да откажа да се видя с него. — Неприятно ѝ беше, че лъже Морис. Не Гейбриъл настояваше да се срещнат. Всъщност бе тъкмо обратното.

— Някой трябва да бъде там с теб — настоя приятелят ѝ. — Може би някоя компаньонка.

— Бабет ще бъде там — излъга Сара.

Морис сложи ръка върху нейната.

— Аз те обичам, Сара. Желая ти доброто.

— Знам. — Тя се взря в очите му. Искаше ѝ се да може да отговори на чувствата му, но тя принадлежеше на Гейбриъл и така бе от първия път, когато го видя на верандата в сиропиталището.

— Омъжи се за мен, Сара — умоляващо я погледна младият мъж. Отпусна се на коляно и взе ръката ѝ. — Знам, че не съм достатъчно добър за теб, но ако не с нещо друго, то ще бъдеш богата с любов, обещавам ти. Само кажи да!

— Морис...

— Той е, нали? — Младежът се изправи на крака. Очите му блестяха от гняв и ревност. — Ти си увлечена по този стар мъж.

— Какво те кара да мислиш, че е стар?

— А не е ли?

Сара се намръщи. Никога не се бе замисляла за възрастта на Гейбриъл. Сега осъзна, че всъщност не знае на колко е години. На пръв поглед изглеждаше, че приближава тридесетте, но въпреки това изглеждаше по-възрастен и по-мъдър.

— Сара?

— Не знам на колко е години и не ме интересува. Не смятам да избягам с него, Морис. Той просто ще дойде да види как се справям.

— В такъв случай няма да има значение, ако и аз присъствам.

— Боя се, че ще има и то много.

— Сара...

— Не желая повече да обсъждам този въпрос, Морис. Бързо ми дай целувка за късмет. Мой ред е да изляза на сцената.

Тази вечер танцува както никога досега, уверена, че Гейбриъл е някъде сред публиката. Нейното изпълнение бе за него, единствено за него. Когато погледна към принца, виждаше лицето на Гейбриъл. Пак Гейбриъл бе този, който я целуна и я събуди от омагьосания ѝ сън.

Надяваше се, че той ще я чака пред театъра, но него го нямаше. Морис настоя да я изпрати до дома ѝ.

Пред вратата Сара му пожела лека нощ и го увери, че всичко ще бъде наред.

Освободи Бабет за през нощта, бързо се изкъпа и облече пеньоар от тъмносиньо кадифе, украсено отпред и покрай врата с фина

дантела. Запали няколко свещи, напълни купа с ябълки и сирене и постави бутилка вино на масата.

Цялата трепереше от вълнение, когато на вратата се почука.

Пое си дълбоко дъх, прекоси стаята и отвори вратата.

Той стоеше в сенките, както и преди, а лицето му бе скрито от широката пелерина с качулката.

— Гейбриъл! — възкликна тя с глас изпълнен с радост. — Влизай — затвори вратата след него искаше ѝ се да го задържи при себе си завинаги. — Позволи ми да взема пелерината ти.

— Не.

— Не е нужно да криеш лицето си от мен.

— Сара...

Тя пристъпи към него и протегна ръка.

— Позволи ми да взема пелерината ти, Гейбриъл. Тук е топло и ще се чувстваш по-удобно без нея.

— Аз мислех за твоето удобство.

— Лицето ти не ме разстройва.

Той въздъхна примирено, свали пелерината и ѝ я подаде. Знаеше, че навярно изглежда ужасно, кожата на лицето му и ръцете му бе обезцветена и набръчкана от слънцето, но въпреки това усмивката ѝ не слезе от устните, когато го погледна.

Занесе пелерината му в спалнята си. За миг притисна лице към финия вълнен плат, вдишвайки аромата на Гейбриъл, а после я постави внимателно върху леглото. Ръцете ѝ погалиха нежно дрехата, представяйки си, че милва собственика ѝ.

Когато се върна в гостната, той бе седнал в другия край на дивана, колкото се може по-далеч от светлината на свещите.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита Сара и посочи към купата със сирене и плодове. — Малко вино?

— Чаша вино — отвърна той.

Тя напълни две чаши и седна до него.

— Тази вечер бе изключителна — отбеляза Гейбриъл. — Никога досега не съм виждал друга балерина да танцува така.

— Беше за теб — тихо призна Сара. — Знаех, че си някъде там и ме наблюдаваш. Исках да те накарам да се гордееш с мен.

— Справила си се много добре, Сара Джейн. Няма балерина равна на теб, точно както винаги си мечтаела.

— Дължа всичко на теб и ти благодаря от цялото си сърце.

— Не, *cara*. То винаги е било в теб. И така, кажи ми къде ще отидеш, след като приключат представленията ти тук?

— Говори се, че трупата ще предприеме голямо турне през есента.

Гейбриъл кимна.

— Целият свят ще види твоя танц, *cara* — рече той и после се намръщи. — Какво не е наред?

— Аз обичам да танцувам — въздъхна Сара, — но това не е достатъчно.

— Целият свят е в краката ти. Какво повече искаш?

— Искам да си до мен.

Той се отдръпна както винаги при споменаването на нещо лично между тях.

Сара събра цялата си смелост, остави чашата настрана, взе недокоснатата чаша от ръката му и я остави на масата. Премести се по-близо до него и постави ръка на рамото му.

— Кажи ми, че не се интересуваеш — настойчиво се втренчи тя в лицето му. — Кажи ми, че не ме искаш и повече никога няма да заговоря за това.

— Ти знаеш много добре отговора — с дрезгав глас отвърна Гейбриъл. — Искам те и жадувам за теб от години.

— Тогава защо сме разделени?

— Защото така е по-добре.

— За кого?

— За теб, *cara*. Трябва да ми вярваш по този въпрос.

— Не! Ти трябва да ми вярваш! Няма никакъв смисъл да бъдем разделени!

— Има много повече смисъл, отколкото можеш да си представиш. Ще бъде много добре, ако забравиш, че някога си ме познавала. Омъжи се за твоя млад мъж. Танцувай за света. Роди деца и ги научи да танцуват. Точно за това си родена.

Тя поклати глава.

— Не, Гейбриъл! Аз съм родена за теб.

Бавно се приближи до него, делеше ги само едно дихание.

И тогава тя произнесе думите, на които той не можеше да устои. Знаеше, че е загубен.

— Позволи ме да те прегърна.

Когато го привлече към себе си, той се разтопи като мек восък. Ако имаше някаква слабост, с изключение на това да избягва слънцето, това бе нуждата му да бъде в прегръдките на тази жена. Тя бе слънчевият лъч в мрака край него, вечният живот срещу безкрайното проклятие.

Двамата дълго останаха така, а сетне тя го целуна. Нито Сара, нито Гейбриъл затвориха очи. Тя видя пламъка, блестящ като разтопено злато, който избухна в очите му, усети грубата животинска сила. Когато устните ѝ се впиха в неговите, го завладя безкрайно желание. Той я искаше!

И тя го искаше. Желаше да почувства силата му, жадуваше той да я притежава. Искаше той да я вземе с цялата си страст, да ѝ покаже какво означава да бъдеш обичана.

Погледна в очите му и усети как потъва все надолу в тъмнина и в светлина.

Гейбриъл промълви името ѝ, привлече я към себе си и ръцете му се ключиха около нея — силни и сигурни. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите, ръцете му плъзнаха по гърба ѝ, по извивката на бедрото ѝ.

Тя ахна, сепната от интимността на докосването му, от удоволствието, което я прониза.

Сара потъваше в непознати, но прекрасни усещания, безпомощна да устои на силата на докосването му, на глада в очите му. Очи, които горяха с трескав пламък, който запалваше огън в най-съкровените кътчета на сърцето и душата ѝ изпълваше я с топлина, която потече като разтопена лава по вените ѝ, карайки я да копнее за нещо, което не разбираше.

Младата жена притвори очи и се отдаде изцяло на магията на докосването му.

Липсата на страх и безкрайното ѝ доверие бяха неговата гибел.

В гърлото му се надигна ръмжене подобно на това на ранен звяр и той завладя устните ѝ. Тя бе слънчевата светлина, добротата и надеждата, невинността на младостта, всичко, което завинаги бе изгубено за него. Той я целуна страстно, дирейки избавление, копнеейки за всичко човешко. Тя бе мека и податлива в ръцете му,

желаеща, нетърпелива, подобно на глупава мушица, летяща към пламъците на разрушението, а той беше безсилен да я защити.

Ръцете му жадно се плъзнаха под пеньоара, откривайки плът по-мека и нежна от кадифето, по-гладка от атлаз. В следващия миг пеньоарът се свлече на пода. В следващия неговите дрехи я последваха. Тя бе в прегръдките му, бе негова, готова и нетърпелива да я вземе.

Той я обичаше нежно, ръцете му трепереха, гласът му бе прегракнал от усилието да се сдържи, да обуздае тялото си, което изгаряше от желание по нея. Още миг и щеше да я направи изцяло своя, когато чу тихия ѝ вик.

Ужасен, Гейбриъл застина неподвижно. Едва тогава осъзна, че гладът бе замъглил съзнанието му, че целувките му вече не бяха нежни, че зъбите му едва не разкъсаха деликатната кожа на гърлото ѝ.

Несъзнаваща колко близо е до опасността, Сара се извиваше под него, търсейки облекчение за жаждата, която изгаряше тялото ѝ.

С глухо ръмжене той се отдръпна и се обърна с гръб към нея.

— Гейбриъл?

Гласът ѝ бе нисък и пресеклив изпълнен със смущение.

— Прости ми — пресипнало изрече той. — Не исках...

— Гейбриъл — сложи треперещата си ръка на гърба му и почувства как той потръпна от докосването ѝ. — Искам те.

— Не, Сара — рязко отвърна той. — Не ме питай за нищо.

— Не разбирам.

— Моля те, остави ме да си отида! — Това бе вик изпълнен със страдание, една молба към нея да бъде силна, защото нуждата му за нея го бе направила слаб и уязвим.

— Не!

— Така ще бъде най-добре.

— Няма! — Смутена и наранена от отхвърлянето му, тя се отдръпна и кръстоса ръце пред гърдите си. — Искане ми се никога да не бях напускала Англия — с треперещ глас промълви тя, опитвайки се да преглътне напирещите сълзи. — Искане ми се все още да съм в онзи ужасен инвалиден стол. Тогава ти ме обичаше. Знам, че ме обичаше.

Гейбриъл затвори очи. Нещастieto ѝ го обля като приливна вълна. Не биваше да идва тук. Никога не биваше да я вижда отново.

Нямаше намерение да ѝ причинява болка искаше само да облекчи своята.

Можеше да изтрие всичко от паметта ѝ. Трябваше само да погледне в очите ѝ и да подчини волята ѝ на своята. Можеше да я накара да забрави, че някога го е имало... но да направи това, бе все едно да сложи край на своето съществуване. Защото ако не съществуваше за Сара, нямаше смисъл изобщо да го има.

И защото бе егоист, а и твърде дълго бе прекарал в самота, той се обърна и взе ръката ѝ в своята.

— Сара?

Тя го погледна и той се сви пред отчаянието в очите ѝ.

— Моля те, Гейбриъл — промърмори тя. — Моля те, не ме напускай! Имам нужда от теб.

— И аз имам нужда от теб. Каж ми, *sara*, ако остана, ще изпълниш ли това, което те помоля, без да задаваш въпроси?

— Да.

— Каквото и да ти кажа? Дори и да няма никакъв смисъл за теб? Веждите ѝ леко се смръщиха.

— Не те разбирам.

— Много е просто. Аз ще остана, но само ако ми обещаеш, че ще направиш каквото и да те помоля, без да задаваш въпроси, независимо колко странно може да ти се стори.

— Обещавам.

— Тогава ще трябва да освободиш прислужницата си.

— Бабет?

Гейбриъл кимна.

— Много добре, но защо?

— Без въпроси, *sara*, забрави ли? А сега — тихо продължи той, — облечи се. Късно е, а ти трябва да почиваш.

— Но... — Сара преглътна. Щеше да направи всичко, което поискаше и без да задава въпроси, точно както му обеща. Ала да не задава въпроси бе много по-трудно, отколкото тя предполагаше.

— Още не е късно да промениш решението си — отбеляза Гейбриъл.

Младата жена поклати глава и той се обърна, за да оправи тя дрехите си. Чу тихото изшумоляване на пенъоара ѝ, когато го облече.

Тогава се обърна към нея.

— Ти си толкова млада, Сара. Не искам да те нараня.

— Ти няма...

Вдигна ръка и я накара да замълчи.

— Късно е. Искам да си лягаш. Ще се видим утре вечер след представлението.

— Добре.

— Лека нощ, *sara*. Приятни сънища.

— Лека нощ, ангел мой. Ще ме сънуваш ли?

— Както винаги — отвърна той, наведе се и я целуна по бузата.

— Както винаги.

ГЛАВА 13

На другата вечер той я чакаше пред театъра. С вечерни дрехи и с черна пелерина Гейбриъл бе най-красивият мъж, когото бе виждала, помисли си Сара. И чакаше нея.

Страните ѝ пламнаха от възнение и тя изтича към него, без да се интересува дали ще ги видят и какво ще си помислят.

Гейбриъл я притисна силно към себе си, сякаш цял живот бе чакал този миг. След това я хвана под ръка и двамата се отдалечиха от операта.

— Лицето ти изглежда много по-добре — отбеляза Сара, удивена от чудотворното възстановяване на лицето му. По кожата му, която предишната нощ бе така жестоко обезцветена и сбръчкана, почти не се забелязваха следи от ужасното изгаряне.

— Изгарянията бяха по-особени — сви рамене той.

— Но...

— Пристигнахме — прекъсна я и я въведе в малък ресторант, тъмен и уютен. Помоли за маса в дъното, далеч от тълпата и заговори за тазвечерното представление.

Сара си поръча нещо за ядене, но кавалерът ѝ помоли само за чаша червено вино.

— Никога ли не се храниш? — попита тя.

— Вечерях по-рано.

Младата жена го изгледа, но беше твърде развълнувана от присъствието му, за да се замисля над такова дребно нещо.

Сара бе приключила с вечерята си и двамата тъкмо обсъждаха предстоящата постановка на „Лебедово езеро“, когато Морис изникна отнякъде.

Тя го погледна смаяно.

— Морис, какво правиш тук?

— Исках да се запозная с твоя тайнствен благодетел.

— О! — Тя погледна към Гейбриъл. — Морис, това е Гейбриъл... — поколеба се изведнъж осъзнала, че не знае фамилното му име. — Гейбриъл, това е Морис Делакроа, член на трупата.

— Ще се присъедините ли към нас? — попита Гейбриъл.

— Сигурна съм, че Морис има други планове — побърза да заяви Сара, пронизвайки го с поглед, с който го отпращаше.

— Съвсем не — отвърна той и се настани на стола до нея.

Гейбриъл поръча чаша вино за госта и още една за себе си.

Настъпи момент на неловко мълчание, докато Гейбриъл се взираше в младия мъж. Почувствал се неспокоен под изпитателния поглед на по-възрастния мъж, Морис пресуши чашата си на един дъх.

— Сара ми каза, че сте били много щедър към нея — пръв заговори той. — Много танцьори ли издържате?

— Само една.

— Разбирам. Сара не ми е говорила много за вас. Винаги ли сте обичали балета?

— Да — отвърна Гейбриъл и устните му се извиха в лека усмивка. — Винаги.

— Колко дълго ще останете в Париж?

— Още не знам. — Гейбриъл задържа погледа си върху Сара, доста дълъг и многозначителен поглед, който можеше да се изтълкува като твърде собственически. — От много години не съм бил в Париж. Това е много красив град, не сте ли съгласен с мен?

Морис го изгледа свирепо, напълно наясно с факта, че той въобще не говореше за града.

— Приличате на човек, който пътува по цял свят и не се задържа дълго на едно място — рязко изрече младежът. — Не се съмнявам, че дори и толкова красив град като Париж скоро ще изгуби своята привлекателност във вашите очи.

— Може би.

— Помолих Сара да се омъжи за мен.

— Доколкото разбрах, тя ви е отказала.

— За момента, но аз се надявам да промени решението си. Може би с много по-голямо желание ще приеме предложението ми, ако е уверена, че има вашата благословия.

Гейбриъл тихо се засмя. С неговата благословия, как не!

— Сара не се нуждае от моето разрешение, за да се омъжи. Аз вече ѝ казах, че ще подкрепя всяко нейно решение.

Младата жена рязко се изправи.

— Уморих се да ме обсъждате сякаш не съм тук. Отивам си у дома.

Морис скочи на крака.

— Аз ще те изпратя.

— Аз доведох Сара тук — намеси се Гейбриъл и също стана от масата — и аз ще я изпратя до дома ѝ.

Протегна ръка и тя я пое без никакво колебание.

— Лека нощ, Морис — тихо рече тя.

— Сара...

Гейбриъл изгледа сурово младежа.

— Дамата ви пожела лека нощ.

Морис отстъпи назад, отвратен от студенината в очите на другия мъж, от внезапното, но много силно усещане за нещо зло и сатанинско. Хвърли един последен поглед към Сара и излезе от ресторанта.

Младата жена се усмихна извинително на Гейбриъл, когато малко по-късно се отправиха към дома ѝ.

— Съжалявам, че той направи сцена.

— Той е влюбен в теб — отвърна Гейбриъл. — Всеки може да го види.

Тя наклони глава, за да може да вижда лицето му.

— А аз съм влюбена в теб.

— Наистина ли, *cara*?

— Казвала съм ти го доста често. Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти.

Не след дълго пристигнаха пред апартамента ѝ. Когато влязоха, той взе пелерината ѝ и свали своята. Сара запали лампата и се извърна към него.

— Ще останеш ли тази нощ?

— Доста дързък въпрос за една девица — замислено изрече Гейбриъл и принудено се усмихна. — За какво ме молиш — да прекарам нощта в апартамента ти или да се любим?

— И за двете — отвърна тя, като се изчерви.

— А ако откажа?

Светлината в очите ѝ помръкна и раменете ѝ унило увиснаха.

— Отново ли ще ми откажеш?

— Сара...

— Заради мен ли е?

— Не!

— Тогава, да не би да има нещо нередно с теб? Да не би да има някаква причина, поради която не можеш или не искаш... — Гласът ѝ заглъхна. Не знаеше как по-деликатно да зададе въпроса си, а нямаше смелостта да попита направо.

— Няма нищо нередно с мен в смисъла, който имаш предвид. Просто ти си прекалено млада.

— Отново ли ще повдигаш този въпрос? Щеше ли да ме харесваш повече, ако бях стара и сбръчкана? Може би трябва да се заключа в някоя кула, докато остарее достатъчно, за да решиш, че възрастта ми е подходяща?

Той се засмя, дълбок и заразителен мъжки смях. Никога досега не го бе чувала да се смее така, много рядко бе зървала дори усмивка на устните му. Смахът го преобрази, накара го да изглежда много по-млад и много по-достъпен.

Гейбриъл протегна ръце.

— Ела при мен, Сара.

Тя отиде при него без колебание, сгуши се в прегръдката му и притисна лице до гърдите му. Затвори очи и пое дълбоко дъх, вдишвайки аромата му. Устните му докосваха косите ѝ, докато ръцете му нежно галеха гърба и раменете ѝ. И тогава Гейбриъл измърмори някакво проклятие, вдигна я на ръце и я отнесе в спалнята.

Ръцете му, тези огромни ръце, които можеха много лесно да я разкъсат на две, трепереха, докато я полагаше на леглото и я събличаше. Но Сара не забеляза, тъй като самата тя тръпнеше от вълнение и очакване. Очите му горяха от желание и той бързо съблече дрехите си, отпусна се на леглото до нея и я взе в прегръдките си.

— Трябва да ми кажеш, ако искаш да спра — прегракнало изрече Гейбриъл. — Трябва да ми кажеш, ако ти причинявам болка или те плаша.

— Да ме плашиш?

— Чаках те от деня, в който наблюдавах как от малко момиченце с огромни широко отворени очи се превърна в красива млада жена — призна си той. — Искях те и чаках. Ако моята страст те плаши, трябва да ми кажеш.

Сара кимна, въпреки че не го разбираше напълно. Знаеше много малко за това, което ставаше между един мъж и жена, само това, което

бе прочела в книгите. Там всичко завършваше с целомъдрена целувка и щастлив живот.

Но в целувките на Гейбриъл нямаше нищо целомъдрено. Те я изгаряха като опустошителен огън, стопяваха всякакъв самоконтрол, разпалваха малки пламъчета там, където устните му докосваха плътта ѝ.

Тя се притисна към него, а ноктите ѝ се забиха в гърба и раменете му. Сара бе изплашена от буйните чувства, които се надигнаха у нея, жадуваше за нещо, което изглеждаше съвсем близо.

Той ѝ шепнеше на френски и италиански нежни думи на любов и вечно вричане, докато ръцете му я караха да се извива от желания.

Окуражена от милувките му, Сара плъзна ръце по тялото му, пръстите ѝ го изследваха, отначало плахо, сетне по-уверено. Опознаваха гладката кожа и силните мускули, които се извиваха под любопитните ѝ пръсти.

Сара усети как той потрепери от докосването ѝ, чу тихото му стенание. От удоволствие или от болка, запита се младата жена. Но не можеше да престане да го докосва. Под дланите ѝ тялото му бе горещо, дишането му — накъсано. Тя почувства, че ще се задуши от топлината му и пое дълбоко въздух.

За миг изпита страх, когато той сграбчи двете ѝ ръце, вдигна ги над главата ѝ и се надвеси над нея. Сара го гледаше с широко отворени очи, а сърцето ѝ лудо биеше.

В полумрака на стаята той изглеждаше по-огромен и някак си странно заплашителен. Косата му се стелеше по раменете подобно на тъмен облак, очите му — тъмни и дълбоки — напомняха на небе пред буря.

Тези очи... сигурно това бе някаква игра на светлината на свещите, която ги караше да горят с кървавочервен пламък.

Гейбриъл видя ужаса в очите ѝ и осъзна, че неговите пламтят от глада за кръв. Трябваше да повика на помощ цялото си самообладание, когато най-сетне телата им се сляха в едно.

Когато той проникна в нея, Сара извика, слаб вик на болка и страх. Гейбриъл простена и впи устни в нейните. Всички мисли излетяха от главата ѝ, погълнати от невероятния екстаз, който изпита.

Сега вече бе изцяло негова, помисли си Сара щастливо. Само негова. Той никога няма да я напусне, нито отново ще я отпрати

надалеч.

— Сара, добре ли си? — попита той. Гласът му бе приглушен, тъй като устните му бяха притиснати към рамото ѝ.

Тя издаде тиха и доволна въздишка на жена изпитала върховно блаженство.

Огромно въодушевление изпълни гърдите на Гейбриъл. Той бе завладял тялото ѝ, без да опорочи душата ѝ. За пръв път от векове се бе почувствал като човек, а не като чудовище. Това бе великолепно усещане, ала твърде кратко, защото заедно с радостта дойде и дълбокото чувство на съжаление и разкаяние, тъй като знаеше, че е осквернил нещо чисто и невинно.

Сара усети промяната в настроението му, внезапното му отдръпване. Извика тихо и го притисна към себе си.

— Сара — простена с болка той, — какво направих?

— Обичам те, Гейбриъл — пламенно прошепна младата жена. — Моля те, не разваляй този скъп за мене миг. Моля те, не съжалявай за случилото се.

Тялото му се разтърси от силен трепет.

— Сара... дръж ме.

Долови мъката в гласа му, напиралите сълзи и го прегърна със страст. Докато го притискаше към нежните си гърди, тя се питаше какво се крие в миналото му, какво бе това, което му причиняваше болка и страдание. Понякога ѝ се струваше, че той се страхува от докосването ѝ точно толкова силно колкото го и желаше.

— Поспи си, Гейбриъл — промълви тя. — Аз ще те пазя от демоните, които терзаят душата ти.

— Ах, *cara* — измъчено прошепна той. — Само да можеше.

— Спи, ангеле мой — залюля го Сара като малко дете и миг покъсно усети как тялото му се отпуска и чу лекото му и равномерно дишане. Гейбриъл най-после бе заспал.

Той се събуди изведнъж, почувствал тръпките по кожата си, знак за настъпващата зора. Сара лежеше до него с глава отпусната на рамото му.

Тя се размърда, когато той се измъкна от леглото и започна да се облича.

— Къде отиваш? — сънено го попита.

— Трябва да си вървя.

— Защо?

— Без въпроси, *cara*, забрави ли?

Гейбриъл бързо я целуна по челото и избяга от стаята. Изтича надолу по стълбите и след миг се намери на улицата. Небето бе още сиво, но докато бягаше по улицата, усети приближаващата топлина на слънцето.

Споменът за жестоките изгаряния, които получи, когато посрещна изгрева на небесното светило, го накара да хукне по-бързо. Гейбриъл се носеше по притихналите и тесни улици със свръхестествена скорост и бързо стигна до изоставената къща.

Щом най-после се намери вътре, от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. Дишайки тежко, той слезе в мазето. Докато се пъхаше в тесния сандък, където спеше през деня, мислите му бяха изпълнени единствено със Сара.

По-късно същия ден, докато репетираше, Сара също си мислеше за Гейбриъл и за неговото внезапно тръгване рано сутринта. Всеки път, когато някой влезеше в стаята, тя вдигаше поглед, надяваше се, че е той.

Когато се върна в апартамента си, тя постоянно се ослушваше за стъпките му, но следобедът премина, а от него нямаше и следа.

Дали бе сгрешила в нещо?

Когато пристигна в театъра, представляваше кълбо от нерви. Два пъти по време на загряването забрави стъпките и за пръв път нямаше желание да танцува.

Излезе с нежелание на сцената, убедена, че изпълнението ѝ ще бъде далеч от съвършенството. И тогава го видя, седнал на предната редица. Сякаш внезапно ѝ поникнаха криле.

И тази вечер тя танцува само за Гейбриъл, а когато представлението свърши, публиката стана на крака, за да я аплодира. Сара обаче чуваше единствено ръкоплясканията на Гейбриъл и това бе най-сладката музика за ушите ѝ.

Бързо отиде в гримьорната си и се преоблече. Тъкмо излизаше от сградата на операта, когато Морис я настигна.

— Тази вечер бе изключителна — каза той. — За къде си се разбързала?

— Гейбриъл ме чака.

Морис изруга, сграбчи я за ръката и я накара да спре.

— Не искам повече да се виждаш с този мъж.

Сара издърпа ръката си.

— Моля?

— Чу ме.

— Ще се виждам, с когото искам. А точно сега искам да видя Гейбриъл.

— Има нещо нередно у този човек — заяви младият мъж.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм сигурен, но когато погледнах в очите му, аз... аз не мога да го обясня, но мисля, че той е истински Сатана, Сара Джейн. Стой далеч от него.

— Сатана! За какво говориш? — възмутено възкликна Сара, но в съзнанието ѝ изплуваха очите на Гейбриъл, греещи с кървавочервен пламък, докато се навеждаше над нея.

— Сара изслушай ме...

— Не! Аз обичам Гейбриъл и той ме обича. А сега ме остави!

Морис остана загледан след нея, докато тя изтича по коридора към изхода. Още не знаеше как, но трябваше да я спаси от най-лошата и страшна грешка в живота ѝ.

ГЛАВА 14

Тя бе твърде възбудена, за да седи в кафенето, твърде щастлива, за да се храни, така че двамата се отправиха на дълга разходка под лунната светлина. Тя го бе хванала под ръка и се облягаше доверчиво на него.

Веднъж той се спря, за да я целуне по челото, но Сара обви ръце около врата му, прегърна го и без всякакъв свян се притисна към широките му гърди.

— Гейбриъл, аз... — прехапа долната си устна. Искаше ѝ се да има смелостта и да му каже, че желае отново да я люби. Жадуваше за докосването му, но тъй като почти не познаваше мъжете, не беше сигурна дали и той изпитва същия непреодолим копнеж по нея.

— Какво има, *cara*?

— Аз... нищо.

Гейбриъл се взря в очите ѝ и мигом разбра какво искаше тя. Безмълвно се обърна и я поведе към апартамента ѝ.

Когато влязоха, затвори вратата и протегна ръце. Тя се хвърли в прегръдките му.

— Много ли е лошо, задето те искам толкова силно? — попита младата жена избягвайки погледа му.

— Не, *cara mia*.

— През целия ден не можах да мисля за нищо друго — засрамено си призна. — Когато тази сутрин си тръгна толкова внезапно, аз се страхувах, че съм направила нещо, което те е ядосало.

Той поклати глава, но болката в гласа ѝ прободеше сърцето му.

— Утре сутринта ще закусим ли заедно? — с треперещ глас попита Сара.

— Не мога.

— Защо?

— Без въпроси, Сара.

— Но...

— Вече ти казах — без въпроси...

— Тогава утре ще вечеряш ли с мен?

Той се поколеба за миг и очите му се засенчиха от съмнение.

— Аз съм много добра готвачка — настоя тя, надявайки се да го убеди.

— Сигурен съм, че си.

— Тогава ще дойдеш ли на вечеря?

— Ако желаш.

Сара се втренчи в него, а сините ѝ очи заискряха от щастие и любов.

— А сега ще ме целунеш ли?

Той се наведе и нежно докосна устните ѝ. Както винаги докосването до нея го изпълни със светлина, отпъждайки зловещия мрак, в който бе живял толкова дълго.

Гейбриъл я отнесе в спалнята и я люби с изключителна нежност, казвайки ѝ с всяка своя искрена целувка, с всяка милувка на ръцете си и с всяка дума, която нашепваше в ухото ѝ, колко много я обожава.

Нейната любов го обгърна като було изпълни го с чистотата на сърцето ѝ, с щедростта на духа ѝ. Тя му предлагаше любовта си, без да иска нищо в замяна и той я сграбчи, вкопчвайки се в добротата ѝ, повтаряйки си, че не може да е чудовище, не и след като Сара го обичаше толкова всеотдайно.

Държа я в прегръдките си, докато тя заспа, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Дългите ѝ гъсти мигли хвърляха тъмни полумесеци върху нежните ѝ страни. Устните ѝ бяха пълни и розови, леко подпухнали от целувките му. Косите ѝ се бяха разпилели по възглавницата и гърдите му подобно на слънчеви лъчи. Повдигна един лъскав кичур и го допря до лицето си, вдишвайки уханието му. Изпита безмерна наслада от докосването на копринената му мекота.

— Толкова красива и невинна — промърмори Гейбриъл. — Дали някога ще ми простиш това, което сторих?

Клепачите ѝ трепнаха, тя отвори очи и го погледна. Устните ѝ се извиха в усмивка, а очите ѝ заискряха от любовта изпълваща сърцето ѝ.

— За какво трябва да ти простя, Гейбриъл?

— Аз откраднах твоята невинност — прошепна той. — Взех това, което нямах право да взимам.

Сара протегна ръка и погали твърдата извивка на брадичката му.

— Ти не си я откраднал. Аз ти я дадох.

— Ах, *cara*, ти нямаш представа какво направи.

— Аз те направих щастлив — уверено заяви тя. — Можеш ли да го отречеш?

— Не.

— Не съжалявам за нищо — промълви Сара и притвори клепачи.
— За нищо...

И за един кратък миг той също не съжаляваше.

Гейбриъл седеше до масата изумен от количеството храна, която тя бе приготвила — печено телешко, картофи, задушени в гъст сос, моркови, плуващи в масло, йоркширски пудинг. Едва ли очакваше двамата да го изядат!

При мисълта да преглътне дори хапка му прилошаваше, но той с нищо не се издаде. Сара седна срещу него и вдигна чашата си.

— За нас — каза.

— За нас — повтори Гейбриъл и докосна чашата си до нейната.

За да не я обиди, опита от всичко, което бе приготвила и обсипа с щедри похвали готварските ѝ умения. Но при първия удобен момент се извини излезе навън и повърна всичко погълнато. Пое си дълбоко въздух, чакаше измъченият му стомах да се успокои. За същество, което бе свикнало да засища глада си с топла течност, ястията от месо и зеленчуци не бяха смилатели.

Когато се почувства по-добре, той се върна в стаята. Сара го погледна любопитно, но за пръв път не го попита нищо.

Двамата говориха за театъра, за времето, което се бе задържало необичайно топло, за новата дубльорка на Сара. Тогава тя неуверено зададе въпроса, който я безпокоеше:

— А какво ще стане, ако забременея?

— Няма нужда да се тревожиш за това, *cara*. Аз не мога да имам деца.

Той забеляза противоречивите чувства, които се изписаха на лицето ѝ — първоначално облекчение, после съчувствие и накрая съжаление.

— Искаш ли да имаш дете?

— Да, разбира се. Някой ден...

— Ще имаш.

— Но как... Искам да кажа... Не искам някой друг, освен теб.

— Страхувам се, че скоро ще се умориш от мен, *cara*.

— Няма!

— Мисля, че точно така ще стане. След време моят начин на живот ще ти се стори като затвор и когато това се случи, аз ще бъда длъжен да те оставя да си идеш.

Тя се намръщи. Не го разбираше.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз обичам да живея сам. Не понасям хора, шумни събирания. Обичам да вечерям сам — хвана ръката ѝ. — Прости ми, Сара, не исках да те нараня. Тази вечер се наслаждавах на храната, която си приготвила за мен, но истината е, че предпочитам да вечерям сам. Животът ми представлява една утъпкана пътека и за мен е много трудно да го променя. Дори и за теб.

— Аз не те моля да променяш нищо — раздражено заяви тя.

— Правиш го. Нима не разбираш?

— Не. — Младата жена се изправи и се обърна с гръб към него. — Мисля, че ти вече си се уморил от мен и се опитваш да намериш начин да се сбогуваш с мене, без да нараниш чувствата ми.

Извърна се и го погледна. Изглеждаше толкова млада и уязвима, че сърцето му се сви от мъка за нея. В очите ѝ напиреха сълзи и блестяха по миглите ѝ.

— Това ли е? Толкова скоро ли се умори от мен?

Гейбриъл се изправи, приближи се до нея и взе ръцете ѝ в своите.

— Не, *sara*, не съм се уморил от теб. Дори и хиляда години да прекараме заедно, никога няма да се уморя от теб. Повярвай ми. — Повдигна ръцете ѝ към устните си и целуна пръстите ѝ един по един. — Може би трябва да си тръгна...

— Не! — Тя прехапа устни и той видя, че отчаяно се опитва да възвърне самообладанието си, да запази достойнството си. — Искам да кажа, че бих се радвала, ако останеш.

— Както искаш.

— Не желая да съм бреме за теб.

— Никога не би могла да бъдеш. Хайде, не плачи.

Сара послушно избърса сълзите си.

— Какво да направя, за да те накарам отново да се усмихнеш? — мило попита той. — Да ти купя ли красива рокля? Или някоя

дрънкулка? А може би искаш да имаш собствена балетна труппа? Каж ми, *sara*, какво би искала?

— Да ме обичаш.

— Аз те обичам, Сара — пламенно я увери Гейбриъл. — Обичам всичко у теб.

— Ще ми покажеш ли?

С безмълвен вик той я сграбчи в прегръдките си и я събори на пода. И там, върху яркия персийски килим пред камината, той я люби по такъв начин, че тя никога повече да не се усъмни в чувствата му.

Морис се бе притаил на отсрещната страна на улицата, където се намираше жилището на Сара. Ръцете му се свиваха и разпускаха, като си представеше жената, която обичаше, в прегръдките на своя благодетел, доброволно отдавайки на Гейбриъл това, което толкова непреклонно отказваше нему.

Младежът тихо изруга. Какво имаше у този мъж, което привличаше Сара? Наистина Гейбриъл бе красив по един особен малко мрачен начин. Освен това бе едновременно привидно учтив, надменен и зловещ.

Морис поклати глава. Не можеше да разбере защо Сара не забелязваше злото, което надничаше в сивите му очи, засенчени от спуснатата качулка на пелерината. Тя бе невинно създание с чисто сърце и душа. Със сигурност би трябвало да усеща опасността, която се излъчваше от този мъж.

Но дните минаваха и той осъзна, че тя е толкова влюбена в Гейбриъл, че той би могъл да бъде един от любимите слуги на Сатаната и за нея нямаше да има значение. Убеждението, че тя се намира в смъртна опасност, го подтикна да направи нещо, за да докаже на Сара, че Гейбриъл не е мъжът, за когото го мислеше.

Самият Морис не бе сигурен що за човек в действителност е Гейбриъл, нито пък какво зло възнамерява да стори на Сара Джейн. Но беше напълно убеден, че има нещо нередно около благодетеля на Сара и именно затова тази вечер се бе скрил в сенките срещу жилището ѝ. Видя, че вратата на апартамента на Сара се отваря. Миг по-късно висок човек, загърнат в черна пелерина, се спусна по стълбите.

Гейбриъл.

Морис изчака, докато мъжът се отдалечи пред него и тогава го последва.

Бе все едно да следващ сянка. Сякаш нощта прегръщаше Гейбриъл като любим, завърнал се от дълго пътешествие. Тя го заобикаляше, поглъщаше го, сливайки се с него.

Морис се затича. Стъпките му се заглушаваха от влажната трева край пътя.

И в този миг, сякаш се разтвори в нощта, мъжът изчезна.

Младият мъж примигна един-два пъти; не вярваше на очите си. В един миг Гейбриъл бе там — тъмен силует в нощта, а в следващия го нямаше.

Морис потръпна, обзет от внезапен студ, подобен на този на отворен гроб. Обърна се и се запъти към града.

— Говори по-бавно, Морис, в думите ти няма никакъв смисъл.

— Казвам ти, Сара, че мъжът изчезна пред очите ми. В един миг бе там, а в следващия го нямаше. — Той потрепери, докато влизаше след Сара Джейн в апартамента ѝ. Когато се озоваха вътре, внимателно заключи вратата.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че Гейбриъл е призрак или нещо подобно? — с раздражение възкликна тя.

— Не знам какво е, но не е човек.

— Въображението ти се е развихрило — смъмри го младата жена. — Миналата нощ бе студена и мъглива, това е всичко. Той вероятно е завил зад ъгъла и ти си го изгубил от поглед.

— Не! — Морис я сграбчи за раменете и я разтърси. — Чуй ме, Сара Джейн, трябва да стоиш далеч от този мъж. Той е дявол!

— Морис, причиняваш ми болка! — Тя се изскубна от ръцете му и разтри раменете си. — Това не е смешно.

— Дяволски си права, не е! — Пристъпи към нея, но се спря, защото видя предупреждението в очите ѝ.

— Той... ти дали...

Изгледа го гневно и присви очи.

— Какво аз дали?

— Няма значение, виждам, че си го направила. Защо, Сара Джейн? Какво те привлича у този мъж? Не можеш ли да усетиш злото,

което го заобикаля?

Сара се отпусна на дивана и приглади полите си.

— Мисля, че трябва да си вървиш — заяви тя.

Морис пое дълбоко дъх.

— Сара Джейн, моля те, изслушай ме. — Закрачи напред-назад, твърде възбуден, за да стои на едно място. — Ти смяташ, че преувеличавам и че ревнувам, защото прекарваш толкова време с него, но не е така, кълна ти се! Ти си в опасност. Обещай ми, че ще бъдеш внимателна. Следващия път, когато дойде тук, забрави за своето увлечение по него и...

Гласът му заглъхна и той я погледна. Сара не му вярваше.

— Ще се видим по-късно в театъра — заяви той обезсърчен. — Моля те, бъди внимателна.

Сара изпрати Морис до вратата и остана на прага, гледайки го как се отдалечава. Той винаги ѝ бе правил впечатление на уравновесен млад мъж. Твърдението му за изчезването на Гейбриъл в мъглата бе смешно и нелепо. Дявол, как не! Гейбриъл винаги се бе държал толкова мило и внимателно с нея...

Дявол... в съзнанието ѝ изникна споменът за онзи особен червен пламък, който бе видяла в очите му, докато се любеха. Но това бе само игра на светлината...

Никога не се бяха срещали през деня... Но сигурно един толкова богат мъж като Гейбриъл е много зает.

Сара поклати глава и прогони смущаващите мисли. Нямахше да обръща внимание на глупавите обвинения на Морис. Гейбриъл бе толкова дявол, колкото и самата тя!

Тази вечер той я чакаше пред сградата на операта. Тя го изучаваше внимателно, докато изминаваха краткото разстояние между театъра и апартамента ѝ. Елегантен, бе първата дума, която ѝ дойде наум. Както обикновено бе облечен в черни вечерни дрехи. Ризата от фин ленен плат бе снежнобяла; вратовръзката — безукорна. Пелерината му бе черна като нощта и на нея внезапно ѝ хрумна, че Гейбриъл бе част от нощта, тъмен и загадъчен. Той се движеше с необикновена грация за такъв едър мъж. Стъпките му бяха невероятно

тихи, сякаш краката му почти не докосваха земята. Тя би дала всичко, за да се движи по този начин.

Погледът ѝ се плъзна по лицето му и на устните ѝ разцъфна усмивка. Той бе толкова красив. Изгарянията, които обезобразяваха гладката му кожа, бяха изчезнали, сякаш никога не бяха съществували. Косите му бяха с цвета на тъмна нощ, а очите му — сиви като буреносните облаци в небето. А устните му... ах, тези устни, които я целуваха с такова умение, с такава страст.

Тя усети странно присвиване в стомаха, когато ръката му я стисна по-силно над лакътя. Много скоро той отново щеше да я целуне.

— Тази вечер си много тиха — отбеляза Гейбриъл, когато спряха пред вратата ѝ. Нещо не е ли наред?

— Не. Просто се чудех...

Той повдигна гъстите си вежди.

— Чудела си се?

Сара прекоси стаята и запали една от лампите.

— Дали ще се любим тази вечер.

Обърна се с лице към него и той си помисли, че никога не е виждал по-красива от Сара Джейн Дънкан, с откритите ѝ небесносини очи и със страни, пламнали от смущение.

Той повдигна кичур от косите ѝ и го пусна да падне през пръстите му.

— Значи не си се уморила от мен?

— О, не!

— Ах, Сара — промърмори Гейбриъл, — твоята невинност ме покорява.

— Вече не съм толкова невинна — отвърна му тя с дръзка усмивка.

— Така е. — Гласът му бе тих и в него се долавяше укор към самия него.

— Гейбриъл! Ти отново съжеляваш за това, което направихме, така ли е?

— Не.

Тя повдигна глава, за да може да го вижда по-добре.

— Лъжеш. След като аз не съжелявам, не разбирам защо ти трябва да съжеляваш.

— Ти си твърде...

Младата жена тупна гневно с крак.

— Да не си посмял да ми казваш, че съм твърде млада!

— Няма. — Гейбриъл наклони глава на една страна, а очите му развеселено блеснаха. — Мина ли ти ядът?

— Не е яд. Просто съм уморена да се отнасят към мен като към дете. Погледни ме, Гейбриъл, аз съм жена, с всички нужди и желания, които са ѝ присъщи.

— Така е наистина — промърмори той. — Понякога ми е трудно да приема колко си пораснала.

— Може би аз ще ти помогна — предложи тя, обви ръце около врата му и го целуна.

В целувката ѝ нямаше нищо детско, призна си Гейбриъл. Съвсем нищо. Усети как вкусът ѝ обхвана сетивата му, докато желанието изгаряше между тях, по-силно от отлежал коняк, по-горещо от хиляди слънца.

Сара се притисна към него, от гърдите ѝ се изтръгна тих стон и той забрави за всичко.

Свали пелерината си и нейното дълго палто и ги захвърли върху един стол. Сетне я хвана за ръка и я поведе към спалнята. Съблече я с изключителна нежност, а топлината в очите му прогони студа в стаята. Сара смътно забеляза, че навън вали. Светкавици прорязваха небето, а в далечината се чуваше тътенът на бурята.

Докато я събличаше, погледът му не се откъсваше от нея. Взе я на ръце, отнесе я в леглото и се отпусна до нея.

„Тя прилича на ангел изработен от фин порцелан — помисли си той — красив ангел, дошъл на земята.“

Очите ѝ бяха с цвета на небето през деня, което той не бе виждал повече от триста години, а косите ѝ — о, те блестяха като слънцето...

Притисна пръст до устните ѝ, когато тя понечи да заговори. Започна да я люби, сякаш бе направена от изящен, но крехък кристал, който всяко по-грубо докосване може да строши на хиляди парченца. Ръцете му се движеха по нея, едва докосвайки кожата ѝ, ала въпреки това цялото ѝ тяло пламна от желание, тя се разтрепери и се изви към него в безумен копнеж. Той я целуна, устните му се плъзнаха по клепачите извивката на бузата ѝ, погалиха тънките извити вежди. Тя

усети как зъбът му я одраска леко по гърлото, изохка, когато я лъхна дъхът му, горещ като пустинен вятър, чу приглушеното му стенание.

Сара се изви в безмълвна покана, ръцете ѝ се протегнаха към него и се плъзнаха по твърдите и гладки гърди, обгърна широките му рамене и го прие в себе си, завинаги.

— Завинаги — прошепна Гейбриъл и тя се запита дали не бе прочел мислите ѝ.

И в този миг той бе част от нея, диханието му се смеси с нейното, а сърцата им забиха като едно. В този миг Сара разбра, че дори и той да я обича завинаги, това няма да бъде достатъчно дълго.

ГЛАВА 15

Сара беше разочарована и изпита остро чувство на загуба, когато се събуди и разбра, че Гейбриъл си е отишъл.

Притисна лице към възглавницата и вдъхна аромата му, питайки се защо той никога не остава през цялата нощ. Би било толкова прекрасно да се събуди в прегръдките му и сутринта, когато светът се събужда за новия ден, да се любят отново.

Тази вечер ще го помоли да остане и може би той ще се съгласи.

Тя се усмихна и се измъкна от леглото. Тази нощ, помисли си, тази нощ ще го види отново.

— Не ти ли омръзна балетът? — часове по-късно го попита Сара.

Двамата седяха в тяхното любимо кафене на масата, която Сара бе започнала да смята за тяхна. Както обикновено тя си поръча лека вечеря; както обикновено той поиска само чаша сухо червено вино.

Гейбриъл повдигна черните си вежди.

— На теб омръзна ли ти да танцуваш?

— Разбира се, че не!

— А на мен никога няма да ми омръзне да те гледам как танцуваш. Влагаш в изпълнението си такава страст, такъв живот...

Думите му я накараха да се изчерви от удоволствие. Напоследък танцът ѝ съдържаеше много повече страст и го дължеше на Гейбриъл. Той я превърна от момиче в жена, а това промени целия ѝ свят. Сега, когато танцуваше, музиката имаше ново значение, по-голяма дълбочина. Тялото ѝ много по-добре разкриваше чувствата, независимо дали бе любовта на Аврора към принца в „Спящата красавица“ или тъгата по изгубената любов в „Жизел“.

Приключи с вечерята и побутна чинията. Избърса се със салфетката. Задържа малко повече ленения плат пред устните си, за да събере смелост.

— Гейбриъл?

— Да, *cara*?

— Защо не се преместиш да живееш при мен?

— Не.

— Защо не? Прекарваме всяка вечер заедно. Ще бъде много удобно, ако живееш при мен.

— Казах ти го и преди, *sara*. Аз си имам навици, които не желая да променям.

— Но...

— Не, Сара, или ще продължим както досега или всичко ще свърши още в този миг.

— Това не е честно! — Младата жена се втренчи в него. Изведнъж веждите ѝ се сключиха, когато през главата ѝ мина ужасяваща мисъл. — Ти не си женен, нали?

— Не.

— Тогава защо? Моля те, Гейбриъл, ще бъде прекрасно да се събуждам в прегръдките ти.

— Никакви въпроси, Сара Джейн, забрави ли?

— Никакви въпроси, никакви въпроси! — захвърли кърпата на масата. — До гуша ми дойде от това!

Гейбриъл въздъхна. Знаеше, че не постъпва честно. Но не можеше да ѝ обясни причините. Ако го направеше, щеше да я загуби завинаги, а той не бе готов да я остави да си отиде. Не, все още не...

Допи виното си и се изправи.

— Ще тръгваме ли?

Тя рязко кимна изправи се и бързо се запъти към вратата. Усещаше присъствието му зад себе си, макар той да пристъпваше съвсем безшумно. Понякога имаше чувството, че този мъж не стъпва на земята.

Когато излязоха навън, Гейбриъл я хвана под ръка, но вместо да се насочат на юг към апартамента ѝ, те поеха на север към един малък парк. Той усещаше гнева на Сара в скованите ѝ движения, в напрежението на раменете и ръцете ѝ. Ако трябваше да бъде напълно честен, не можеше да я обвинява, че е сърдита, но дори и да искаше да ѝ обясни защо не могат да живеят заедно, какво щеше да ѝ каже?

„Извини ме, Сара, аз съм вампир. През триста и петдесетте години на моето тъмно съществуване не съм доверявал на никого къде почивам през деня. И ти едва ли ще поискаш да ме видиш тогава, когато тялото ми е твърдо и неподвижно, застинало и студено като

смъртта. Няма да искаш да ме видиш, когато се събуждам, когато гладът ме измъчва, когато очите ми са по-страшни и от смъртта и когато нито един смъртен не е в безопасност в присъствието ми...“

Завиха по тясна алея. Малцина се осмеляваха да дойдат на това място след залез-слънце, но Гейбриъл не се страхуваше от мрака, нито пък от който и да било смъртен.

Паркът бе много красив на лунна светлина. Лек ветрец нашепваше в листата на дърветата и припяваше песните на нощта. Призрачни сенки си играеха на криеница със светлината на луната.

Гейбриъл усети нечие присъствие, когато стигнаха до езерцето, разположено в отдалечената и гориста част на парка.

— Портфейлът ви, мосю — обади се мъжки глас. Острият нож в ръката му блесна на лунната светлина.

— Страхувам се, че портфейлът ми е празен — студено отвърна Гейбриъл.

Мъжът огледа скъпите дрехи на Гейбриъл — фината вълнена пелерина и ботушите от мека кожа.

— Не ми се вярва — подигравателно изсумтя и посочи с ножа. — Дай ми го веднага!

— Не.

Крадецът се хвърли напред, но преди да успее да замахне, ръката на Гейбриъл се склочи около лакътя му в желязна хватка.

Сара ахна уплашено, когато видя ужаса в очите на мъжа, докато ръката на Гейбриъл безжалостно изви китката му и ножът падна от безчувствените му пръсти.

Усети как ѝ се повдига при звука на счупените кости. Кръвта се отдръпна от лицето на крадеца; той нададе пронизителен писък.

— Милост, милорд — едва успя да прошепне. — Моля ви...

— Гейбриъл, пусни го!

Гейбриъл бе с гръб към нея и тя видя как гърбът му се скова, щом чу гласа ѝ, сякаш внезапно си припомни, че тя е там и вижда всичко.

Сара пристъпи напред и сложи ръка на рамото му.

— Моля те, Гейбриъл, пусни го...

Той рязко пусна ръката на крадеца. Мъжът се свлече на колене и притисна счупената си ръка към гърдите.

— Не идвай повече тук — процеди Гейбриъл, хвана Сара за ръката и я поведе към улицата.

— Трябва да спра — едва изрече тя. — Моля те, аз...

— Сара, какво има?

— Струва ми се, че ще повърна.

Той обвини ръка около кръста ѝ, поддържайки я, докато тя изхвърляше вечерята си.

Когато спазъмът премина, той избърса устните ѝ с носната си кърпичка, вдигна я на ръце и я понесе към апартамента ѝ. През цялото време мислено се ругаеше, че се бе държал толкова жестоко в нейно присъствие. Защо просто не бе дал портфейла си на мъжа? Със сигурност можеше да си позволи да загуби няколко франка.

Когато най-сетне пристигнаха в апартамента на Сара, Гейбриъл я положи в леглото и ѝ наля чаша вода. След това приготви горещ чай с няколко капки коняк.

— Сега по-добре ли си? — попита, когато малко по-късно тя остави празната чаша на масичката до леглото.

Сара кимна и извърна глава. В ушите ѝ продължаваше да звучи ужасният звук от чупещите се кости на мъжа, докато Гейбриъл извиваше китката му. При спомена отново ѝ прилоша, въпреки че се удивляваше на невероятната сила на любимия си.

Нечовешка. Припомни си думите на Морис: „Има нещо нередно в този човек. Не можеш ли да усетиш злото, което го заобикаля?“.

Тя се вгледа в лицето на Гейбриъл, взря се в очите му, но това, което видя в тъмносивите им дълбини, не бе зло, а любов и загриженост.

— Какво има, *cara*? Какво те тревожи?

— Онзи мъж... ти му счупи китката, сякаш бе дървена пръчка.

— Бях ядосан.

Младата жена поклати глава.

— Беше нещо повече от това.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Не знам... Аз... беше ужасно.

— Съжалявам, че го видя — наведе се над нея и леко я погали.

— Заспивай, Сара.

— Гейбриъл...

— Никакви въпроси тази вечер, *cara*. Имаш нужда от почивка.

— Но...

— Ти си уморена, Сара Джейн — изрече той с тих, но хипнотизиращ тон. — Заспивай. Утре ще говорим.

— Утре — сънено повтори младата жена. Клепачите ѝ трепнаха и тя заспа.

Той остана при нея толкова дълго, колкото можеше и след това напусна къщата.

Морис чакаше срещу къщата на Сара, заслушан в далечните удари на камбаната. Стана пет часът сутринта.

Потрепери от студа, намести се на седлото и тихо изруга, че бе забравил да си сложи ръкавици.

Тъкмо бе решил да се откаже от бдението си, когато вратата на апартамента на Сара се отвори, една тъмна фигура слезе по стълбите и се разтвори в нощта.

— Този път няма да ми се изплъзнеш — закани се Морис.

Изпълнен с решителност, той енергично смуща коня си.

Потънал в мисли, с нетипични за него бавни и тежки стъпки, Гейбриъл вървеше към изоставената къща в покрайнините на Париж. Сара искаше да се премести да живее при нея и нямаше вечно да приема извиненията му. За пръв път се замисли дали да не ѝ каже истината. Може би тя го обичаше достатъчно силно и щеше да го приеме такъв какъвто бе. Може би щеше да запази тайната му, ще се съгласи да сподели живота си с човек, който всъщност не бе човешко същество. А може би тя ще му предложи да облекчи жаждата му и да се присъедини към него в дяволското му съществуване.

Да, и сигурно кучетата ще запаят, а свинете ще полетят!

В гърдите му се надигна дълбоко отвращение от това, което бе, гореща и горчива като отровно биле. Дори и самата тя да го искаше, той не би могъл да я осъди на съществуването, което водеше. Тя бе създание на красотата и светлината. Ще бъде твърде жестоко от негова страна да я обрече на един свят на безкраен мрак.

„Трябва да я напусна! — мрачно си каза той. — Да изчезна завинаги от живота ѝ.“ Но тъй като бе егоист, знаеше много добре, че

няма да го направи. Бе живял в почти пълно усамотение през последните двеста години, като много рядко се срещаше с хората, но със Сара се бе осмелил да направи малка стъпка в света на простосмъртните.

Бе седял до нея, докато вечеряше в любимото си кафене.

Беше посещавал всички представления в операта, за да я гледа как танцува.

Дори се осмели да се люби с нея. И през онези кратки мигове мракът, който го обгръщаше, бе погълнат от нейната светлина. Като по чудо желанието да притежава тялото ѝ бе притъпило жаждата му за човешка кръв. Да я държи в прегръдките си, да я обладава нежно, го бе освободило от тъмния затвор на грозното му съществуване. Само заради това тя бе заслужила любовта и вечната му благодарност.

Сара...

Добротата ѝ бе завладяла и него. Изпитваше странното чувство, че... че ако събере смелост, за да ѝ каже какво представлява, да ѝ признае безбройните си грехове към човешкия род, любовта ѝ ще опрости греховете, тежащи на душата му.

„Не! Не мога да се разделя с нея!“ — каза си, докато влизаше в изоставената къща и заключваше вратата. Дори да трябва да пожертва съществуването си, нямаше да я напусне. Не и докато тя го желаше.

Краката му не издадоха никакъв звук, докато се спускаше по тясната каменна стълба, която водеше към мазето. От двете страни на тежката дъбова врата имаше здрави ключалки. През нощта ключалката от вътрешната страна към мазето пазеше сигурността на мястото, където почиваше; през деня ключалката от външната страна го предпазваше от нечие любопитно присъствие, което би могло да смути съня му.

Гейбриъл влезе в мазето, затвори вратата и превъртя ключа.

Безшумно прекоси прашния под, свали пелерината си и се изкачи в дългия, здрав сандък, скован от борови греди, където почиваше.

Затвори очи и се остави на въображението си. Сара, облечена като принцеса Аврора, се понесе във въздушен танц, а той бе нейният принц. Но в неговите представи той не бе принцът, който събуждаше принцесата с целувка, а принцесата бе тази, която доброволно даваше на принца една-единствена капка от скъпоценната си кръв и го спасяваше от живот в безкраен мрак и самота...

Морис завърза коня си за едно дърво и предпазливо тръгна към къщата. Влажната земя заглушаваше стъпките му.

„Значи ето къде живее този дявол!“ — със задоволство си помисли.

Сърцето му биеше до пръсване, когато се приближи откъм южната страна на къщата и надникна през прозореца. Стаята се оказа празна. Младият мъж се намръщи, заобиколи къщата и надникна през друг прозорец.

Доколкото успя да види в тъмнината, всичките стаи бяха празни.

Озадачен, той се запъти към близките храсти. Приклезна, защото се опасяваше от зорките очи на Гейбриъл. Не след дълго зората просветли небето и Морис отново се промъкна към къщата. Слабата светлина потвърди предишните му подозрения — къщата бе празна. Тогава къде бе Гейбриъл? Дали отново се бе върнал в града? Или може би се бе скрил в мазето?

Опита прозорците и вратата. Всички бяха здраво залостени. Стори му се странно, че една изоставена къща може да бъде заключена отвътре. Още по-странно бе, че Гейбриъл, който притежаваше голямо богатство, е избрал да живее в изоставена къща в покрайнините на града.

Почувствал, че смелостта му нараства с напредването на зората, Морис намери голям камък и счупи един от прозорците. Ослуша се, за да разбере дали някой ще се появи и когато нищо не се случи, се прехвърли през прозореца.

Когато се озова в стаята, се спря за миг. Сърцето му биеше толкова силно, че бе невъзможно да чуе нещо друго. Морис призова цялата си смелост и тръгна да обикаля стаите. Дебел слой прах покриваше подовете. В ъглите висяха големи паяжини, а в огнището явно се въдеха плъхове.

Когато приближи до стръмните стълби, които водеха към мазето, го обзе странно безпокойство.

На челото му изби пот, докато бавно слизаше по стъпалата. Най-после стигна до вратата в подножието на стълбите.

Избърса влажните си длани в панталоните и сложи ръка на бравата. Мигновено бе обзет от дълбок страх, който прерасна в ужас,

когато в съзнанието му изплуваха две кървавочервени очи издълбани в череп. Едновременно с този образ на смъртта го обзе и безкрайно чувство на обреченост и гибел.

С дрезгав вик Морис се обърна и хукна нагоре по стълбите. Студената пот на страха се стичаше от челото му и замъгляваше погледа му. Младият мъж се хвърли през счупения прозорец, без да обръща внимание на кръвта, която бликна от ръката му, когато се поряза на счупеното стъкло.

Сякаш го преследваха триста дяволи, Морис се метна на седлото и препусна по-надалеч от тази къща и от ужасното зло, което я обитаваше.

Мирисът на прясна кръв, примесен със страх, се промъкна в мазето и разбуди Гейбриъл.

Той се надигна и застана нащрек. Вдигна глава, подуши въздуха подобно на вълк. Отново го улови — дразнещия мирис на прясна кръв.

Някой е бил в къщата... Гейбриъл наклони глава настрани, затвори очи и се заслуша. Чакаше.

Но опасността бе отминала. Който и да бе нарушил неприкосновеността на убежището му, си бе отишъл, оставяйки само няколко капки кръв и мириса на страх, витаещ във въздуха.

Ще трябва да си намери ново място за почивка, каза си той, докато бавно потъваше в мрака на съня си, приличащ на смъртта. Или ще трябва да унищожи смъртния, който се бе осмелил да нахлуе в леговището му и да оскверни с присъствието си съня му.

Устните му се извиха в лека усмивка. Заради Сара щеше да пощади живота на Морис. Засега.

ГЛАВА 16

— Какво има, Морис? Изглеждаш така, сякаш си видял призрак.

— Сара Джейн... — Той залитна и влезе в апартамента ѝ. Страхът, който го бе обзел в изоставената къща, все още го задушаваше.

— Какво е станало с ръката ти? — попита тя. Младият мъж погледна към ръката си. Шалчето, което бе обвинил около порязаното място, бе напоено с кръв.

— Няма нищо — промърмори, твърде възбуден от това, което се бе случило в къщата, за да се тревожи за раната си. — Бог ми е свидетел, Сара Джейн, той е чудовище!

Раздразнена, тя затвори вратата и пристегна пеньоара си.

— Още ли не си се отказал от тази абсурдна идея? Затова ли ме събуди толкова рано? Да ми кажеш, че Гейбриъл е чудовище?

— Истина е. Ела с мен и сама ще се увериш.

— И какво точно видя?

— Нищо.

— Морис, говориш безсмислици.

— Не видях нищо, освен една заключена врата. Става дума за това, което почувствах, Сара Джейн. Никога досега в живота си не съм усещал подобно зло. Трябва да ми повярваш. Той е нечестив.

— Седни — рече Сара. — Ще ти донеса чаша коняк, а след това ще превържа ръката ти.

Морис уморено кимна, отпусна се на дивана и затвори очи. Не можеше да забрави ужаса, който бе изпитал в онази къщата, ужасното чувство за някакво зло, за опасност. За смърт.

— Ето — подаде му чашата с коняк. — Изпий го. Ще облекчи болката ти.

Докато той отпиваше от коняка, тя изми кръвта от ръката му, намаза порязаното с мехлем и превърза раната.

— Ще се облека и след това ще отидем да видим тази къща.

— Може би идеята ми не беше много добра.

— Искам сама да се уверя.

След час пристигнаха пред къщата. На ярката дневна светлина мястото не изглеждаше толкова зловещо. Очевидно къщата бе изоставена и то преди години. Лозите бяха подивели и бяха плъзнали по цялата къща. Прозорците бяха мръсни, а коминът — полусрутен.

— Може би не бива да приближаваме много — обади се Морис.

— Не ставай глупав. Дошли сме дотук, ще влезем вътре.

Младата жена решително се приближи до къщата, заобиколи я и видя прозореца, който той бе счупил. Забеляза върху перваза няколко кафяви засъхнали петна и потръпна, осъзнавайки, че това е кръвта на Морис.

Вдигна един камък и дочупи и последните останали парчета стъкло по рамката. Повдигна полите си и започна да се прехвърля през перваза.

— Почакай. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Ще си скъсаш роклята. Аз ще вляза през прозореца и ще отворя предната врата.

— Добре — съгласи се тя.

Миг по-късно входната врата изскърца и се отвори шумно и Сара пристъпи вътре. Стаята, в която влязоха, бе празна, но тя си помисли, че навярно някога е била хубава.

Повдигна полите си, за да не ги изцапа и се запъти към следващата стая. Морис неуверено я следваше. Мина от стая в стая и накрая се обърна към спътника си:

— Тук няма нищо. Според мен от години никой не живее в тази къща.

— Не го ли усещаш?

— Да усещам какво?

Морис поклати глава, сграбчи ръката ѝ и я поведе по стълбите, водещи към мазето. Когато стигнаха до заключената врата, усети как космите на врата му настръхнаха.

— Не ми казвай, че не усещаш това! — възкликна той.

— Ще ти кажа какво усещам — сърдито отвърна Сара. — Чувствам се глупаво, че те послушах.

— Той е зад тази врата — рече Морис. — Знам го.

— Това е нелепо. Гейбриъл е богат мъж. Какво ще прави тук, в тази стара къща?

Но докато изговаряше думите, си припомни изоставеното абатство в Лондон.

— Сложи ръка на дръжката и ми кажи, че не усещаш нищо.

Изпълнена с внезапно безпокойство, сложи ръка на дръжката. И в същия миг разбра, че той е прав. Гейбриъл бе зад тази врата. Усещаше присъствието му толкова силно, както тежестта на ръката на Морис върху рамото си.

Но това, което я завладя, не бе усещане за зло, а по-скоро на съмнение и смут. Защо той бе тук?

— Гейбриъл?

„Върви си!“

Неговият глас отекна силно и ясно в главата ѝ. И в този миг вече не искаше да узнае защо той е тук, не искаше да разбере какви тайни крие.

— Усети ли го? — попита Морис.

— Не. Да вървим.

— Какво има? — настоя младият мъж. Пръстите му стиснаха силно кръста в джоба му. Това бе голям и скъп кръст изработен от чисто сребро. — Защо изведнъж толкова се разбърза?

— Този следобед имаме репетиция и преди това искам да обядвам. Хайде, Морис, тук няма нищо страшно и необичайно.

Той я последва, защото сам бързаше да се махне по-далеч от това място, но не ѝ повярва. Тя бе усетила нещо. Именно то бе накарало кръвта да се отдръпне от лицето ѝ.

Събуди се със залеза на слънцето. След като извади вода от кладенеца зад къщата, той се изкъпа, смени дрехите си и опакова малкото си вещи.

Със свръхестествената бързина пристигна в града и се настани в най-хубавия и скъп хотел в Париж. Разопакова вещите си, поръча цветя и среднощна вечеря за двама и излезе.

Един час се разхожда из улиците. Заради Сара ще трябва да се завърне в човешкото общество. Ще я води по балове, ще я извежда да вечерят и танцуват и ще трябва много внимателно да избягва огледала и всички лъскави повърхности, които отразяват образите. Ако пожелае, ще я придружи до Лондон, когато трупата напусне Париж.

По време на представлението седеше в частната си ложа, както винаги запленил от красотата ѝ. Тя се движеше с особена, присъща единствено на нея грация, която бе омагьосваща. Всяка стъпка, всяко движение на ръката ѝ бяха самото съвършенство.

И Морис... Погледът на Гейбриъл се прикова в младия мъж. Какво да прави с Морис? Мъжът не знаеше още нищо, но подозираше твърде много и не бе изключено скоро да стигне до истината. Инстинктът му заповядваше да убие Делаacroa, но не можеше да го направи. Сара харесваше младежа. Ако не бе привързаността ѝ към него, Морис отдавна щеше да е мъртъв.

Гейбриъл тихо изруга и прогони Морис от мислите си. Отново се потопи в магията на Сара Джейн.

Както винаги след края на спектакъла тя се хвърли в прегръдките му. Очите ѝ сияеха от щастие и увереността, че бе танцувала прекрасно.

— Къде ще отидем тази вечер? — попита и го хвана под ръка.

— Може би в моя хотел? — небрежно подхвърли той.

— Твоят хотел? — Сара се поколеба за миг. — Да, идеята ми харесва.

Остана изненадана, когато той нае екипаж и още повече, когато пристигнаха пред хотел „Париж“.

— Тук ли си отседнал? — попита и очите ѝ се разшириха, когато пристъпи в разкошното фоайе на хотела.

Никога през живота си не бе виждала подобно великолепие. Килимите, тапетите, дългата извита стълба. Полилеят съперничеше по красота и изящество на този в операта.

Стаята на Гейбриъл не бе изключение от заобикалящия разкош и великолепие. Плътни кадифени завеси закриваха прозорците. Кадифена покривка в тон със завесите покриваше огромното легло. Изисканите мебели бяха от тъмен махагон, а диванът бе тапициран с копринена дамаска.

Сара бавно обиколи стаята, а пръстите ѝ нежно се плъзгаха по красивите вещи. Намръщи се, когато видя, че няма огледало.

Преди да успее да отбележи този факт, на вратата се почука и един млад мъж влезе в стаята. С едната си ръка буташе количка за сервиране, а в другата държеше огромен букет цветя.

Гейбриъл взе цветята, поклони се ниско и ги подаде на Сара.

— За теб, *sara*.

— Много са красиви, Гейбриъл — промълви младата жена, трогната от вниманието му. — Благодаря ти.

— Да сервирам ли, мосю? — попита младият мъж.

— Няма да е необходимо.

Очите на младежа се разшириха, когато Гейбриъл сложи няколко монети в ръката му.

— Благодаря ви, мосю. Ако се нуждаете от нещо друго, само ми позвънете — поклони се и напусна стаята.

— Наслаждавай се на вечерята си, *sara* — рече Гейбриъл, сложи подноса върху малката масичка до прозореца и вдигна сребърния похлупак. — Надявам се, че обичаш печен фазан. — Помогна ѝ да седне и зае мястото си срещу нея.

— Ухае апетитно — отбеляза Сара. Наклони глава и се усмихна. — Предполагам, че вече си вечерял?

Той кимна.

— Да, но не искам това да развали вечерята ти.

— Вече свикнах — въздъхна тя. — Сигурен ли си, че не желаяш да ми правиш компания?

Той стрелна с поглед таблата и стомахът му болезнено се сви само при вида на месото и зеленчуците.

— Сигурен съм.

Напълни две чаши с вино и ѝ подаде едната.

— За теб, моя сладка Сара! — рече и докосна чашата си до нейната. — Нека животът ти донесе цялото щастие, което заслужаваш.

Тя го погледна, докато отпиваше от искрящото вино. Когато очите им се срещнаха, между тях премина гореща вълна.

— За нас, ангел мой — отвърна Сара и вдигна чашата си. — Нека да споделим всички бъдещи дни.

— Това е най-голямото ми желание — пламенно заяви Гейбриъл.

Страстта, с която изрече думите и красноречивият поглед в очите му я обвиха в топла мъгла. Изгубена в обещанията на тъмносивите му очи, тя започна да се храни, въпреки че почти не усещаше вкуса на ястията.

Не можеше да откъсне поглед от него. Докато тя вечеряше, Гейбриъл отпиваше от виното си. Тя изпита желание да оближе рубинените капки от устните му. Той остави празната чаша на масата, а

пръстите му лениво започнаха да чертаят някакви фигури върху стъклото. Сара изтръпна от копнежа да почувства тези пръсти върху тялото си.

Той се усмихна, сякаш прочел мислите ѝ и тя усети как страните ѝ пламват, но не можеше да откъсне поглед от него, не можеше да не се възхищава на широките му рамене, на мъжествената красота на лицето му.

Гейбриъл бе облякъл бяла риза, която падаше на свободни гънки, тъмнокафяви панталони и кафяви кожени ботуши. Сара си помисли колко добре би изпълнил той ролята на принца в „Спящата красавица“, тъй като неговите целувки наистина я събуждаха за живот, за любов. За страстта.

— Какво прави днес? — попита той, когато тя бутна таблата настрани.

— Какво правих ли? — повтори Сара, внезапно обхваната от чувство на безпокойство, когато си припомни посещението на изоставената къща с Морис. Вълненията по представлението и възбудата от пристигането в хотела на Гейбриъл я бяха накарали да забрави за бълнуванията на приятеля ѝ.

Гейбриъл леко смръщи веждите си.

— Нещо не е ли наред, *cara*?

— Да не е наред? Не, няма нищо. Защо ме питаш?

— Ти не умееш да лъжеш, Сара.

— Какво искаш да кажеш?

— Нещо те тревожи. Какво е то?

— Нищо!

Той не ѝ повярва. Тя усети как устните ѝ пресъхват, докато погледът му я пронизваше. Чувстваше как тези дълбоки сиви очи проникват до дъното на душата ѝ. Достигат до най-съкровените ѝ мисли.

— Няма нищо нередно — повтори младата жена. — Тази сутрин двамата с Морис си направихме малка разходка.

— Така ли? — Гласът му бе мек като коприна. — Кажи ми как е твоят млад мъж?

— Той не е моят млад мъж — троснато отвърна Сара, доволна от смяната на темата. — Ние сме просто приятели.

— Той изглежда си е наранил ръката?

Тя прехапа устна.

— Да, той... порязал се е на парче стъкло.

— Колко жалко.

— Да. Ние спряхме да разгледаме една малка къща. Там, където Морис си порязал ръката.

— Надявам се, че си се погрижила за раната му, за да не се инфектира.

Сара кимна. Говорят само за една най-обикновена малка рана, помисли си тя. Гейбриъл я предупреждаваше да бъде внимателна. Но за какво?

— Това бе една стара къща в покрайнините на града. Никой не живее там. Влязохме през счупен прозорец отзад.

Защо му казваше всичко това? Изпитваше странното чувство, че той вече знаеше, че по някакъв начин измъква думите от главата ѝ.

— И какво видя там, *cara*?

— Нищо... — Опита се да отмести поглед, но не успя. Не бе видяла нищо, но бе чула гласа му. През целия ден се бе опитвала да си внуши, че всичко е било плод на въображението ѝ, но сега със сигурност знаеше, че е бил гласът на Гейбриъл. — Ти беше там, нали?

— Никакви въпроси, *cara*.

— Ти беше там — убедено повтори младата жена. — Да не би да си замесен в нещо незаконно?

— Без въпроси! — Юмрукът му се стовари с такава сила върху масата, че сребърните съдове издрънчаха, а празната ѝ чаша се преобърна.

— Морис каза... — Тя внезапно стисна устни. Страхът за живота на младия мъж я накара да стане предпазлива. За пръв път, откакто познаваше Гейбриъл, тя наистина се уплаши от него. — Бих искала да си отида у дома. — Стисна треперещите си ръце в скута, но не можа да овладее трептенето на гласа си. — Моля те.

Гейбриъл бързо скочи на крака и се озова до стола ѝ.

— Както желаяш, *cara* — тихо изрече.

Тя го наблюдаваше с крайчеца на окото си, докато взимаше ръкавиците и вечерната си шапка, опасявайки се, че ще я спре, но той остана изправен до масата с ръце притиснати към тялото. Дълбоките му сиви очи бяха пълни с болка.

— Лека ноц. — Сара трепереше толкова силно, че едва успя да изговори думите.

Устните му се извиха в лека усмивка.

— Сбогом, Сара Джейн.

ГЛАВА 17

Следващите седмици бяха най-нещастните в живота на Сара. Изпълваше сутрините си с дълги репетиции, а следобедите прекарваше с Морис. Той я водеше на пазар, на обяд, на дълги разходки, на пикници. Тя не желаше да говори за Гейбриъл или за къщата в покрайнините на Париж, както и за това, което се бе случило между нея и Гейбриъл в хотела.

Всеки следобед си почиваше и след това отиваше в театъра. Опитваше се да намери забрава в танца, но вече не откриваше радост в него. Краката ѝ бяха натежали като олово. Сърцето ѝ сякаш бе направено от дърво. Директорката на трупата я мърмеше всяка вечер, съветваше я да внимава и да се вслушва в музиката, но всичко бе напразно. В сърцето на Сара нямаше радост, в главата ѝ не звучеше музика, не чуваше нищо, освен гласа на Гейбриъл, който ѝ казваше сбогом.

И ако дните ѝ бяха дълги, а танцът — далеч от съвършенството, то нощите ѝ можеха да бъдат описани единствено като адско мъчение. Измъчвах я кошмари — мрачни сънища изпълнени с привидения и зли духове, вампири с пламтящи очи, демони с дълги остри зъби, от които капеше кръв. Нейната кръв.

Всяка нощ се събуждаше обляна в студена пот. По няколко пъти ставаше, светваше лампата и разтреперана се приближаваше до огледалото, за да се увери, че няма следи от ухапвания по врата.

Колкото и да бяха мъчителни тези сънища имаше и други, още по-ужасни — отвратителни кошмари, в които злите демони я преследваха с гласа на Гейбриъл, с неговите очи.

Обикновено тези сънища започваха съвсем невинно. Двамата се разхождаха в парка или танцуваха, докато той ѝ пееше и постепенно я обземаха страх и ужас. Покриваше я тъмнина подобно на огромен покров и изсмукваше силата на краката ѝ, така че да не може да бяга. Тогава той се навеждаше над нея, обгръщаше я с широките гънки на пелерината си, докато тя не виждаше нищо друго, освен кървавочервения пламък в очите му и не усещаше нищо, освен мириса

на собствения си страх. В този миг той се усмихваше и показваше зъбите си — дълги и остри.

Точно тогава, когато Гейбриъл се навеждаше над нея, започваше истинският ужас изпълваше я цялата с всеки удар на сърцето ѝ. Този ужас стискаше гърлото ѝ, задушавайки вика ѝ, така че тя можеше единствено да се визира в него, безпомощна като котенце, хванато от ноктите на вълк. Усещаше устните му върху своите, ръцете му, които милваха гърба ѝ. И точно когато се убеждаваше, че няма от какво да се страхува, чувстваше остро убождане на зъба му върху врата си.

Вцепенена от страх, тя затваряше очи, очаквайки болката, но такава нямаше, а само нарастващо усещане за сексуално удоволствие, зародило се дълбоко в нея и напирало да излезе. За неин ужас, тя накланяше главата си, за да разкрие по-добре врата си, предлагайки го на опустошителните остри зъби. По тялото ѝ пулсираха горещи вълни, топлината им я хипнотизираше така, че когато той най-после се отдръпна от нея, тя извика в знак на протест, молейки го да вземе повече, да изсмуче и последната капка от кръвта ѝ. Той ѝ отвърщаше с тих смях, а след това отново забиваше зъби във врата ѝ, в бялата ѝ шия, а от гърлото му се изтръгваше нисък звук на сатанинско задоволство, докато изсмукваше кръвта от тялото ѝ.

Събуждаше се с вик, цялата трепереше, а чаршафите ѝ бяха мокри от пот.

След първите няколко нощи тя се опита да не заспива, но след напрегнатия ден изпълнен с репетиции и представления, тялото ѝ се нуждаеше от почивка.

Опита се да спи на запалена лампа, но дори и тогава не можеше да пропъди демоните, които я преследваха. Когато и това не помогна, Сара помоли една от балерините да остане да спи при нея. Смяташе, че присъствието на Жан-Мари ще я спаси от кошмарите, но виковете ѝ така изплашиха другата жена, че призори тя си събра багажа и си замина.

Накрая Сара помоли Морис да спи на дивана. Това не спря демоните, но беше хубаво да го намира там, когато се събуждаше обляна в сълзи, да усеща силните му ръце, когато я прегръщаше, да чува гласа му, който ѝ казваше, че всичко ще бъде наред.

Мина седмица, след това втора. Морис отново ѝ предложи да се омъжи за него и когато тя за пореден път му отказа, той я попита направо дали няма да му позволи да се премести да живее при нея.

— И без това съм тук през повечето нощи — заяви той. — Ще бъде много по-удобно, ако и вещите ми са тук.

— Не знам... — Сара поклати глава. — Не мисля, че това е добра идея.

— Ти не мислиш да се събереш отново с него, нали?

— Не. Каквото и да имаше между нас, то свърши. Просто... — Младата жена сви рамене, после му се усмихна. — Просто не мога. Какво ще кажат хората?

— Добре, Сара Джейн — предаде се Морис. — Засега ще оставим нещата такива каквито са. Но ти обещавам, че пак ще си поговорим за това. И то скоро. — Намигна ѝ. — Ще дойда по-късно да те взема.

Тя го целуна и седна до прозореца. Защо не ѝ се искаше да сподели живота си с Морис? Той я обичаше. Беше мил и грижовен, беше забавен и интересен събеседник, умен и щедър. От него щеше да излезе чудесен съпруг и въпреки това тя постоянно си намираще извинения, за да му откаже да се премести да живее с нея извинения, които никога не ѝ бяха хрумвали, докато беше с Гейбриъл.

Гейбриъл. Той ѝ липсваше много повече, отколкото искаше да си признае. Припомняше си всеки миг, който бяха прекарвали заедно от онази незабравима нощ, в която го бе видяла за пръв път на верандата на сиропиталището... до последната нощ в хотелската стая. Припомни си как я държеше в прегръдките си и я въртеше във вихъра на танца в стаята ѝ в сиропиталището, радостта им, когато откриха, че може да ходи.

Погледна към куклата балерина, която ѝ бе подарил. През онези дни в абатството той бе изключително мил и внимателен, купуваше ѝ подаръци, пееше ѝ, грижеше се за нея. Именно той я заведе на първото балетно представление в живота ѝ, даде ѝ възможност сама да види колко е красив и прекрасен приказният свят на танца. Позволи ѝ да язди коня му, да познае великолепната сила и бързина на жребца. Беше изпълнявал всяко нейно желание или мимолетен каприз, всяка нейна мечта. Дрехите в гардероба ѝ, храната на масата, всяко жилище, в което бе живяла — всичко това дължеше на Гейбриъл.

Но което бе много по-важно, той я бе накарал да се почувства обичана и ценена. Дори по времето, когато бе прикована към инвалидния стол, я бе накарал да се чувства красива и желана. Това бе рядък дар — да накараш другия да повярва, че е ценен. Преди да срещне Гейбриъл винаги се бе чувствала като ненужен товар, първо за семейството си, а след това за монахините. Но той я бе научил да се уважава и цени и Сара бе убедена, че дори още да бе прикована към инвалидния стол, той пак щеше да я намира красива и желана.

Освен това ѝ бе дал и нещо друго — беше ѝ позволил да го утешава. Ясно си припомни нощта в парка, когато той коленичи в краката ѝ и я помоли да го подържи и успокои. Една сълза се търкулна по бузата ѝ, когато си припомни безкрайната самота, която бе съзряла в сивите дълбини на очите му, жаждата му за нежното докосване на ръката ѝ.

Тя го обичаше. Обичаше го с цялото си сърце и нищо не можеше да промени този факт. Обичаше го. И той я обичаше.

Двамата бяха разделени почти от три седмици, когато Сара събра смелост и отиде в хотела му. Отдели доста внимание на облеклото си — сложи си бяла копирена блуза с дълги ръкави и розова пола. На главата си носеше бяла шапка с широка периферия, украсена с пера и цветя.

Хвърли последен поглед в огледалото и излезе от апартамента. Сърцето ѝ биеше до пръсване при мисълта, че отново ще види Гейбриъл.

Сара вдигна гордо брадичка, докато изкачваше стълбите, водещи към стаята на Гейбриъл, без да обръща внимание на неодобрителния поглед, с който я удостои администраторът на хотела. Не се съмняваше, че той я смята за проститутка, тъй като една истинска дама не би се осмелила да посети сама един мъж, освен ако не ѝ е роднина или не е с придружител. Но това, което имаше да казва на Гейбриъл, бе твърде лично и тя не се нуждаеше от свидетели.

Почука два пъти на вратата и нетърпеливо тупна с крак. Трябваше да се досети, че няма да бъде тук. Той никога не се появяваше през деня. Всъщност тя не можеше да си припомни някога да го е виждала, преди да настъпи нощта.

Какво правеше през целия ден, че никога не бе свободен?

Сара се намръщи, слезе и повика карета, за да я отведе до апартамента ѝ, но внезапно, преди да има време да промени решението си, заповяда на кочияша да я заведе в малката къща в покрайнините на града.

— Да ви почакам ли, мадмоазел? — попита кочияшът, когато пристигнаха.

— Да, моля ви, няма да се бавя.

— Много добре, мадмоазел — докосна с пръст периферията на шапката си той и закара каретата на сянка под дърветата наблизо.

Сара повдигна полите си и изкачи стълбите до предната врата, но установи, че е заключена. Заобиколи къщата и надникна през счупения прозорец.

— Гейбриъл — тихо извика тя. — Тук ли си?

Ослуша се за миг и отново го повика. Не последва отговор, но я обзе силното усещане, че той е вътре.

Младата жена се намръщи, прибра полите си и се изкачи на ниския перваз. Въздъхна с раздразнение, когато долната ѝ фуста се закачи на парче стъкло.

След малко бе в къщата. Вътре цареше пълна тишина. Дали бе само плод на въображението ѝ или наистина чуваше дишането на къщата?

— Гейбриъл?

Затаила дъх, Сара мина на пръсти из къщата, като вълнението ѝ нарастваше с всяка стъпка.

Сякаш привлечена от магнит, тя се намери пред вратата на мазето.

Вдигна треперещата си ръка, за да почука, но смелостта я напусна. Каквото и да имаше зад тази врата, не искаше да го знае.

Тъкмо се канеше да си тръгнем, когато вратата се отвори и тя се намери лице в лице с Гейбриъл.

Не изглеждаше щастлив да я види.

— Сара, какво правиш тук?

— Тъкмо това исках да те попитам и аз.

Той прекрачи прага и затвори вратата зад себе си. Сара срещна погледа му и се намръщи.

— Добре ли си?

— Чудесно. — Всъщност струваше му огромно усилие да стои там. Предположи, че приближава обяд, времето, когато бе най-слаб. Можеше да стои тук само защото в тази част на къщата не проникваше почти никаква светлина и защото толкова отчаяно искаше да я види поне още веднъж.

— Сигурен ли си? — усъмни се Сара. — Изглеждаш малко блед...

— Чувствам се добре. — Облегна се на рамката на вратата, като се надяваше позата му да се стори напълно обичайна. — Какво искаш, Сара?

— Не можем ли да се качим горе и да поговорим?

— В момента съм доста зает.

— Зает?

— Никакви въпроси, *sara*.

Тя прехапа долната си устна, потискайки желанието си да се разкрещи, да заяви, че повече няма да се съобразява с това нелепо обещание, но нещо в очите му я накара да замълчи.

Гейбриъл стисна ръце в юмруци, борейки се да преодолее смъртната летаргия, която го обхващаше през деня. Погледът му бе привлечен от туптящия пулс на гърлото ѝ. Не се бе хранил от няколко дни и близостта ѝ, подсилена от съзнанието, че тя може да утоли демонската му жажда, бе изкушение, на което се страхуваше, че няма дълго да устои. Дори и сега можеше да подуши кръвта във вените ѝ, да чуе ускореното биене на сърцето ѝ.

— Сара, трябва да си вървиш. Ако желаеш, ще дойда тази вечер. Тогава ще поговорим.

Тя кимна, смутена от очевидната му слабост, от странната бледност на кожата му, от тежкото му дишане. Болен ли беше? Погледна към вратата зад него, питайки се какви тайни крие там.

— Сара... моля те... върви си.

— Ще те видя ли довечера?

— Да — задъхано отвърна той. — Довечера.

Изпрати я с поглед, докато изкачи стълбите и тогава се свлече до вратата.

Изпусна дълбока въздишка, когато чу затварянето на входната врата и едва тогава се върна в леговището си.

Загриженото лице на Сара го последва в забвението му.

Сара разбра, че Гейбриъл е сред публиката, при това още в мига, в който стъпи на сцената. Това, че той е там и наблюдава танца ѝ, ускори пулса ѝ. От три седмици за пръв път танцуваше истински.

По време на па де дьо-то^[1] Морис я стрелна с любопитен поглед и тя разбра, че е усетил промяната. Краката ѝ се почувстваха по-леки от въздуха, скоковете ѝ се удаваха с лекота изпълнени с радост. Словото ѝ изпълнение беше изпълнено със страст и жизнена енергия.

Морис се озова до нея веднага щом завесата падна.

— Той е тук, нали?

— Кой?

— Не се преструвай, че не разбираш, Сара Джейн. Много добре знаеш кой. Гейбриъл. Той е сред публиката, нали?

— Не знам... — кимна тя, тъй като знаеше, че е безсмислено да лъже. — Да.

— Нали не възнамеряваш да се срещаш с него?

— Напротив.

— Няма да позволя.

— Мисля, че се забравяш, Морис.

— Не съм забравил нищо! Много добре си спомням колко уплашена беше, когато напусна хотела му. Спомням си кошмарите, които те преследваха в сънищата ти и които те изплашиха толкова много, че не смееше да спиш сама. Той бе причината за този страх и за кошмарите ти. И сега искаш да започнеш всичко отново!

— Съжалявам. Трябва да го видя, за последен път.

— Защо? — Гласът и лицето на Морис бяха изпълнени със страдание, със силно желание да разбере. — Защо, Сара Джейн? С какво те държи този човек?

— С нищо, аз просто съм му задължена...

— Ти не му дължиш нищо!

— Дължа му. Нима не разбираш? Той ми даде всичко, което имам. Всичко! Апартамента ми, дрехите, изкуството, всичко дължа на него!

— И какво очаква той в замяна?

— Той никога не ме е молил за нищо.

Морис недоверчиво изръмжа.

— Истина е! Той е единственият близък човек, когото имам, Морис. Не мога да го нараня.

Морис примирено въздъхна извърна се и с тежки стъпки напусна сцената. Никога не се бе смятал за смел човек, нито пък за глупак, но със сигурност това, което замисляше, щеше да докаже, че или е най-смелият мъж или най-големият глупак, който се е раждал на тази земя.

Сара внимателно огледа Гейбриъл, щом се настаниха в любимото им кафене. Когато го видя през деня, можеше да се закълне, че е болен. Кожата му бе бледа и опъната, очите сякаш изгаряха от треска, а гласът му бе прегракнал от болка. Но сега изглеждаше силен и напълно здрав. Както обикновено беше във вечерно облекло. Страните му бяха розови, а очите му блестяха жизнерадостно. Сара поклати глава. Нима си бе въобразила?

— Нещо тревожи ли те, *cara*? — попита той. Гласът му бе дълбок и плътен както винаги.

— Не, нищо.

— За какво искаше да ме видиш?

— Искях да се извинява държанието си през онази нощ. Нямах право да ти задавам въпроси. Моля те да ми простиш.

Както винаги честността ѝ го покори.

— Имаш всички права да задаваш въпроси, *cara* — тихо отвърна Гейбриъл. — Аз съжалявам, че не мога да ти дам отговорите, които желаяш.

— Да не би да имаш неприятности? Затова ли се криеш в онази къща?

Колко типично за нея, каза си той, да се тревожи за него.

— Не, Сара, нямам неприятности. Във всеки случай не и такива, каквито си мислиш. Казах ти го и преди, аз водя точно определен живот и то такъв... какъвто може да се стори доста странен на жена като теб.

— Аз... боледувал ли си след последната ни среща?

Мускулче заигра на бузата на Гейбриъл. Сигурно е изглеждал като самата смърт тази сутрин в къщата и сега тя вероятно се чудеше на неочакваното му изцеление.

— Не, *cara*, не съм бил болен, не и в смисъла, който ти влагаш в тази дума. — Душата ми е болна, мрачно си каза Гейбриъл. Липсваше му срещата с нея всяка вечер, радостта от смеха ѝ, топлината на любовта ѝ. Липсваше му танцът ѝ. Единствено непреодолимото желание да я види го бе накарало да се събуди от мъртвешкия си сън, когато слънцето все още царуваше над земята.

— Този следобед... — Сара прехапа долната си устна. Страхуваше се да задава повече въпроси, за да не го разсърди.

Той срещна смутения ѝ поглед. Щеше да бъде толкова лесно да прочисти мислите ѝ от въпросите и съмненията, да я хипнотизира с демонската си сила, да я обвие с измамата, че всичко е наред. Но не можеше да го направи, не и със Сара. Самата мисъл да проникне в съзнанието ѝ го отвращаваше. И все пак тя заслужаваше някакво обяснение. За съжаление не можеше да ѝ разкрие истината.

— Още вино? — попита той.

Сара кимна.

— Да, ако обичаш.

— И така, *cara*, какво ще правим сега?

— Какво имаш предвид? — Тя отпи от виното си, без да откъсва поглед от лицето му.

— Искаш ли да изчезна от живота ти?

— Не!

Реакцията ѝ го зарадва повече от всякакви думи и едновременно с това безумно го натъжи.

— Не можем да продължаваме както преди, Сара. Ти имаш твърде много въпроси, на които аз не бих могъл да отговоря. — Взря се в очите ѝ. Неговите бяха тъжни. — Освен това мисля, че ти вече се страхуваш от мен.

— Не се страхувам — припряно отвърна тя, но лъжеше и двамата го знаеха.

— Няма защо да се страхуваш от мен, *cara*. Никога няма да ти причиня зло.

— А на Морис?

— Нищо лошо няма да се случи на момчето, но то се рови в неща, които не го засягат. Ако продължава, ще съжалява.

Сара кимна, устата ѝ внезапно пресъхна.

Той усети смущението ѝ, страха ѝ и му стана неприятно, че е виновен за тях. Мразеше това, което е, мразеше се, защото това го държеше далеч от единствения човек, когото желаше повече от всичко.

— Сара... — прошепна той, наведе се през масата и се протегна за ръката ѝ. — Искан ми се между нас да няма никакви тайни. С цялото си сърце желая да можем да продължим както преди, но се боя, че това вече не е възможно.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Утре напускам Париж.

— Напускаш? Защо? Къде отиваш?

— Така е най-добре. Достатъчно дълго беше свързана с мене. Искан да имаш свой живот. Да се омъжиш, да имаш деца.

— Не...

— Толкова много неща те очакват, *cara*. Искан да изживееш живота си пълноценно, да изпиташ всичко, което той може да ти предложи.

— Защо го правиш? — разплака се тя. — Нали вече ти казах, че искрено съжалявам...

Гейбриъл огледа кафенето и срещна любопитните погледи на посетителите. Хвърли няколко монети на масата, обви наметката ѝ около раменете и я изведе навън.

Младата жена тихо хлипаше през целия път.

— Гейбриъл...

Той задуши думите ѝ с целувка, сетне я привлече в прегръдките си и я държа притисната до гърдите си, докато сълзите ѝ постепенно пресъхнаха. Свали наметката ѝ и ръкавиците и с нежност, която граничеше с благоговението, я съблече и я отнесе в леглото. Бързо свали дрехите си и отново я взе в прегръдките си.

— Моля те, не си отивай — промърмори тя.

— Не мисли за това сега — прошепна той и я целуна с горчива страст.

Люби я през цялата нощ, ръцете му усещаха невероятната гладкост на кожата ѝ и копринената мекота на косите ѝ, вкушваше от възбуждащата сладост на устните ѝ. Зарови лице във врата ѝ и вдъхна дълбоко, потъвайки в аромата на топлата ѝ плът.

Ръцете му я обожаваша, гласът му я галеше, заобикаляше, докато тя вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за Гейбриъл — за чудото на тялото му, за магията на ръцете му, за сладостните нотки в гласа му, когато нашепваше името ѝ.

И тогава телата им се сляха в едно. Две дихания в едно, две души в една. Той проникна дълбоко в нея, опивайки се от топлината ѝ, заравяйки мрака на съществуването си в светлината на нейното докосване. Обгърнат от нейната човешка топлина, той си позволи да забрави за миг, че е демон, маскиран като мъж.

Люби я пламенно и нежно, докато накрая тя заспа в обятията му изтощена и задоволена.

Държа я, докато почувства неумолимото приближаване на зората. Тогава я целуна за последен път.

Изправи се, облече се набързо, написа ѝ кратка бележка, в която казваше, че ще напусне града, докато тя спи и я молеше да продължи да живее.

Остави бележката на масичката до леглото и след това нежно притисна устни до челото ѝ.

— Сбогом, *cara* — промърмори.

И в този миг разбра, че ако все още имаше някакво сърце, то ще бъде съкрушено.

[1] Па де дьо (фр. — *pas de deux*) — Една от основните музикално-танцови форми в балета. Изпълнява се от двама танцьори. — Б.ел.ред. ↑

ГЛАВА 18

Притаен в сенките, Морис видя Гейбриъл да излиза от апартамента на Сара Джейн. Както бе направил и преди, го проследи до изоставената къща в покрайнините на града.

Часът най-после бе настъпил.

Младият мъж прекара по-голяма част от нощта в приготовления за това, което трябваше да направи преди слънцето да залезе на следващия ден.

Помоли се Бог да му даде сили да изпълни намеренията си.

Надяваше се, че Сара ще му прости. Скрит в тъмнината, той наблюдаваше как Гейбриъл отключи вратата на къщата и влезе вътре.

Зачака.

Едва когато слънцето се издигна високо на хоризонта, приближи къщата, влачейки след себе си количка, която бе скрил сред дърветата предишния ден.

Обиколи къщата, надничайки във всеки прозорец, за да се увери, че Гейбриъл не се вижда никъде. Огледа се още веднъж и извади първия кръст от количката.

Два часа по-късно къщата бе заобиколена от дървени кръстове. Те бяха подпрени на стените на къщата, пред прозорците, на покрива, върху полусрутения комин. Морис напръска със светената вода, която бе откраднал от няколко църкви, рамката на вратата и всеки прозорец, а накрая поля и покрай къщата. Като допълнителна мярка пръсна чеснови глави в основата на постройката. Надяваше се, че правилно е разбрал всички признаци и че Гейбриъл е вампир, а не друго нощно създание.

Морис потръпна. Като юноша се бе наслаждавал да чете книги за вампири: „Не събуждай мъртвеца“ от Тайк, „Дамата с бледото лице“ от Александър Дюма, „Мъртвата любима“ от Готие.

В литературата предпочитаният метод да се унищожи вампир бе да се прободете с дървен кол в сърцето, но поне в момента той нямаше смелост да проникне в леговището на Гейбриъл. Според преданията един вампир не може да пресече непрекъснат кръг от светена вода. А

ако не може да напусне къщата, няма да може да се храни. Без храна ще отслабне. И чак тогава Морис ще разбие заключената врата на мазето и ще направи това, което отдавна трябваше да бъде сторено.

Обиколи три пъти къщата, оглеждайки работата, която бе свършил. Питаше се колко време ще бъде необходимо, за да изгуби силата си Гейбриъл, така че да не представлява заплаха.

Тя прочете бележката четири пъти. Когато най-сетне я остави настрана, лицето ѝ бе мокро от сълзи. Той си бе отишъл.

„... за твое добро“, се казваше в бележката. „Искам да започнеш нов живот. Омъжи се за Морис. Роди му деца...“

Но тя не желаше да се омъжва за Морис, не искаше неговите деца. Обичаше Гейбриъл. Влюби се в него още през първата нощ, когато дойде при нея в сиропиталището. Той бе нейната утеха, нейната надежда и радост. Той я бе накарал да се чувства красива.

А сега си бе отишъл.

Сара искаше да отиде в изоставената къща, за да се увери сама, но не можеше да понесе болката, която това щеше да ѝ донесе.

Късно следобед Морис дойде да я види. Топлите му кафяви очи я гледаха загрижено. Покани я на обяд.

— Не днес, Морис — отвърна тя. — Искам да си почина преди представлението.

— Добре. Да дойда ли да те взема по-късно?

Сара сви рамене.

— Ако искаш.

— До скоро тогава — рече той, стисна ръката ѝ, целуна я и си замина.

Младата жена се втрени в затворената врата, обзета от чувство на празнота и загуба.

Искаше да напусне Париж. Тук имаше твърде много спомени. Може би трябваше да отиде в Италия... но не, Гейбриъл имаше вила там. Испания? Поклати глава. Той притежаваше замък в Саламанка. Да се върне в Англия? Но и там имаше твърде много спомени.

Въздъхна раздразнено. Сигурно най-добре ще бъде да си остане тук, горчиво си каза Сара. Където и да отидеше, спомените щяха да я последват.

Може би наистина трябва да се омъжи за Морис. Той я обича, обожава я и никога няма да я напусне. Ала тя никога нямаше да го обича.

Когато влезе в спалнята, краката ѝ бяха натежали като с олово. Отпусна се изнемощяла върху леглото. Сънят бе единственият отговор, каза си, докато се завиваше. Сънят бе забвение.

Той се събуди със залеза на слънцето. Решението да напусне Париж му тежеше като огромен камък. Тази сутрин, преди сънят да го обгърне, той бе решил да замине за Италия, да слезе в земята и да спи сто години. Може би след толкова дълъг сън ще успее да я забрави.

От устните му се изтръгна горчиво проклятие. Нямаше смисъл да се самозалъгва. Никога нямаше да я забрави дори и да оцелееше още триста и петдесет години.

Стана и смени дрехите си, но мислите му бяха объркани. Да си замине. Да остане.

Прекося стаята и отключи вратата. Силният мирис го накара да сбърчи носа си. Чесън?

Изкачи се, взимайки по две стъпала наведнъж, но рязко спря. През кухненския прозорец се виждаше голям дървен кръст.

Обиколи всички стаи, като гневът му се усилваше с всяка изминала минута. В спалнята постави ръка на перваза на счупения прозорец и бързо я отдръпна. Кожата му изгоря, сякаш я бе докоснал огън.

Светена вода! Кръстове! Чесън!

Морис.

Подобно на лъв в клетка, Гейбриъл кръстосваше от стая в стая. Това момче с красиво лице го бе хванало като в капан в това място, подобно на риба в мрежата.

От гърдите му се изтръгна дълъг измъчен вик. След това, отказвайки да приеме истината, той сложи ръка на ключа и го превъртя. Ала въпреки решителността си не можа да прекрачи през вратата, не можа да понесе да се изправи срещу тежкия дървен кръст,

който изгаряше очите му с по-голяма сила, отколкото слънцето по пладне.

Гейбриъл затръшна вратата. Гневът му растеше едновременно с глада.

Мърморейки проклетия на различни езици, той кръстосваше из къщата, докато изгревът на слънцето не го прогони обратно в мазето.

Изминаха три седмици и той бе в агония. Гладът го разкъсваше безмилостен и неумолим. Колкото по-силен ставаше гладът, толкова повече отслабваше той, докато накрая едва имаше сили да излезе от тесния дървен сандък, където почиваше. Да почива! През последните седем дни не бе почивал истински. Кожата му почти се бе стопила, очите му изгаряха. Както винаги гладът крещеше в него, забивайки остриите си нокти и карайки го да полудява.

Три седмици без храна, като се изключи кръвта на един малък плъх, който бе имал глупостта да попадне на пътя му. Мисълта го изпълни с погнуса, но въпреки това, стига да можеше, би предпочел да изпие кръвта на десетина гризачи...

Слаба въздишка се изтръгна от пресъхналото му гърло. Нима наистина бе паднал толкова ниско? Погледна ръцете си. Тъй като кожата се бе съсхрила и почти стопила, пръстите му приличаха на кости на скелет.

Прокле се, задето бе проявил глупостта да остане в къщата, след като Морис бе разбрал за нея. Прокле се, че не бе убил този досаден млад мъж, когато имаше възможност, че не бе привлякъл Делакроа на своя страна, когато имаше силата да го стори.

„Сара...“

Останал без сили, той едва крачеше от единия край на мазето до другия.

„Сара, Сара!“

Само да можеше да я зърне за последен път...

„Сара...“

Тя рязко се събуди. Гласът на Гейбриъл звучеше в ушите ѝ. Той страдаше, викаше я.

Дали бе сънувала? Седна в леглото и огледа стаята. Дали бе тук? Не, невъзможно. Той бе напуснал града преди седмици.

— Гейбриъл?

„Сара, Сара!“

Той се нуждаеше от нея. За броени минути се облече и излезе от апартамента. Беше нетърпелива, докато чакаше за каретата, а после неспокойно потропваше по пода, докато пътуваше към къщата в покрайнините на града. Той беше там, в къщата! Знаеше го, така както бе сигурна, че се нуждае от нея.

Нареди на кочияша да спре още преди къщата да се покаже. Пъхна няколко монети в ръката му и се затича. Краката ѝ едва докосваха земята.

Когато най-сетен стигна до къщата, главата ѝ бе замаяна и дишаше тежко. Очите ѝ се разшириха от изненада. Навсякъде имаше дървени кръстове, дори и на покрива. Блъсна я тежката миризма на чесън.

Опита се да отвори вратата, но тя бе заключена. Повдигна полите си, отиде в задната част на къщата и влезе през счупения прозорец.

— Гейбриъл?

„Върви си!“

— Гейбриъл, къде си?

„Върви си!“

Сара пое дълбоко дъх, за да се успокои, отиде в кухнята и слезе по стълбите. Стигна до вратата на мазето. Остана изненадана, когато установи, че вратата не е заключена, но я обзе ужас, щом вдигна резето и прекрачи прага. Посрещна я непрогледен мрак.

— Гейбриъл? — Гласът ѝ бе тих и треперещ.

— Върви си!

Тя се втренчи в тъмнината, опитвайки се да го види.

— Гейбриъл, къде си?

— Сара, в името на небесата, махни се оттук, докато още можеш!

— Няма да си тръгна! Ти ме извика и аз съм тук.

Очите му се насълзиха. Тя бе чула страдалческите му викове и бе дошла при него.

Притисна чело към студената каменна стена и затвори очи, опитвайки да се овладее.

— Моля те, Сара, върви си.

— Какво не е наред, Гейбриъл? Няма ли да ми кажеш?

— Аз... не съм добре.

— Ще ти помогна. Само ми кажи какво да направя.

— Не. — Постави ръце на стената от двете страни на главата си, а ноктите му се забиха в студения камък. — Моля те... върви си. Моля те... не искам да те нараня.

— Кажи ми от какво се нуждаеш и аз ще ти го донеса.

— От какво се нуждая? — Гласът му бе остър и пронизителен изпълнен с болка и отчаяние. — От какво се нуждая! Ах, Сара! — съкрушено промълви. — Само ако знаеше...

— Ще го донеса, Гейбриъл, обещавам ти, каквото и да е то. Само ми кажи.

Тя пристъпи още една крачка. Очите ѝ привикнаха с мрака и сега го виждаше, черна фигура, свита до срещуположната стена.

Сара направи още една крачка и Гейбриъл се извъртя и като залиташе, се притаи в другия тъмен ъгъл.

— Гейбриъл, ангел мой, позволи ми да ти помогна.

— Ангел... ангел... — Той се засмя, ужасяващ звук, граничещ с истерията. — Дявол искаш да кажеш. Махни се далеч от мен, моя сладка Сара. Върви си, преди да съм те унищожил, както сторих с Розалия.

— Няма да си отида — твърдо заяви младата жена. И преди да промени решението си, преди въображението ѝ да я накара да избяга, тя прекоси стаята и го взе в прегръдките си.

Усети как цялото му тяло се напрегна при докосването ѝ.

— Гейбриъл...

Той затвори очи за миг, попивайки близостта ѝ, топлината ѝ. Ах, колко силно копнееше за докосването ѝ, да я държи в обятията си, да притисне глава до гърдите ѝ. Потръпна, когато гладът му се надигна, горещ и всеобхващащ, придружен с нужда и болка, по-силни отколкото можеше да понесе.

Топлината на ръцете ѝ проникваше през дрехите му. Той чуваше тихия шепот на кръвта, движеща се във вените ѝ, подушваше я, вкусваше я...

— Гейбриъл, моля те, кажи ми какво да направя.

С нечовешки вик той извърна лицето си от нея.

— Върви си!

Сара се втренчи в него, в очите му, които горяха в мрака подобно на дяволски огньове и разбра, че гледаше в лицето на смъртта.

— Какво е станало с теб? — Гласът ѝ трепереше от ужас.

— Нищо не е станало с мен. Това съм самият аз.

Той оголи зъбите си и младата жена отстъпи назад. Дори и в тъмнината видя зъбите му, остри, бели и страшни и нечовешкия червен пламък в очите му.

— Сега ще си отидеш ли?

Гласът му бе пресипнал, ръцете — стиснати отстрани, докато се мъчеше да потисне жестокия си глад.

Сара пое дълбоко дъх, едва се сдържаше да не избяга надалеч.

— Не, Гейбриъл — тихо, но решително изрече тя. — Няма да те изоставя отново.

В стаята стана малко по-светло и тя разбра, че слънцето отвън е изгряло.

С отчаян вик Гейбриъл се извърна, а пелерината му се завъртя около него подобно на черен дим. Спотаи се в един ъгъл, още недокоснат от светлината, проникваща от стълбите, сви се на кълбо и закри лицето си с ръце.

„Вампир...“

Думата отекна в съзнанието ѝ.

— Да, Сара — заговори от сенките гласът на Гейбриъл, напрегнат от болка. — Вампир. Това съм аз.

Тя поклати глава. Вампирите бяха рожби на фантазиите и измислици, като Дядо Коледа.

— Не вярвам в тези неща.

— Въпреки това е истина. Сега си върви.

— Ти се нуждаеш от кръв.

Той издаде нещо средно между дрезгав смях и отчаян стон.

— Смятах, че не вярваш.

— Ако се нуждаеш от кръв, вземи моята. — Откъде дойдоха тези думи? Сара не вярваше, че ги е произнесла, но не можеше да откъсне поглед от сведената му глава. Неин ли бе този глас, който го подканваше да вземе кръвта ѝ?

— Не!

— Това ще ти помогне ли?

Тя прие мълчанието му за потвърждение.

— Тогава вземи я, ангел мой. Вземи от нея толкова, от колкото се нуждаеш.

— Не! — Думата бе остър писък, но самата мисъл за това да вкуси от същността на живота й... — Не, не мога и не искам. Моля те, върви си!

Обля го вълна на облекчение, когато чу стъпките й да прекосяват стаята и да продължават нагоре по стълбите. Тя си отиваше. Ако имаше право, щеше да благодари на Всевишния.

Миг по-късно главата му рязко подскочи и див вик се изтръгна от гърлото му, когато усети мириса на прясна кръв, дразнец и мамещ.

Извъртя се и видя Сара, застанала пред него и протегнала лявата си ръка. Погледът му мигновено бе привлечен от струйката кръв, която се стичаше от разреза на китката й.

Кръв. Топла. Свежа. Същността на живота. И краят на ужасната агония, която го пронизваше, на болката, която бе станала по-силна от предвкушването на близкото освобождение.

Кръвта на Сара.

Стисна ръце и поклати глава.

— Не — простена Гейбриъл, — Сара, не...

Отново поклати глава, когато тя пристъпи към него и притисна кървящата си плът към устните му.

С вик на отчаяние устните му се впиха в китката й, вкусвайки сладостта й, усещайки как животворната течност го изпълва с топлина и утолява глада, който го измъчваше подобно на адските пламъци.

Сара... същността на живота, на светлината...

Сара!

Пусна я незабавно, а сърцето му ускорено заби от страх, когато се взря в очите й. Дали бе взел твърде много?

— *Cara mia*, как се чувстваш?

Сара примигна срещу него.

— Не знам. Леко съм замаяна. — Погледът й се плъзна по лицето му. Удиви се, щом забеляза, че той изглежда по-добре. Смъртната бледност почти бе изчезнала. — Имаш ли нужда от още? Взе ли достатъчно?

Нейният глас ли бе това, който звучеше толкова спокойно, докато го питаше дали е взел достатъчно от кръвта й? Дали не е полудяла? Би трябвало да бъде отвратена от случилото се, от мисълта, че той се

нуждае от кръв, за да оцелее, ужасена, че му е дала от своята. Но не се чувстваше нито отвратена, нито ужасена. В действителност съжеляваше, че не е взел повече.

Дали си въобразяваше или наистина изпитваше удоволствие, граничещо с екстаз, когато устните му се впиха в кървящата ѝ китка? Това бе странно. Наистина много странно.

— Сара. — В гласа му прозвуча огромна болка и страдание, когато откъсна ивица плат от ризата си и превърза китката ѝ. После се извърна.

Не можеше да я погледне в очите. Чувстваше се гол и засрамен. Тя го бе видяла в най-отвратителния му облик. Лишен от достойнство, от човешката си маска, тя бе видяла чудовището, което всъщност представляваше. Никой смъртен, станал свидетел на това, не бе оцелял.

— Гейбриъл?

— Добре съм.

— Сигурен ли си? Може би трябва...

— Сигурен съм! Сара, моля те, сега си върви!

— Не, не искам да те оставя...

Не смяташе, че взе достатъчно кръв, за да я посвети в тайния ритуал, но ако не бе така? Не искаше да я пороби, не искаше да я лиши от волята ѝ, така че да я привърже завинаги към себе си и да се страхува да остане без него. Не желаше да притежава тялото и душата ѝ. Искаше любовта ѝ.

Стисна ръце в юмруци и се извърна, за да я погледне в лицето.

— Моля те, върви си — нежно рече. — Имам нужда да остана сам.

Тя не искаше да го напуска. Не желаше никога повече да бъде далеч от него, но тихата молба в гласа му я убеди, че трябва да си тръгне.

— Добре. Щом така искаш.

Гейбриъл изпита облекчение. Ако тя все още можеше да го напусне, дори и за кратко, всичко щеше да бъде наред.

Сара сложи ръка върху неговата и усети как той потръпна от докосването ѝ.

— Ще се върна по-късно.

— Не.

— Ще се върна — твърдо повтори младата жена с глас, който не оставяше място за възражение.

— Сара?

— Да?

— Кръстът пред къщата. Махни го.

— Добре.

— Трябва също да измиеш и рамката на вратата.

— Нещо друго?

— Кръгът, който е направен със светена вода и чесънът, разпръснат покрай къщата. Прекъсни кръга и махни чесъна.

— Ще го направя.

Гейбриъл кимна, мразейки се, че трябваше да я моли за толкова неща, когато вече бе взел твърде много от нея.

— Знаеш, че не мога да остана тук.

Разбира се, че не можеше. Тук не бе в безопасност. Как не се бе сетила по-рано?

— Ще трябва да те измъкна. Ще се върна след малко. Ти почивай.

— Сега е сутрин. Аз не мога да изляза навън.

— Ще измисля нещо — увери го тя и побърза да излезе, преди той да успее да ѝ възрази.

Отвън Сара пое дълбоко дъх. Искаше ѝ се да бе помолила кочияша да я изчака. Но може би една дълга разходка бе точно това, от което се нуждаеше. Обикновено би се страхувала да върви сама по пустия път и то призори, но не и сега. Докато крачеше към града, съсредоточи цялото си внимание върху пътя, опитвайки се да не мисли за това какво представляваше Гейбриъл.

Когато стигна до града, нае закрит екипаж, освободи кочияша и подкара към апартамента си.

Влезе в къщата и спусна всички завеси. В спалнята спусна завесите на прозорците, а над тях сложи тежка покривка за легло, за да не прониква никаква светлина отвън. След това, натоварена с всички одеяла, които намери, се отправи отново към покрайнините на града.

Тъй като не желаше Сара да го види в мъртвешкия му сън, Гейбриъл стана веднага щом почувства приближаването ѝ. Като се движеше бавно, взе пелерината си. В подплатата бе защита буца пръст

от Валелунга. Тази пръст от родната земя бе необходима за оцеляването му, когато се намираше далеч от отечеството си.

Трябваше да събере цялата си воля, за да я посрещне на прага. Ако слънцето се бе издигнало по-високо над хоризонта, това нямаше да е възможно.

— Ела — рече Сара, покри го с три одеяла изведе го от къщата и го настани в каретата.

Докато пътуваха към града, той се сви на пода. Усещаше как слънчевите лъчи го пробождат с непоносима топлина и знаеше, че ще умре в жестока агония, ако Сара го предаде в този миг.

Все още бе рано и по улиците нямаше много хора. Когато пристигнаха пред апартамента ѝ, тя бързо отключи вратата и тичешком го поведе по стълбите. Заведе го в спалнята.

Той свали одеялата и въздъхна от облекчение, когато мракът го прие в утешителната си прегръдка.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита тя.

— Искам да остана сам — отвърна той. Беше унесен, сякаш бе упоен.

— Добре.

— Обещай ми, че няма да се върнеш тук, докато слънцето не залезе.

— Защо? — попита тя и преди той да успее да ѝ отговори, махна нетърпеливо с ръка. — Знам. Никакви въпроси.

— Мисля, че вече знаеш всички отговори.

— Заспивай, Гейбриъл. Обещавам, че няма да смутя почивката ти.

Той изчака, докато тя излезе от стаята, разстла пелерината си върху леглото изтегна се отгоре ѝ и затвори очи. Докато потъваше в тъмнината на мъртвешкия си сън, вкусът на кръвта ѝ все още бе топъл върху езика му, а ароматът ѝ го заобикаляше.

ГЛАВА 19

Събуди се привечер. Дълго лежа неподвижно, припомняйки си какво се бе случило през деня. Изпълнен с безмерен гняв, с тяло изтерзано от болка и глад, който го пронизваше като остриета на стотици ножове, той бе на границата на лудостта. И тогава Сара бе дошла при него и му предложи да утоли глада му. А той, прокълнатият и презреният, се бе съгласил.

Дори и в този миг мисълта за това, което бе извършил, го изпълваше с отвращение към самия него.

Защо тя му бе помогнала? След като бе разбрала що за чудовище е, защо го бе довела тук?

— Защото те обичам.

Щом чу гласа ѝ, Гейбриъл се изправи в леглото.

— Не бива.

— И преди си ми го казвал, нали? — отбеляза Сара, докато влизаше в стаята. — Аз ти казвах, че те обичам, а ти ми отговаряше, че не бива.

— Трябваше да ме послушаш.

— Онази история, която ми разказа, за младежа, който продал душата си заради възможността да живее, това си бил ти, нали?

Той кимна засрамен.

Тя седна в другия край на леглото и го погледна с огромните си открити очи.

— На колко си години, Гейбриъл? Никога досега не си ми казвал.

— Роден съм през зимата на 1502.

Сара се намръщи за миг.

— Но това означава, че си на...

Той кимна.

— На триста осемдесет и четири години.

Това бе невъзможно, немислимо. И въпреки всичко тя знаеше, че е истина.

— Винаги си казвал, че си твърде стар за мен — замислено рече и изведнъж избухна в смях.

Гейбриъл я наблюдаваше през полуспуснатите си клепачи. Всичко в него трепереше. Той я бе любил, бе й дал кръвта си и бе взел нейната. И макар че не бе взел достатъчно, за да я приобщи към себеподобните си, сега между двамата съществуваше кръвна връзка, която никога нямаше да бъде прекъсната.

Сара го погледна безпомощно. ИстERICният ѝ смях премина в сълзи. В следващия миг той я прегръщаше, заровил лице в косите ѝ. Тя почувства треперенето на раменете му и разбра, че той също плаче.

— Гейбриъл? — отдръпна се, забравила за сълзите си, тъй като той се нуждаеше от утехата ѝ.

Една-единствена сълза трепкаше в ъгълчето на окото му. Сълза, обогрена с кръв. Сара много внимателно я избърса с крайчеца на завивката.

Втренчи се в светлочервеното петно върху бялото платно и за пръв път осъзна целия ужас на това кой и какво представляваше той.

Вампир.

Безсмъртен.

Същество, което през деня спеше в ковчег, а под прикритието на нощта изсмукваше кръвта на другите. Гейбриъл беше вампир.

Той видя осъзнаването в очите ѝ, докато тя си припомняше случки от миналото.

— Затова никога не те видях да се храниш — безжизнено изрече тя. — Затова никога не се срещаме през деня. Затова изгарянията по лицето и тялото ти заздравяха толкова бързо...

От гърдите ѝ се изтръгна глух стон, когато я осени ужасяваща мисъл. Той бе чудовището, което до неотдавна я преследваше в сънищата ѝ.

— Истина е — глухо каза Гейбриъл. — Всичко. Погледни ме, Сара. Какво виждаш?

— Виждам човека, когото обичам — решително отвърна тя, но той видя сянката на съмнението, мярнала се в очите ѝ.

Гейбриъл поклати глава.

— Не, Сара, аз не съм човек. Аз съществувам, но не съм жив. Аз остарявам, но не се състарявам. Приеми го.

Тя го погледна предпазливо, питайки се защо вече не изпитва страх. Лицето му бе забулено от тъга, а очите му я гледаха измъчено, пълни с повече болка, отколкото всеки смъртен би могъл да понесе.

— Презираш ли ме сега? — попита той.

— Не.

— Но се страхуваш от мен.

— Малко.

— Аз няма да те нараня, *sara*. Повярвай ми. И ако не вярваш на думите ми, прочети мислите ми и сама ще се убедиш.

— Да прочета мислите ти? Какво искаш да кажеш?

— Ние сме свързани, Сара. С кръвна връзка. Ако се опиташ, ще можеш да прочетеш мислите ми.

— Затова ли те чух, когато ме викаше?

Гейбриъл кимна.

— Но аз те чух, преди да вземеш от кръвта ми.

Той отново кимна. Ръцете му бяха стиснати, докато я наблюдаваше как се опитва да подреди парченцата от мозайката.

— И преди ли си взимал от кръвта ми?

— Не.

— Ти си ми дал от твоята. — Не бе въпрос, а заключение.

Времето сякаш спря, докато чакаше отговора му.

— Да.

— Когато пострадах при пожара — додаде Сара. — Ето защо оздравях толкова бързо. Ти си ми дал от кръвта си и си ме направил силна. Кръвта ти ми помогна да прохода...

— Да.

— Но това не бе първият път, нали? Ти си ми дал от кръвта си, когато исках да умра, защото мислех, че никога повече няма да те видя. Сега си спомням. Ти дойде при мен през нощта. Мислех, че е биле сън, но е било истина, нали?

— Да.

— Ти ми спаси живота. Два пъти.

— А ти спаси моя, колкото мизерен и окаян да е.

Копнееше да я прегърне, да се потопи в сладостта ѝ, но не можеше. Въпреки кръвната връзка помежду им той усещаше, че го разделя пропаст широка и дълбока като самия ад.

Сара облиза пресъхналите си устни, страхувайки се да зададе въпроса, който я измъчваше.

— И аз ли съм вампир?

— Не! — Думата сякаш изгори гърлото му. — Никога не бих ти причинил подобно нещо, Сара. Трябва да ми повярваш, дори и да не вярваш в нищо друго.

Облекчението в очите ѝ го прониза като остър кинжал в сърцето.

— Сара... — Погледна към отворената врата, после стана от леглото. — Някой е в къщата.

— Морис — рече тя и се изправи. — Забравих, че ще идва.

— Върви тогава.

— Ще бъдеш ли тук, когато се върна?

— Не. Заминавам за Испания.

Тя се взря в него. Искаше да го помоли да остане, но се страхуваше какво ще означава това, ако го направи. Вампир. Самата мисъл бе отвратителна, противна, невъзможна.

Преди да отговори, чу повторното почукване на Морис.

— По-добре го пусни да влезе, преди да е разбил вратата — сухо изрече Гейбриъл.

— Не си отивай — помоли го тя излезе от стаята и затвори вратата на спалнята зад себе си, преди той да успее да отговори.

Изтича към предната врата и я отвори. Насили се да се усмихне.

— Добър вечер, Морис.

— Сара — намръщи се той. — Още не си облечена — добави, учуден от разрошените ѝ коси и измачкания пенъоар. — Да не съм подранил?

— Не. Аз съм закъсняла. Седни. Пийни чаша вино. Няма да се бавя много.

— Побързай, скъпа. Ще вечеряме в седем.

— Идвам ей сега.

Спря за миг пред вратата на спалнята, пое си дълбоко дъх и влезе вътре.

Гейбриъл стоеше до прозореца. Погледна я през рамо, когато тя затвори вратата зад себе си.

Сега не приличаше на демон. Ужасяващият червен пламък бе изчезнал от очите му. Кожата му не беше като стар пергамент. Отново бе познатият ѝ Гейбриъл, мъжествен, смайващо красив и привлекателен. Сара внезапно закопня отново да се озове в прегръдките му, да чуе как гласът му нашепва името ѝ, да вкуси

целувките му. Човек или чудовище, тя го обичаше и винаги щеше да го обича.

Гейбриъл срещна погледа ѝ, въпреки че сега му бе трудно да я гледа. Само преди няколко часа тя бе видяла най-лошото у него, бе разбрала какво представлява. Малцина го бяха виждали, когато гладът го завладееше и бяха останали живи, за да разкажат преживяното.

Искаше да я притисне в обятията си.

Искаше тя да си отиде завинаги.

— Искаш ли нещо, Сара?

— Аз... Морис е тук. Ще отидем да вечеряме.

Нещо блесна в очите му.

— Да — сухо промърмори. — Аз само се каня да изляза... да вечерям.

Видя как цветът се отдръпна от лицето ѝ, докато осъзнаваше смисъла на думите му.

— Как можеш да се шегуваш с... с това, което правиш?

— Повярвай ми, Сара, няма нищо забавно в това.

— Дали си...

— Дали съм какво?

— Убил много хора?

Той сви рамене, опитвайки се да не мисли за отвращението в гласа ѝ, да не забелязва мрачното любопитство в очите ѝ.

— Не много — студено отвърна. — Сега страхуваш ли се за живота си?

— Не! Аз само си помислих... искам да кажа...

— Не е нужно да убивам, за да оцелея. Вече не се нуждаю от толкова голямо количество кръв, нито пък всеки ден.

Погледите им се срещнаха. Внезапно изпита желание да я нарани или просто да си припомни огромната бездна, която ги разделяше.

— Ако нямам друг избор, задоволявам глада си с животинска кръв. Понякога ми се е налагало да вечерям с кръвта на плъхове.

— Защо ми казваш всичко това? Смяташ ли, че така ще ме накараш да те обичам по-малко? Все още ли се опитваш да ме отдалечиш от себе си?

Не можеше повече да я гледа, не можеше да понесе безкрайната жалост, както и леката погнуса, която се таяха в очите ѝ.

Изруга тихо, обърна се и се втренчи в прозореца.

— По-добре върви — рязко рече. — Твоят млад мъж те чака.

Тази вечер Сара не бе много забавна компания. Ровеше из храната си, припомняйки си думите на Гейбриъл: „Ако нямам друг избор, задоволявам глада си с животинска кръв. Понякога ми се е налагало да вечерям с кръвта на плъхове...“. Дали говореше сериозно или просто се опитваше да я отдалечи от себе си? Ала дълбоко в себе си знаеше, че всичко, което ѝ бе казал, е истина. Той живееше само през нощта. Хранеше се с кръвта на другите живи създания. Как можеше да съществува по този начин?

Втренчи се в тъмночервеното вино в чашата си. Гейбриъл пиеше вино. Това бе единственото, което го бе виждала да преглъща. Как може да пие кръв?

— Сара Джейн?

Младата жена вдигна глава, внезапно осъзнала, че Морис ѝ бе задал някакъв въпрос.

— Какво?

— Струваш ми се разсеяна и потисната.

— Съжалявам.

— Нещо не е ли наред?

— Не, няма нищо.

— Да не би случайно да си ходила в изоставената къща?

— Защо ме питаш?

— Била ли си?

— Да. Предполагам, че това е твоя работа — всичките онези кръстове, както и чесъна?

Морис кимна.

— Какво се надяваш да докажеш?

— Той е вампир, Сара Джейн. Сигурен съм в това.

— Не ставай смешен — сръза го тя. — Няма такива неща.

Той сви рамене.

— Може би. Но ако той не е вампир, значи само съм си изгубил времето. Ако е...

— Ако е?

— В такъв случай няма да може да напусне къщата. — Приятелят ѝ се облегна назад и внезапно я изгледа подозрително. — Не си докосвала нищо, нали?

— Не — отвърна прекалено бързо тя.

— Ти не умееш да лъжеш, Сара Джейн.

— Точно това ми каза и Гейбриъл.

— Къде е той.

— Не знам. Когато го видях за последен път, ми каза, че напуска Париж.

— Сигурна ли си, че е заминал.

— Не знам — вдигна глава към Морис. Погледът ѝ не трепна. — Но знам, че ще ми липсва.

Гейбриъл се разхождаше бавно из замъка. Сградата наистина бе забележителна. Бе построена преди повече от четиристотин години от камък и дърво и грабваше погледа с високите си островърхи кули, дълбокия ров, който я ограждаше и подвижния мост. Някога замъкът бе приютявал храбри рицари. Сега високите му каменни стени пазеха едно чудовище.

Движеше се бавно из голямата зала с големите гоблени по стените и дървени маси, през кухнята, която не бе използвана повече от триста години. Изкачи извитата каменна стълба и започна да обикаля от стая в стая, като от време на време се спираше да погледне през някой от прозорците в мрака.

Извади ключ от вътрешния джоб на палтото си, отключи вратата, водеща към тъмницата и заслиза по влажните каменни стълби. По стените висяха древни инструменти за мъчения; тесните килии с железни решетки бяха безмълвни свидетели на далечните и жестоки времена. Стените бяха влажни; въздухът миришеше на мухъл.

Върна се в голямата зала, отпусна се в голямото кресло, което някога бе принадлежало на господаря на замъка и се втренчи в голямата камина в другия край на стаята.

В замъка цареше абсолютна тишина. Залата бе потънала в пълен мрак, черен като душата му.

Затвори очи и в съзнанието му веднага изплува образът на Сара, красивото ѝ лице, оброчено от златистата коса, засмените ѝ очи, ту сияещи от любов, ту замъглени от желание. Сара...

Виждаше я като Аврора в „Спящата красавица“, едно ефирно създание на красотата и светлината, докато изпълняваше сложни

пируети по време на адажиото; като Жизел, оплакваща своята изгубена любов...

Изруга яростно, опитвайки се да прогони образа ѝ от съзнанието си.

Решен за известно време да се преструва на смъртен, той възнамеряваше да наеме неколцина работници да поправят изгнилите дъски на подвижния мост, както и две жени да почистят замъка.

След около седмица щеше да пристигне и Некромант заедно с един млад мъж, когото бе наел за коняр.

Гейбриъл тихо изръмжа. Може би ще купи две кобили и ще започне да отглежда коне. Това ще му осигури някакво занимание, с което да убива времето, нещо, за което да мисли, освен за Сара...

Огледа голямата зала изпълнен с внезапен копнеж да я види пълна с хора, да чуе детски смях и тихия шепот на жени. Представи си, че е като всеки нормален човек. Затвори очи и се унесе в мечти за Сара, която бе негова съпруга и която е дошла при него без страх и съмнения, че се е съгласила да бъде негова, докато е жива... За миг се потопи в този блян, сладък като самия живот. Но мисълта да я вижда как остарява и след това да умира, бе непоносима за него.

Той бе създание на нощта, обречено да прекара съществуването си в самота. Горчива усмивка изкриви устните му. След триста петдесет и пет години би трябвало да се е примирил със съдбата си.

Две седмици по-късно замъкът кипеше от живот. Гейбриъл бе наел двама мъже да идват през деня и да го поддържат, както и една жена да се грижи за домакинството. Купи три чистокръвни кобили, които да заплоди от жребца си, пристигнал преди седмица.

Наетите работници намираха за странно, че господарят на замъка никога не се появява през деня, но въпреки това те не го коментираха, поне не пред него. Ако конярят смяташе, че е необичайно конете да се чифтосват през нощта, а господарят да язди коня си само след мръкване, той пазеше мнението си за себе си.

За кратко време замъкът изглеждаше така, сякаш се е събудил от дълъг сън. Ровът бе почистен, прозорците бяха измити, подовете блестяха от чистота, помещенията — подредени и проветрени. Една от

прислужниците посади цветя в градината, плевелите и дивите цветя бяха изскубани, а дърветата — подрязани.

Твърдо решен да не стои в замъка и да страда по това, което никога нямаше да постигне, Гейбриъл посети няколко пъти местната кръчма. Седеше сам в дъното на помещението пред бутилка червено вино. Знаеше, че селяните проявяват интерес към личността му. Носеха се различни слухове, според които бе от разпопен свещеник до ексцентричен благородник.

„Е — помисли си той, — нека си мислят каквото искат!“

Понякога чуваше гласа на Сара, който го викаше, молеше го да се върне при нея. Усещаше болката ѝ, самотата ѝ, объркването ѝ, но никога не ѝ отговори и накрая успя да я прогони от съзнанието си. Не искаше да се измъчва с отчаяните ѝ викове.

Единствената му радост бе да язди черния си жребец. Всяка нощ препускаше в нощния мрак, наслаждавайки се на скоростта и силата, припомняйки си щастливите изблици на Сара през онази нощ, когато я изведе на езда за пръв път. Тогава тя го караше да препускат по-бързо и по-бързо. Когато се извърна към него, страните ѝ се бяха зачервили, устните ѝ бяха полуразтворени. Неговата Сара, толкова пълна с живот...

Дръпна рязко юздите и спря коня. Загледа се в далечината. Сара. Какво ли правеше сега? Дали бе решила да се омъжи за Морис? Ръцете на Гейбриъл се стиснаха в юмруци при мисълта за предателството на онзи младеж. Ако не беше Сара, може би все още щеше да бъде затворен в онази къща, гърчейки се от болка, докато безмилостната жажда бавно го подлудява. Морис и Сара...

Усетил силната му възбуда, жребецът се размърда неспокойно под него. Гейбриъл му заговори и животното мигом се успокои.

Продължаваше да се вира в далечината, а в съзнанието му изплуваха образите на Сара и Морис, притиснати един до друг в нежна прегръдка, Сара в леглото му.

Отметна глава и от гърлото му се изтръгна дълъг и протяжен вик, пълен с болка и нечовешко страдание. Дръпна яростно юздите и препусна подобно на вихър над тъмната земя.

Но не можеше да избяга от собственото си нещастие, от образа на Сара в обятията на друг мъж.

Един смъртен, който можеше да се разхожда с нея на дневна светлина.

Един мъж, който можеше да я дари със синове.

Сара най-после бе успяла да го прогони от мислите си. Престана да се опитва да чете мислите му, да се опитва да изпраца своите послания до него. Прекарваше почти целия ден с Морис, отбелязваше достойнствата му и се убеждаваше, че го обича. Дватама танцуваха заедно. Той бе принцът на нейната Аврора или Албрехт, любимият на Жизел. След представлението двамата обикновено вечеряха в малки уютни ресторантчета на меката светлина на свещите. Всеки следобед се разхождаха заедно. Говореха за брак. Тя му позволяваше да я целува, както и някоя и друга милувка, но упорито отказваше да заживеят заедно.

Похарчи много пари за дрехи и изцяло обнови гардероба си — шапки, обувки, фино бельо, дневни и вечерни рокли, скъпи ветрила, елегантни чадърчета, украсени с дантела, нощници от ефирна коприна.

Пребоядиса апартамента си в светли тонове. Задоволяваше всяка своя прищявка. Танцуваше както никога досега.

А през нощта, сама в леглото си, дълго плачеше.

Усети го веднага щом пристъпи в голямата зала. Едно присъствие, което мигом позна, присъствие, което го отвращаваше.

Тя бе облечена в рокля с цвѳета на прясна кръв. Косите ѳ, черни и лъскави, падаха на пищни вълни по гладките ѳ рамене. Цялото ѳ същество сияеше и той разбра, че скоро се бе хранила.

— Какво правиш тук?

— Джовани, топ атоиг, нима това е начинът да се поздрави стара приятелка?

— Ние не сме приятели — остро отвърна той.

— Любовници тогава — измърка Антонина. — Това дори е по-добре.

Прекося стаята и плъзна ръце по раменете и надолу по широките му гърди, наслаждавайки се на усещането на твърдата и стегната плът, на силата, която вибрираше под пръстите ѳ.

Усети как кръвта ѝ се раздвижва и впи поглед в очите му.

— Ах, Джовани, толкова ми липсваше.

Гейбриъл свали ръцете ѝ и я отдалечи от себе си.

— Какво искаш, Нина?

Тя мило се нацупи.

— Трябва ли да искам нещо? Минаха доста години, откакто се срещнахме за последен път, *caro mio*. Просто исках да видя как си.

— Добре съм. Върви си.

— Не бъди груб, Джани. — Тя се разходи из залата, прокарвайки пръст по старинните гоблени и спря пред тесния прозорец, гледащ към вътрешния двор.

— Защо си тук? — попита тя и се извърна към него. — От кого се криеш?

— Не се крия от никого — раздразнено отвърна Гейбриъл. „Освен от Сара. И от себе си.“

Антонина го стрелна с поглед през рамо.

— Не можеш да ме излъжеш, Джани.

Тя се вгледа в очите му и дори през огромната зала той усети топлината и силата на погледа ѝ. Цели хиляда години Антонина бродеше по земята. Гейбриъл не познаваше по-стар вампир, нито по-силен от Антонина Инсена.

— Да не би отново да си се влюбил, Джовани? Затова ли си се погребал в този мрачен замък?

Тя беше най-прозорливата жена, унило си помисли Гейбриъл. Нямаше никакъв смисъл да я лъже, но въпреки всичко не желаше да ѝ каже истината.

— Когато погребях Розалия, се заклях, че никога повече няма да обичам — рязко отвърна той.

— Ти някога ме обичаше. Забрави ли? Ах, спомням си онези дълги летни нощи, които прекарахме заедно, *caro*...

— Не ме наричай така!

Антонина повдигна извитите си вежди.

— Да не би тя да те е наранила, Джани? Затова ли си дошъл тук, за да ближеш раните си? — Пристъпи към него, движенията ѝ бяха толкова леки и плавни, сякаш се носеше във въздуха. — Излез с мен, Джани — напевно го подкани с очи светнали от жаждата за кръв. — Ще половуваме заедно.

Гейбриъл бавно поклати глава и уморено отвърна:

— Върви си, Нина. Аз не те искам.

Тя го изгледа високомерно.

— Някога ме желаше Джовани Онибене. Можеш ли да отречеш, че се чувствахме добре заедно? — Лукава усмивка изкриви устните ѝ.
— Виждам, че си спомняш нощите, които споделяхме някога. През всичките тези години, *mon amour*, не намерих любовник, който да се сравни с теб.

Той се втрени в нея изпълнен с омраза, защото това, което казваше, бе вярно. Дватама се чувстваха добре заедно. Тя го обичаше със страст и сила, непознати за една смъртна. Тя бе ненаситна и жадна за докосването му и това му доставяше огромно удоволствие. Някога си мислеше, че е така, защото той е ненадминат любовник. Сега знаеше, че дори и да бе смъртна, тя пак щеше да бъде ненаситна и алчна в страстта си.

За да се отдалечи от нея, Гейбриъл се приближи до камината и се облегна на мраморната полица.

— Все още не си ми казала защо си тук.

— Чувствам се самотна — капризно отвърна тя. — Самотна и отегчена. Няма ли да ме позабавляваш за известно време, Джани, в името на доброто старо време?

— Не.

— Някога ти искаше само това, което аз можех да ти дам — горчиво рече Антонина. — А сега аз искам това, което само ти можеш да ми дадеш.

Гейбриъл поклати глава.

— На този свят има и други вампири, Нина. Потърси удоволствие с някой от тях.

— Никой от тях не прилича на теб, Джани. Освен това ти си ми длъжник. Ако не бях аз, твоето тяло щеше отдавна да се е превърнало в храна за червеите през изминалите триста и петдесет години.

— Не мога да ти дам това, което желаш.

— Аз не моля за любовта ти, Джовани, а само за един кратък миг от времето ти.

— Не. Този път няма с какво да ме изкушиш, Нина. Не можеш да ми предложиш живот, а аз нямам нужда от злато — въздъхна уморено.
— Върви си.

Очите ѝ се присвиха злобно, а устните ѝ се превърнаха в тънка линия. Гейбриъл се зачуди как някога е могъл да я смята за красива.

— Значи — изсъска тя — ти ми отказваш дори една-едничка нощ?

— Бих ти отказал и една-единствена минута.

— Помисли си внимателно, Джовани — предупреди го. — Помисли за своята малка балерина.

За миг той прекоси стаята и ръката му се склочи около гърлото ѝ.

— Да не си посмяла да докоснеш и косъм от главата ѝ! Чу ли ме? Нито косъм!

Тя се изсмя в лицето му.

— Да не би да ме заплашваш, Джовани?

— Не те заплашвам, Антонина. Ако се осмелиш да приближиш до Сара, ще те изкарам на дневна светлина и ще гледам как изгаряш!

Тя възкликна:

— И си готов да умреш заради тази смъртна?

— Ако е необходимо. Погледни ме, Нина. Не се съмнявай в думите ми. По-скоро ще изгоря заедно с теб, отколкото да ти позволя да причиниш зло на Сара.

— Ти си глупак! Да не си въобразяваш, че след като съм оцеляла хиляда години, ще се уплаша от такъв като теб? Внимавай, когато си почиваш, *sarò*. Разполагам с такива, които ще изпълнят всяко мое желание през деня. Те няма да се поколебаят да понижат с дървен кол неблагодарното ти сърце, а след това ще ми донесат главата ти — изгледа го предизвикателно. — И какво си мислиш, че ще стане тогава с твоята малка балерина? — засмя се тихо и злобно. — Никак не ми се иска да унищожа такова силно и красиво създание като теб, *mon amour*. А може би вместо това ще я направя една от нас. Това ще ти хареса ли?

Ръцете на Гейбриъл стиснаха гърлото ѝ и я задавиха. Как му се искаше да изстиска живота от тялото ѝ, но това бе невъзможно.

С вик на отчаяние той я пусна и избърса длани в панталоните си, сякаш докосването до нея го бе осквернило. В дълбините на черните ѝ очи избухна гневен пламък.

— Ще съжаляваш за тази нощ, Джовани! Обещавам ти, ще съжаляваш!

— Нина! — Страхът за Сара го задуши. — Дяволите да те вземат, Нина, върни се!

Ала бе твърде късно. Тя си бе отишла, превръщайки се в сива мъгла, а гласът ѝ остана след нея подобно на дим от комин. „Ще съжаляваш за тази нощ...“

Гейбриъл прокара пръсти през косата си. По дяволите! Какво бе направил? Защо не ѝ даде това, което искаше? Една нощ от времето му. Какво значение щеше да има една нощ?

Погледна през прозореца. Небето постепенно изсветляваше. Антонина ще трябва скоро да се спусне в земята, както и той.

Изруга тихо, грабна лист и бързо надраска списък с указанията си. Уведоми слугите си, че посред нощ е бил извикан спешно по работа и им нареждаше сандъкът в мазето да бъде незабавно изпратен с кораб в Париж заедно с коня му. Остави достатъчно пари за разносните по пътуването, както и щедро възнаграждение за прислужниците. Накрая ги уведомяваше, че ако желаят, могат да останат в замъка до неговото завръщане.

След като се погрижи за всичко, Гейбриъл се спусна в мазето за полагаемия му се сън, уверен, че нарежданията му ще бъдат изпълнени.

Последната му мисъл, когато мракът го обгърна, бе за Сара.

ГЛАВА 20

Никога повече нямаше да го види. Най-последно, след три дълги месеца, Сара се примири с този факт. Престана да го търси сред публиката, сред лицата, които се тълпяха пред театъра, вече не очакваше почукването на вратата си.

Каза на Морис, че ще се омъжи за него през пролетта.

Погледът ѝ се спря върху него, докато обличаше палтото ѝ си слагаше шапката си. Той наистина бе красив млад мъж, висок и строен. Балерините от кордебалета я гледаха със завист, защото тя имаше всичко. Беше примабалерина. Името ѝ бе известно във Венеция, Лондон и Париж. Освен това щеше да се омъжи за солиста на трупата. Може би един ден двамата щяха да основат самостоятелен балетен театър.

Сара го изпрати до вратата на апартамента, позволи му да я целуне и му пожела лека нощ.

Затвори, облегна се на вратата и затвори очи. Имаше всичко, за което някога бе мечтала, тогава защо бе толкова нещастна? Защо трябваше да се насилва да се усмихва, когато бе с Морис? Защо целувките му я оставяха студена и безчувствена?

Заради Гейбриъл. Винаги Гейбриъл. Вечно Гейбриъл. Той бе излязъл от живота ѝ, но завинаги щеше да остане в сърцето ѝ, независимо дали искаше или не.

— Гейбриъл! — Името се отрони като ридание от устните ѝ.

— Сара.

Тя се обърна, а сърцето ѝ се качи в гърлото при звука на гласа му, от огромната вълна на нежност, която я заля.

— Гейбриъл! — Сара се втренчи в него, невярваща на очите си. Дали всичко не бе само плод на измъченото ѝ въображение?

Той бе облечен в черни панталони, черни ботуши и тъмнозелена риза. Пелерината обгръщаше раменете му, които ѝ се сториха по-широки отколкото ги помнеше. Косата му бе черна като абанос, а очите — тъмносиви като буреносни облаци.

Настана напрегната тишина.

Тя отчаяно копнееше да се хвърли в прегръдките му, да сложи глава на гърдите му и да изплаче цялата болка и страдание, които бе преживяла през последните три месеца.

Той жадуваше да я притисне до гърдите си, да се увери, че е добре.

Ала Сара се страхуваше, че ще я отхвърли.

А той се боеше, че ако я докосне отново, никога повече няма да ѝ позволи да си отиде.

Сара съзря болезнената самота в очите му и разбра, че ще рискува всичко, дори и болката от отхвърлянето, само и само да го утеши дори и за миг.

А той осъзна, че от мига, в който за пръв път я бе приел в обятията си, битката му бе обречена.

— *Cara*.

Само една дума. Това бе всичко, което изрече. Но тя стопи преградата помежду им. Младата жена се озова в прегръдките му, а сълзи се стичаха по страните ѝ. А той непрестанно мълвеше името ѝ. Сълзите ѝ прогониха самотата му и измиха болката. Сълзи на любов, щастие и приемане.

Притискаше я към гърдите си и се чувстваше като човек, който най-сетне се е завърнал у дома. Наведе се и леко я целуна по устните. Тя обви ръце около кръста му и го стисна толкова силно, сякаш се страхуваше, че ще изчезне.

Той отново я целуна, този път с истинска целувка, позволи си да вкуси от топлината и сладостта ѝ.

— *Ah, cara* — въздъхна Гейбриъл, — само ако знаеше колко много ми липсваше!

— Не повече, отколкото ти на мен. — Взря се в очите му. — Опитвах се да те извикам с мислите си.

Гейбриъл кимна.

— Чух те.

— Защо не ми отговори?

— Ти би трябвало да знаеш защо.

— Защото си...

— Вампир.

Тя кимна, питайки се защо ѝ е толкова трудно да произнесе тази дума. Знаеше, че е истина, но дълбоко в душата си вярваше, че ако

никога не изрече думата на глас истината ще си отиде.

— Сара.

— Защо се върна? — с треперещ глас попита младата жена.

— Искаш ли да си отида? — беше си казал, че ако тя повече не изпитва никакви чувства към него, ще намери Нина и ще направи всичко, което пожелае в замяна на обещанието да пощади живота на Сара.

— Не! О, Гейбриъл, без теб нищо не е същото. Моля те, никога повече не ме напускай!

— Няма — обеща той. — Ако си сигурна, че искаш да остана, аз ще остана.

— Сигурна съм.

— Ами Морис Делакроа?

Морис! Почувства се виновна. Беше обещала, че ще се омъжи за него през пролетта.

Гейбриъл се отдръпна, за да види лицето ѝ.

— Какво има, *cara*?

— Аз...

Сякаш мрачна пелена се спусна върху Гейбриъл. Дали докато отсъстваше, тя се бе влюбила в другия мъж?

— Сара?

— Аз... аз мислех, че никога повече няма да те видя — изрече със запъване. — И аз... — Преглътна с усилие. — Обещах на Морис, че ще омъжа за него.

— Разбирам.

— Но аз не искам Морис! Искам теб!

— Наистина ли?

— Да! Трябва да ми повярваш. Съгласих се да се омъжа за него, защото вече нямаше значение. Нима не разбираш?

— Той любил ли те е? — изговори думите спокойно, сякаш отговорът ѝ не бе важен, но знаеше, че ще убие Делакроа с голи ръце, ако се бе осмелил да направи нещо повече, освен да я целуне за лека нощ.

— Разбира се, че не! — възмутено отвърна тя. Взря се напрегнато в лицето на Гейбриъл. — Вярваш ми, нали?

Той кимна и устните му се извиха в лека усмивка.

— Щях да знам, ако ме бе излъгала, *cara*.

Нежно я привлече отново в прегръдките си, опиянен от топлината на кожата ѝ, от живота, който пулсираше в нея, от равномерното биене на сърцето ѝ. Тя бе толкова млада, толкова жива.

— Гейбриъл? Ти не ми каза какво те накара да се върнеш този път.

Той въздъхна дълбоко. Сара заслужаваше да знае истината.

— Страхувам се, че заради мен си в опасност, *sara*.

— Аз ли? Как така?

— Това е дълга история. Ела, да седнем по-удобно.

Взе ръката ѝ и я поведе към дивана. Седна и я настани до себе си. Огледа стаята, за да събере мислите си и забележа, че мебелите са нови.

— Помниш ли историята, която ти разказах? За това как станах вампир?

Младата жена кимна.

— Жената, която ме превърна в това, което съм сега, дойде да ме види в Испания. Искаше отново да ѝ стана любовник.

Сара се втренчи в него. В очите ѝ се четеше ревност и болка при мисълта, че Гейбриъл гали друга жена.

— Ти никога не си ми казвал, че си бил неин любовник.

— Това бе много отдавна. Мислех, че тя е най-красивата жена, която някога съм виждал.

— О! И ти... вие двамата...

— Не, *sara* — тихо промълви Гейбриъл. — Не сме направили нищо. Но когато ѝ отказах, тя се разгневи и заплаши, че ще ме унищожи. — Замълча за миг. — Заплаши, че ще посегне и на теб.

— На мен? Но защо?

— Тя също е ревнива, *sara*.

Сара се намръщи.

— Как е узнала за мен?

Гейбриъл сви рамене.

— Не знам. Може би те е следила.

— И те заплаши, че ще ме убие?

— Не точно това.

Сара застина неподвижно. Внезапно я обзе смразяващ студ.

— А какво точно?

— Заплаши, че ще те направи една от нас.

— Не! — Имаше толкова ужас и отвращение в очите ѝ.

— Точно заради това се върнах, Сара. За да те защитя, ако мога.

— Ако можеш?

Гейбриъл кимна.

— Тя е много стар и силен вампир. Не съм сигурен, че мога да ѝ се противопоставя.

Сара се втрени в него. Никога досега не се бе чувствала толкова изплашена. Щом Гейбриъл, който притежаваше такава необикновена сила, не бе сигурен, че ще може да я защити, то какъв шанс имаше тя?

Вампир. Обичаше Гейбриъл с цялото си сърце и душа, но бе сигурна, че би предпочела да умре, отколкото да се превърне в това, което бе той, едно същество, откъснато завинаги от човешкия род и от Бога. Не искаше да живее с кръвта на другите, да прекарва безкрайни дни в тъмнина. Искаше да има дом, съпруг, деца...

Конвулсивно започна да трепери, а Гейбриъл я привлече в обятията си и я притисна силно към гърдите си. Въпреки че не го правеше съзнателно, той можеше да чете мислите на Сара и мълчаливо се прокле, че не бе изпълнил желанието на Нина. Не биваше да забравя колко зла и отмъстителна е тя. Трябваше да направи всичко, да обещае всичко, но да не предизвиква гнева ѝ. Може би още не бе твърде късно...

— Не!

Сепнат, той погледна към Сара и видя, че тя се взира в него с разширени сини очи изпълнени с ревност.

— Изобщо не си помисляй да отидеш при тази... тази жена.

— Така може би ще е най-добре, *cara*.

— Не.

— Сара, тя притежава силата да хипнотизира другите и да ги заставя да изпълняват желанията ѝ. Когато унищожи мен, ти ще останеш сама и беззащитна.

— Не ме интересува. Няма да ти позволя да отидеш при нея.

Гейбриъл повдигна черните си вежди.

— Няма да ми позволиш?

Сара поклати глава.

— Сега ти си мой. Няма да те делия с нея или с която и да е друга жена.

— Ах, моя сладка Сара, каква тигрица си ти!

— Обичам те, Гейбриъл.

— Сара...

— Знам — прекъсна го тя. — Знам — хвана го за ръката и го поведе към спалнята. Когато влязоха, затвори вратата.

— Сигурна ли си, *cara*?

Тя впи поглед в очите му, припомняйки си нощите, когато идваше при нея в сиропиталището, нощта, през която я заведе в операта. Той спаси живота ѝ, превърна мечтата ѝ да стане балерина в реалност. Някога го мислеше за ангел; сега знаеше, че не е ангел, а мъж, прокълнат да прекара живота си в мрак, едно същество на нощта.

Мъжът, когото обичаше.

— Сигурна съм, Гейбриъл — прошепна.

— Наистина ли?

Той я обърна така, че тя да застане с лице към огледалото в ъгъла, застана до нея и обви ръка около кръста ѝ.

Двамата стояха един до друг, ала само нейното отражение се виждаше отсреща.

— Аз съм вампир, Сара Джейн. Мога да споделя само половината от живота ти. Не мога да ти дам деца. Никога няма да остареея. Можеш ли да живееш с това?

Тя погледна към Гейбриъл изправен до нея и след това отново се втренчи в огледалото. Можеше да го чува, да го докосва, но въпреки това той нямаше отражение.

— Сара?

— Все още ли се опитваш да се отървеш от мен, Гейбриъл? — Протегна ръка и го помилва по лицето, но в огледалото докосна единствено въздуха. — Не знаеш ли, че това е невъзможно?

— Просто искам да си сигурна.

Тя въздъхна, привлече го в прегръдките си и впи устни в неговите. Езикът ѝ се плъзна в устата му, а гърдите ѝ се потъркаха о неговите.

— Сигурна съм, ангел мой — прошепна и пръстите ѝ се спуснаха надолу по раменете и гърдите му. — Много сигурна.

От гърлото му се изтръгна вик, той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото. Нетърпението го изгаряше и Гейбриъл припряно свали дрехите ѝ. Тялото му затрепери от копнеж, когато меките ѝ чувствени

извивки се разкриха пред очите му. Колко беше красива! И го желяеше! Това бе невероятно!

Когато започна да се съблича, тя спря ръката му и сама се зае да сваля дрехите му. Ръцете й нежно се плъзгаха по гладката му кожа, докато сваляше ризата.

Гейбриъл простена под ласките й. Не можеше да чака повече. Притисна я към леглото и покри тялото й със своето. Името й се изтръгна като нежна въздишка от устните му, когато телата им се сляха в едно.

Тя се бе вкопчила в него, мълвейки името му, докато страстта им се разгаряше все по-ярка и пламенна, по-гореща от слънчевите лъчи.

Тя бе светлината, от която се нуждаеше, мека и топла, докосването й излъчваше празнотата на вечността, прогонваше самотата от сърцето му.

Гейбриъл почувства как тя потрепери под него, чу я да вика името му. Миг по-късно той отметна глава и тялото му се разтърси в екстаз.

Двамата останаха така, вкопчени един в друг, а лицето му бе притиснато във врата й. Тъй като се страхуваше да не я притиска твърде много, Гейбриъл се претърколи от нея, но не я освободи от прегръдките си. След няколко часа щеше да се съмне. Но сега, макар и за кратко, тя бе негова, можеше да я прегръща, да я гали и да я люби.

С приближаването на зората Гейбриъл се размърда и движенията му събудиха Сара. Тя се надигна, облегна се на лакът и го загледа, докато се обличаше.

— Къде отиваш?

Той неопределено махна с ръка.

— Трябва да си намеря ново убежище.

— Остани.

— Не.

— Защо не?

Защо не, наистина? Тя знаеше какво представлява; не беше необходимо да се крие от нея.

— Можеш да почиваш тук, както го направи и преди.

— Искам да ми обещаеш, че няма да влезеш в стаята, докато не настъпи вечерта.

Сара седна в леглото. Гейбриъл си помисли колко е красива в този миг със златистия водопад от копринено меки коси, с устни леко подпухнали от целувките му.

— Защо? Не ми ли вярваш?

Нетрепващият му поглед срещна нейния.

— Вярвам ти с цялото си същество, *cara*, но не искам да ме виждаш, когато спя.

Тя наклони глава и го изгледа любопитно, чудейки се какво още крие от нея.

— Моля те, *cara*.

— Добре. — Младата жена залюля краката си от ръба на леглото и скочи на пода. Бързо събра дрехите, от които щеше да се нуждае през деня.

— Сара, бъди много внимателна днес. Нина може да е в Париж. Нищо чудно да е повикала помощ. Дръж вратите и прозорците си заключени. Не отваряй вратата на непознати.

— Този следобед имам репетиция.

— Морис ще дойде ли да те вземе?

Страните й пламнаха.

— Да.

— Добре. Стой близо до него. Нека след това да те изпрати до тук.

— Доста необичайна молба за един любим — подразни го Сара.

— Не искам да си сама.

— Ами ти? Ако тя изпрати някого за теб?

— Аз не съм напълно безпомощен през деня, Сара — уверено отвърна той, надявайки се да я успокои. Донякъде не я бе излъгал.

Тя прехапа долната си устна и нерешително го погледна.

— Може би трябва да остана у дома.

Гейбриъл стисна ръцете си в юмруци. За последен път се прокле, че не се бе съгласил да прекара една нощ с Нина, да ѝ даде удоволствието, което тя желаше. Но заради глупавата му гордост, заради отвращението, което изпита само при мисълта отново да бъде играчка в ръцете на Нина, макар и само за една нощ, сега неговата сладка Сара бе в опасност.

— Гейбриъл?

— Мисля, че всичко ще бъде наред, *sara*. След репетицията искам да купиш няколко връзки чесън и да ги закачиш на вратите и прозорците. Имаш ли кръст? Добре, сложи си го, когато излезеш навън.

— Ти ме плашиш.

— Знам, но трябва да си подготвена.

Привлече я в обятията си, проклинайки се, че не може да прекара деня с нея. За миг си помисли дали да не я отведе от Париж, но където и да отиде, Нина щеше да ги открие. Тя усещаше присъствието му, така както и той усещаше нейното.

— Обичам те, Сара Джейн. Бъди внимателна.

Слънцето бе изгряло. Усещаше как силите постепенно го напускат и приседна ръба на леглото, докато сънливостта бавно започна да го обзема.

— Сара, покрий прозореца.

— Какво? О! — Тя се изскубна от ръцете му и бързо закачи една тежка покривка пред прозореца, за да попречи и на най-слабата светлина да проникне през завесите. — Така по-добре ли е?

— Чудесно. Ела, седни до мен.

Тя се подчини с радост, а ръката ѝ обгърна кръста му.

— На какво прилича сънят ти през деня?

— Прилича на смъртта, *sara*. Когато ми се случи за пръв път, бях много изплашен. Научих се да приемам тъмнината, кръвта, но всеки път, когато слънцето изгрява, се чувствам така, сякаш отново умирам.

Тя го прегърна по-силно. Не знаеше какво да му каже...

— Постепенно станах по-силен и открих, че мога да стоя буден за кратко време, когато слънцето изгрее и да се събуждам преди да залезе, ако стоя далеч от светлината.

— Сънуваш ли, когато спиш?

— Не. И все пак понякога знам какво правиш и къде си. Когато избухна пожар в сиропиталището, разбрах, че страдаш, но нищо не можех да направя. — Погледна я в очите ѝ, припомняйки си колко безпомощен се бе чувствал тогава. — Това бе ужасно, да знам, че се нуждаеш от мен и да не мога да ти помогна.

— Но ти ми помогна — напомни му тя. — Ако не беше ти, аз все още щях да бъда прикована към онзи стол.

— А сега заради мен животът ти е в опасност.

— Не ме интересува! Не бих изтъргувала и минута от времето, което бихме могли да имаме заедно. Нито минута! А може би тя няма да дойде да ни търси. Може би просто е искала да те накара да изпълниш желанието ѝ.

— Може би — рече Гейбриъл. А може би слънцето няма да грее и дъждът няма да завали.

Поддържа я още миг и след това я пусна.

— Обещанието ти, *cara* — каза той. — Не забравяй за обещанието си.

Не искаше тя да го вижда, когато изпадне в мъртвешки сън.

— Няма да забравя — целуна го още веднъж, сетне излезе от стаята и тихо затвори вратата зад себе си.

ГЛАВА 21

Тя бе прекалено нервна, за да стои на едно място. Изгаряше от любопитство защо Гейбриъл толкова упорито настоява да не влиза в стаята, докато спи.

Крочеше из апартамента, оправяше тук-там някоя дреболия и чакаше Морис. Мислите ѝ се въртяха подобно на пъстър калейдоскоп. Гейбриъл бе вампир. Морис искаше да се ожени за нея. През лятото трупата заминаваше за Лондон. Нина искаше смъртта ѝ...

Мисълта я накара да потрепери. Как би могла да се бори срещу вампир?

Опипа малкия сребърен кръст на шията си. Трудно ѝ бе да си представи, че нещо толкова малко като това кръстче или глава чесън ще има силата да прогони един вампир. Но си припомни, че Гейбриъл не можа да излезе от къщата в покрайнините, докато тя не прекъсна кръга от чесън и светена вода.

Вампир... Беше го виждала, обзет от глада, както и нечестивия пламък в очите му, бе виждала острите и дълги зъби и все още ѝ се струваше немислимо, че подобни неща съществуват.

И все пак нейната кръв го бе съживила.

Неговата кръв я бе направила пълноценен човек.

Той ѝ каза, че никога няма да я превърне в това, което е той, но въпреки това я глождеше съмнение. Ами ако жаждата за кръв вземеше връх? Ако променеше решението си и пожелаеше да има до себе си една жена вампир, която да му прави компания през вековете?

Опита се да си представи как пие кръвта на другите, за да оцелее и стомахът ѝ се сви. Опита се да си представи какво би било да живее вечно в мрак, вече никога да не види слънцето, никога да не излезе на разходка в дъждовна утрин или да лежи на тревата и да наблюдава как облаците плуват по застиналото лятно небе. Никога да не роди дете.

Да живее вечно и никога да не остарее... трябваше да признае, че това бе доста примамливо.

Сара поклати глава и застана до вратата на спалнята. Притисна се до нея, но не чу нищо. Сън, подобен на смъртта, бе казал той, сън

без сънища...

Единствено обещанието, което му даде, я спря да надникне вътре.

Подскочи стреснато, когато на вратата се почука.

Беше Морис.

— Готова ли си? — попита той.

— Да, само да си взема наметката.

Репетираха „Лебедово езеро“, но Сара не можеше да се концентрира върху стъпките и музиката. Непрекъснато си представяше Гейбриъл заспал със съня на безсмъртните в апартамента ѝ. В леглото ѝ. А когато не мислеше за него, се тревожеше да не би Нина или някой от нейните помощници да го убие, пробождайки го с дървен кол, докато спи.

Бяха по средата на второ действие, когато директорката на трупата рязко почука с палката си и прекрати репетицията.

— Сара Джейн, ще танцуваш ли с нас днес или не?

— Съжалявам, мадам Ивон — заекна тя и страните ѝ пламнаха от смущение. — Аз... опасявам се, че не се чувствам добре.

Мадам Ивон я изгледа от височината на своите метър и петдесет и пет сантиметра.

— Искаш ли да бъдеш освободена?

— Да, моля ви.

— Много добре. Жанет, заеми мястото на Сара Джейн. — Мадам Ивон изгледа студено Сара. — Да те очакваме ли тази вечер?

Младата жена вирна гордо брадичка. Нямахше да се остави да я сплаши вечно намусената и строга директорка на трупата.

— Да.

— Много добре. — Мадам вдигна палката и музикантите засвириха.

Докато напускаше сцената, Сара усети как Морис я проследи с поглед. В гримьорната си сложи шапката, наметката и ръкавиците и напусна театъра. Едва когато излезе навън, си спомни предупреждението на Гейбриъл да не остава сама и да помоли Морис да я изпрати до дома ѝ.

Огледа улицата, въздъхна и нае един файтон да я откара до пазара.

Продавачът я изглежда доста странно, когато напълни кошницата си само с връзки чесън.

На път за апартамента спря пред малка църква и напълни бутилка със светена вода. Помоли се дано Бог да ѝ прости кражбата, но в този момент чувстваше, че има много по-голяма нужда от ценната течност, отколкото свещеника.

Въздъхна с облекчение, когато най-послед пристигна у дома. Влезе вътре, свали шапката, наметката и ръкавиците. За миг се спря пред вратата на спалнята. Любопитството я изкушаваше да влезе, ала отново обещанието, което бе дала на Гейбриъл, възпря ръката ѝ, преди да натисне дръжката.

Младата жена поклати глава, отдалечи се от вратата и започна да слага чеснови глави пред прозорците и предната врата. Когато свърши, взе бутилката със светената вода и напръска пода пред вратата и прозорците.

Докато пръскаше светената вода покрай прозорците, ѝ хрумна мисълта, че тези предпазни мерки не само ще държат Нина на разстояние от дома ѝ, но и Гейбриъл няма да може да излезе навън.

Тъкмо приключи с всички стаи, освен със спалнята, когато на вратата се почука.

— Кой е? — извика и въпреки че още бе ден, мигом си представи образа на жена вампир с кървави остри зъби.

— Морис е, Сара Джейн, добре ли си?

— Добре съм. Ще се видим довечера в театъра.

— Сигурна ли си, че, си добре? — настоя той. — Да ти донеса ли нещо?

— Не, наистина съм добре.

— Сара Джейн, моля те, пусни ме да вляза.

— Не сега, Морис. Искам да поспя. Ще се видим довечера.

— Много добре, *cherie* — неохотно се съгласи той. — *Au revoir*.

Сара притисна челото си до вратата. Нямахте да може вечно да държи на разстояние Морис. В крайна сметка нали бяха сгодени. Той никак нямаше да остане доволен като научи, че Гейбриъл се е завърнал в живота ѝ. По някакъв начин ще трябва да намери подходящите думи и да му съобщи, че годежът им е развален. Това също никак нямаше да

му хареса, но тя знаеше, че никога не би могла да се омъжи за Морис или за друг мъж. Сърцето и душата ѝ принадлежаха на Гейбриъл, сега и завинаги.

Гейбриъл.

Един вампир.

Все още ѝ бе трудно да го повярва, да го приеме. Въпреки това, което бе видяла, нещата, които той ѝ бе казал, все още всичко ѝ се струваше като някакъв кошмар, твърде ужасен, за да бъде истина...

Внезапно я побиха студени тръпки. Припомни си страховитите кошмари, които я преследваха тук, в Париж и то не толкова отдавна.

„Значи не са били кошмари“ — помисли си младата жена, виждайки отново ужасните образи от сънищата си, видения на отвратителни чудовища с дълги и остри зъби и кървавочервени очи. Сега вече знаеше защо Гейбриъл бе демонът в сънищата ѝ.

С натезало сърце отиде в гостната и уморено се отпусна на дивана. Какво щеше да прави с Гейбриъл? Ами с Морис? С Нина?

Втренчи се във връзките чесън, окачени по прозорците и се помоли дано да я предпазят от дяволското изчадие Нина.

Ами Гейбриъл? Щом Нина е дяволско изчадие, то какъв бе Гейбриъл?

Той оцеляваше, като се хранеше с кръвта на другите. Можеше да си го представи как се притаява в сенките на нощта, как зъбите му разкъсват човешка плът.

Това бе твърде ужасно, за да си го мисли и представя и въпреки това бе истина.

Ужасена, Сара се сви в единия ъгъл на дивана, а тялото ѝ се разтърсваше от конвулсивни тръпки.

— О, Гейбриъл — промърмори тя, — какво ще правим?

„Ела при мен...“

Гласът му, дълбок и плътен, я викаше. Подобно на сомнамбул тя се изправи и се подчини на повелята му.

Хвана с трепереща ръка дръжката, завъртя я и в следващия миг бе вътре.

Пелерината на Гейбриъл приличаше на черно петно върху бялата покривка на леглото.

— Сара...

Той протегна ръка и тя отиде при него. Сърцето ѝ бясно биеше, докато сложи ръката си в неговата. Образите на остри зъби и кървавочервени очи надничаха от най-съкровените кътчета на съзнанието ѝ.

Гейбриъл пусна ръката ѝ и се извърна.

— Кръстът — прегракнало рече той. — Свали го.

Сара се подчини. Пред очите ѝ се появи образът на Гейбриъл, както изглеждаше през онзи ден в мазето на къщата, с пламнали очи и опъната и бледа кожа.

С огромно усилие отпъди отвратителните видения. Обърна се, постави кръстчето в кутията си за бижута и затвори капака.

Погледите им се срещнаха и Сара видя огромната болка, стаена в неговите. Какви предизвикателни очи, помисли си, понякога потъмнели от страст, понякога пълни с безкрайна самота, понякога изгарящи от нечестив пламък...

— Ти се страхуваш от мен. — Беше заявление, а не въпрос.

— Да. — Сара го погледна с любопитство. — Защо не си... как така си...

— Буден?

Тя кимна.

— Смятах, че спиш през целия ден.

— Навън се смрачава — обясни той. След около час пълната му сила щеше да се завърне.

— Не исках да те безпокоя.

— Всичко е наред, Сара. Аз усетих объркването ти, терзанията ти. Надявах се, че ще внесе успокоение в мислите ти, но изглежда, те изплаших още повече.

Тя не го отрече и мисълта, че наистина се страхува от него, го прободеше като нож.

— Съжалявам, Сара Джейн — пресипнало изрече. — Никога не съм възнамерявал да те забърквам в живота си.

Тя се втрени в него, безмълвна, неспособна да намери думи, с които да изрази това, което чувстваше и мислеше. Той ѝ бе дал толкова много. Само за способността да танцува не можеше да му се отплати, докато е жива, но сега... искаше или не, се бе озовала в един свят, който не разбираше, свят, който никога не би помислила, че съществува, освен в кошмарите. И независимо колко много обичаше

Гейбриъл, не бе сигурна, че ще може докрай да приеме това, което беше той.

Гейбриъл наблюдаваше лицето на Сара. Въпреки че не можеше да прочете всички нейни мисли, чувствата ѝ бяха изписани на лицето ѝ, виждаха се в ясните и чисти дълбини на очите ѝ.

Тя бе толкова сигурна, че го обича, толкова убедена в способността си да го приеме такъв какъвто е, а сега трябваше да се изправи лице в лице с грозната действителност и не можеше да я приеме.

Гейбриъл бавно се надигна, седна в леглото и прокара ръка през косата си. Не можеше да я обвинява, че се страхува, че е ужасена от това, което представляваше.

Сара излезе от спалнята и след малко се върна с връзка чесън, която окачи на единствения прозорец. От острата миризма му прилоша, но трябваше да я понесе заради безопасността на любимата си.

Когато тя се извърна от прозореца, погледите им се срещнаха.

— Морис ли те изпрати до вкъщи днес следобед?

— Не, аз си тръгнах по-рано.

— Казах ти да не се отделяш от него.

Тя сви рамене.

— Не можех да се съсредоточа на репетицията, така че се прибрах у дома.

— По дяволите, Сара Джейн, не искам да излизаш сама!

Силната му загриженост предизвика сълзи в очите ѝ.

— Сара...

Тя отиде при него и той я прегърна.

Сара се отпусна и страховете ѝ се сториха глупави. Това бе Гейбриъл. Той никога нямаше да ѝ причини зло. Въздъхна и се притисна по-силно към него.

Малко по-късно вече бе заспала.

Гейбриъл остана да я държи, а ноздрите му се изпълниха с най-различни миризми — уханието на косата на Сара, аромата на кожата ѝ, дразнещия мирис на кръвта, течаща във вените ѝ. А над всичко бе миризмата на чесън, която идваше от ръцете ѝ, ала той би прекосил цяло поле пълно с отвратителното растение, само и само да бъде близо до нея.

Вътрешният часовник му показваше, че нощта приближава. Скоро щеше да стане време Сара да отиде в театъра.

Много скоро Нина ще тръгне на лов за жертвите си. Дали бе тук, в Париж? Как би могъл да ѝ се противопостави, ако наистина искаше да причини зло на Сара? Ако изпълни желанието ѝ, дали щеше да остави Сара на мира или гордостта ѝ щеше да я накара да изпълни заплахата си? Ако успее да открие леговището ѝ, ще може да се притаи вътре и да я изчака да заспи, за да я унищожи. Въпросът бе дали ще може да го направи, преди тя да открие присъствието му, преди дневната светлина да унищожи и самия него?

Държа Сара в обятията си, заслушан в равномерните удари на сърцето ѝ, докато сенките се удължиха, а силата му бавно нарастваше със залеза на слънцето.

— Ще дойдеш ли в театъра тази вечер? — попита Сара.

— Ще бъда там — усмихна ѝ се той, — но само при едно условие: ако почистиш вратата.

Младата жена меко се засмя, свали връзката чесън от вратата и изми светената вода от пода.

— Морис ще дойде ли да те вземе? — попита Гейбриъл, докато ѝ помагаше да си сложи наметката.

— Да, но аз предпочитам да отида с теб.

Гейбриъл поклати глава.

— Не, върви с Морис. Аз ще ви последвам.

— Защо? — Сара пое дълбоко дъх. — Нали не мислиш, че Нина е вече тук?

— Не знам, но възнамерявам да я изненадам, ако мога. — Гейбриъл наклони глава и тихо изръмжа: — Морис е тук.

Миг по-късно на вратата се почука.

— Ей сега идвам! — извика Сара.

— Нека Морис те изпрати на връщане.

— Добре. — Тя се повдигна на пръсти, докосна с устни неговите, отвори вратата и прекрачи прага.

Морис се втренчи в нея със смръщени вежди.

— На какво мирише? — попита той. — На чесън ли?

— Да — бързо отвърна тя. — Ще вървим ли?

Хвана приятеля си под ръка и го поведе по стълбите. Навън вече се бе стъмнило и сърцето ѝ ускорено заби, когато двамата се качиха в

каретата. Дали Нина не бе наблизно?

Морис се настани на седалката до нея и взе ръката ѝ.

— Как се чувстваш?

— Чудесно. Защо питаш?

Младият мъж отново се намръщи.

— Днес напусна репетицията, защото не се чувстваше добре. Просто се чудех... какво не е наред, Сара?

— Няма нищо.

— Не ме лъжи, Сара Джейн. Досега никога не си пропускала репетиция, дори и когато си бе навехнала китката. Какво става?

— Нищо. Просто съм уморена. Не мога ли и аз веднъж да бъда уморена? Всеки ден работя много усилено.

— Сара Джейн, знам, че нещо те тревожи — стисна леко ръката ѝ. — Ние сме сгодени и ще се оженим — тихо продължи. — Надявах се, че ще споделяш тревогите си с мен.

Тя погледна преплетените им ръце. Трябва да му каже сега, да му обясни, че Гейбриъл се е завърнал и годежът им се отменя.

— Сара Джейн?

— Всичко е наред.

Морис въздъхна, пусна ръката ѝ и се облегна назад.

— Както желаш.

Сара изпита облекчение, когато няколко минути по-късно пристигнаха в театъра.

Залата бе препълнена. Въпреки това тя веднага зърна Гейбриъл. Погледът ѝ бе привлечен към него, тъй като той се отличаваше дори сред морето от лица. Почувства гордостта и желанието, които изпитваше към нея и докато се движеше по сцената, забрави за всичко и за всички. Тази вечер танцува за Гейбриъл, само за него.

Морис наблюдаваше лицето на Сара, докато танцуваше. Кожата ѝ сякаш излъчваше светлина; очите ѝ сияеха. А танцът ѝ... тя никога не се бе движила така, нежното ѝ слабо тяло плуваше, носеше се грациозно по сцената, всяка извивка излъчваше чувственост, мамеше и съблазняваше.

От мястото си на балкона Гейбриъл също наблюдаваше изпълнението ѝ. Тя танцуваше за него изкушаваше го. Видя блясъка в очите ѝ, когато погледна към него, разпозна желанието и обещанието за приближаващата нощ.

По време на антракта излезе от театъра и обиколи съседните улици, но не усети присъствието на Нина или на друг безсмъртен.

Отиде в конюшната, където бе оставил Некромант. Поговори нежно на жребеца и погали лъскавия му гръб. Искаше да се увери, че се грижат добре за него.

След това се отби в магазин, купи си дрехи, остави ги в апартамента на Сара и се върна в театъра.

Когато представлението свърши, ръкопляска шумно като всички измъкна се от театъра и се притаи в сенките. Всичките му сетива бяха нащрек, готови да уловят и най-малкия знак за присъствието на Нина, но не усети никаква заплаха.

Скрит в сенките изчака да се увери, че Морис ще придружи Сара до дома ѝ.

Пътуването до апартамента мина в неловка тишина. Морис седеше срещу Сара с непроницаемо изражение на лицето.

Тя бе свела очи, но усещаше напрегнатия поглед на Морис. На няколко пъти понечи да заговори, да му каже, че годежът им е бил грешка и че всичко вече е свършило, но не можа да събере смелост да изрече думите, да сподели това, което тежеше на сърцето ѝ.

Когато пристигнаха, той сковано ѝ пожела лека нощ.

Сара го изпрати с поглед, докато се качи в каретата, въздъхна и затвори вратата след него.

Знаеше, че Гейбриъл я чака. Веднага се хвърли в обятията му и впи жадно устни в неговите.

Почувства как той се поколеба за миг, после склочи ръце около кръста ѝ, оставяйки я да почувства желанието, което пулсираше в него. Целуна я страстно, езикът му се преплете в див танц с нейния. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, разкопчаха роклята, пъхнаха се под пластове дрехи и откриха топлата и гладка кожа.

Сара простена тихо, когато ръцете му обхождаха тялото ѝ, възбуждаха я. Притисна се до него, пръстите ѝ погалиха широките му рамене, силните ръце. Дръпна пелерината му, разгърна ризата. Искаше да го види, да го докосне. Кожата му бе хладна, а тялото му приличаше на изваяно от мрамор, твърдо, мускулесто и красиво.

Когато я понесе на ръце, всичко в нея се развъълнува. Гейбриъл нежно я положи на леглото и започна да я съблича. Устните му се

плъзнаха по извивката на врата ѝ, по раменете и по-надолу. Сара се извиваше и стенеше.

Когато той се отдръпна, за да си смъкне ботушите и панталоните, от гърдите ѝ се изтръгна протестен вопъл. Той застана за миг до леглото, един тъмен силует в мрака на стаята. Сара усети силата, която се излъчваше от него. Фактът, че той не бе обикновен мъж, едновременно я плашеше и възбуждаше.

И тогава Гейбриъл се озова на леглото до нея, ръцете му се склучиха в желязна прегръдка, а тялото му я притисна. Плътният му глас мълвеше името ѝ и Сара забрави за всичко, освен за чудото на докосването му, за магията на гласа му, за нуждата, която извираше от дълбините на очите му.

— Обичам те, *cara mia* — прошепна той с нисък и дрезгав глас.
— Сега и завинаги.

— Да — изохка тя. — О, да!

С вик той се потопи в топлината ѝ и повече нямаше самота, нито мрак.

Телата им се сляха и Сара се почувства част от него. За няколко кратки мига духът ѝ се съедини с неговия и тя усети ужасната самота, която го бе преследвала три дълги века. За пръв път осъзна огромната пропаст, която делеше Гейбриъл от останалото човечество. Разбра самотата му, пустотата в душата му, болезнения копнеж за докосването на човешка ръка.

Нейното докосване. Нейната ръка.

Нашепвайки името му с плувнали в сълзи очи, тя му даде всичко, което притежаваше — сърцето, душата, любовта си. И се помоли дано да са достатъчни.

ГЛАВА 22

Гейбриъл държа Сара в прегръдките си, докато тя спеше, едната му ръка леко милваше косите ѝ. Няколко пъти се бе опитвал да я отдалечи от себе си, но се бе оказало невъзможно. От тази нощ тя завинаги ще бъде негова. Закле се да я пази, да я защитава. Ще унищожи враговете ѝ, ако се наложи, ще жертва и себе си, но няма да позволи на никого да я нарани или да ѝ причини зло.

Час преди зазоряване той отново я люби, а след това — твърде скоро — слънцето се издигна над хоризонта. Впи поглед в нея, не искаше да я остави, но се налагаше.

— Тук има ли сутерен?

Сара се намръщи на странния му въпрос.

— Не.

— А таванска стая?

— Има съвсем малко тясно пространство над килера ми. Защо?

— Не мога да искам от теб да напускаш леглото си всяка сутрин на зазоряване.

— Мога да остана тук, с теб.

— Не.

— Моля те, Гейбриъл. Мразя да те оставям, след като сме се любили. Това ме кара да се чувствам като... като...

Очите му потъмняха.

— Като какво, Сара? Като проститутка?

— Ако искаш да знаеш, да! Искам да спя в прегръдките ти!

— Едва ли ще искаш да се събуждаш до труп.

— Ти не си труп!

— Точно това съм — уморено поклати глава той. — Ти все още не разбираш, нали? Аз не съм жив. Не съм жив от повече от триста години.

— Престани! — Младата жена притисна длани към ушите си. Знаеше какво бе той. Как би могла да не знае? Но защо трябваше постоянно да ѝ го напомня? Защо не ѝ позволи да го забрави?

Гейбриъл пое дълбоко дъх и стисна юмруци опитвайки се да прогони гнева си и да потисне отчаянието си.

— Съжалявам, Сара — тихо изрече. — Прости ми.

Тя кимна с блеснали от сълзите очи.

— Аз искам само да бъда с теб.

— Знам. Нима смяташ, че аз не искам? — Погледите им се срещнаха и тя видя мъката в очите му. — Не мислиш ли, че аз също искам да заспивам до теб, да виждам лицето ти, когато се събудя?

— Можем да заминем — нерешително предложи Сара. — Аз бих могла да спя през деня и да прекарвам нощите с теб.

— Това ли искаш, да се откажеш от балета, от всичко, за което толкова упорито си работила, за да бъдеш с мен?

— Да.

Наистина бе изкушаващо. За миг си представи какво би било Сара да е винаги до него, да заспива в обятията ѝ и да я докосва, когато се събуди.

Но трябваше да ѝ даде възможност да обмисли добре решението си, да осъзнае какъв живот ще има, ако избере да остане с него.

— Ти си млада жена, Сара. Целият ти живот е пред теб. Помисли за това, от което искаш да се откажеш. Ако решиш да останеш с мен, никога няма да водиш нормален живот.

Плъзна пръсти по лицето ѝ, наслаждавайки се на топлината на кожата ѝ. Отново, както много пъти досега изпита страстното желание отново да е смъртен мъж, да може да живее с нея и да я обича така както копнееше да го направи.

Взря се в очите ѝ.

— Ако веднъж бъдеш изцяло моя, аз няма да ти позволя да си отидеш.

Собственическият му поглед и силата на гласа му я стъписаха за миг. Той я предупреждаваше, че ако реши да остане с него, нейното решение, взето веднъж, щеше да бъде безвъзвратно.

Гейбриъл видя разбирането в очите ѝ, че той не е обикновен мъж и ако направи грешка, не би могла да си отиде от него.

— По-късно ще поговорим пак за това — каза той.

Сара кимна. Протегна се за пеньоара си, стана от леглото и започна да събира дрехите, които щяха да ѝ трябват през деня.

— До довечера — промълви тя и го целуна по бузата.

— До довечера.

За Сара дните се точеха мъчително бавно. Нямаше с какво да запълва времето, защото не смееше да излиза сама навън. След закуска измиваше чиниите и приборите и започваше да кръстосва из апартамента, докато най-последно седнаше на дивана с книга в ръка. Ала не можеше да се съсредоточи. В главата ѝ постоянно звучаха думите на Гейбриъл: „Ако веднъж бъдеш изцяло моя, аз няма да ти позволя да си отидеш“.

Нима не искаше точно това — да бъде негова завинаги?

Седеше с часове, преживявайки отново и отново всеки миг, който бяха прекарвали заедно, преценявайки любовта си към него, нуждата си от него, сравнявайки ги с желанието да продължи да танцува, да има дом и семейство.

„Ако решиш да останеш с мен, никога няма да водиш нормален живот.“ Но искаше ли нормален живот, щом не можеше да го сподели с Гейбриъл?

Как би могла да живее с него, след като знаеше какво бе принуден да прави, за да оцелее? А как щеше да живее без него?

Как щеше да се чувства, когато започне да остарява, а той си остане вечно млад? Дали тогава ще го намрази? Дали той ще се отвърне от нея, защото вече не е млада и красива?

Би могла да стане като него...

Погледна към вратата на спалнята и след дълго колебание направи това, което отдавна копнееше да стори и което бе обещала да не прави.

Стиснала кръста в едната си ръка, младата жена отвори вратата на спалнята и надникна вътре.

Гейбриъл бе облечен и лежеше върху пелерината си, ръцете му бяха скръстени на гърдите, а очите затворени. Кожата му изглеждаше по-бледа от обикновено. Тя се взря в него, но той изглежда, не дишаше. — „Той наистина прилича на труп изложен за поклонение“, ужасено си помисли тя.

„Аз не съм жив“ — бе казал той и за пръв път Сара му повярва.

Някакъв звук зад гърба ѝ я сепна и тя рязко се обърна. Морис бе застанал на прага.

— Какво правиш тук? — прошепна тя.

Младият мъж погледна към Гейбриъл и поклати глава.

— Знаех си — промърмори. — Знаех, че той се е върнал. Нямаше друго обяснение за поведението ти през последните дни.

Сара пристъпи към него, но Морис не помръдна.

— Сега вярваш ли ми? — попита той и кимна в посока на Гейбриъл. — Той е вампир, Сара Джейн. Трябва да бъде унищожен.

— Не!

Тя се опита да затвори вратата, но Морис я сграбчи за ръката и насила я завлече в някогашната стая на прислужницата ѝ. Бутна Сара вътре и превъртя ключа от външната страна.

— Морис! — заудря с юмруци по вратата. — Морис, пусни ме!

— Не, Сара Джейн. Той трябва да бъде унищожен сега, когато е безпомощен!

— Морис! — изкрещя младата жена. — Недей!

Без да обръща внимание на виковете ѝ, той излезе навън и взе торбата, която бе оставил на стълбите.

Върна се в къщата, отвори торбата и се втренчи в съдържанието ѝ. В едната си ръка стискаше кръст, а устните му мълвяха гореща молба към Бога да му даде сили да извърши това, което трябва. Въздъхна тежко извади дървения кол и чука от торбата и отиде в стаята на Сара.

Гейбриъл лежеше както преди.

Неподвижно.

Безсмъртен.

Страх се надигна в гърдите на Морис, докато се взираше в мъжа на леглото. Не, това не бе човек, напомни си той, а чудовище, дяволско изчадие, което се хранеше с кръвта на другите, демон, който трябва да бъде унищожен, преди да е превърнал Сара Джейн в подобие на себе си.

Мисълта за Сара му вдъхна смелостта, от която се нуждаеше и той вдигна дървения кол. Чуваше тропането на Сара по вратата и виковете ѝ да спре, но не им обърна внимание. Нагласи острия връх върху мястото, където бе сърцето на Гейбриъл.

Затаи дъх и вдигна чука, отвратен от това, което се готвеше да стори.

Тъкмо замахваше с чука, когато ръката на Гейбриъл се стегна около неговата.

Чукът падна на пода. Морис се втренчи ужасено в лицето на смъртта. Очите на Гейбриъл горяха с нечестив пламък; устните му бяха разтеглени в зловеща гримаса, оголвайки острите бели зъби.

Със свободната си ръка Гейбриъл откъсна кръста, висящ на гърдите на Морис. Среброто изгори дланта му, преди да го захвърли в другия край на стаята.

— Смяташе, че ще ме убиеш много лесно, нали? — попита той и дървеният кол последва кръста.

Морис не можеше да отговори. По челото му изби студена пот, а по гърба му потекоха лепкави ручейчета, докато се взираше в чудовището на леглото.

Гласът на Сара, умоляващ и отчаян изпълни тишината.

— Какво си направил с нея? — Гласът на Гейбриъл бе нисък измамно мек и опасен.

Младежът отвори уста, но не бе в състояние да произнесе и дума. Заклати енергично глава, тялото му трепереше. Сви се, когато Гейбриъл стисна по-силно ръката му.

— Глупак! — процеди вампирът. — Наистина ли мислеше, че жалък смъртен като теб ще може да ме унищожи? Аз съм оцелял повече от триста и петдесет години, нещастнико.

— Но... — едва успя да отрони Морис и устните му отново се сковаха.

— Мислеше, че ще бъда безпомощен — продължи Гейбриъл. — Не бива толкова безрезервно да вярваш във всички онези глупави истории за вампири. Само много младите са напълно безпомощни през деня. — Зловеща усмивка изкриви устните му. — Както си ти в момента.

— Моля те...

Гейбриъл повдигна вежди.

— Значи не искаш да умреш?

— Не.

— Нито пък аз.

Морис облиза пресъхналите си устни. Гейбриъл си играеше с него като котка с мишка, преди да я убие. Опита се да извърне поглед от тези ужасни кървавочервени очи, но не можа да помръдне.

Със свободната си ръка Гейбриъл го привлече към себе си и обви пръсти около гърлото му. Усети кръвта, която пулсираше във вените на нещастника, подуши миризмата на страха излъчваща се от всяка негова пора. Гейбриъл не се бе хранил от няколко дни...

— Мислил ли си някога, че можеш да послужиш за вечеря? — с измамно кротък глас попита той.

Морис поклати глава, а стомахът му болезнено се сви при мисълта как вампирът изсмуква кръвта му. Гейбриъл тихо се засмя.

— Някога минавала ли ти е мисълта да станеш вампир? Мога да го уредя, ако искаш.

— Не!

— Внимавай, жалки човече — предупреди го. — Не си в положение да ме обиждаш.

Морис го изгледа предизвикателно.

— Хайде, убий ме, копеле проклето! Но го направи по-бързо и да приключваме с всичко това!

Гейбриъл го изгледа за миг. Неочакваният изблик на смелост у Делакроа го развесели.

— Няма да те убия — рече и разхлаби хватката си.

Ужас засенчи очите на младежа.

— Нали няма да ме превърнеш в това, което си ти? — поклати глава. — Предпочитам да умра.

— Чуй ме, Делакроа изслушай ме много внимателно. Животът на Сара е в опасност — видя обвинението в очите на Морис. — Не от мен, а от друг вампир. Много стар и много отмъстителен.

— Не разбирам.

— Не е нужно да разбираш. Достатъчно е да ти кажа, че аз се страхувам от нея...

— Нея?

Гейбриъл кимна.

— И ти се страхуваш от нея? — смаяно попита Морис. Не можеше да повярва, че Гейбриъл се страхува от някого, било то жив или мъртъв.

— Жените са винаги много по-опасни и смъртоносни. Нина ми е много сърдита и възнамерява да ме накаже, като нарани Сара. През деня не мога да защитавам Сара от нея.

— Какво мога да направя аз срещу един вампир?

— Нина не е опасна през деня. Но тя е прочута със способността си да хипнотизира другите и да ги кара да изпълняват желанията ѝ. И ето тук, приятелю, ти излизаш на сцената. Ще те оставя да живееш, за да защитаваш Сара през деня.

— Разбирам — с усилие преглътна Морис. — А когато опасността за Сара отmine, какво ще стане? Ще ме убиеш ли заради това, което днес се опитах да направя?

— Само ако отново се опиташ.

— Ами Сара?

— Какво за нея?

— Ти няма да...

— Да я превърна в това, което съм аз? Не, никога няма да го направя. — Гейбриъл въздъхна и пусна жертвата си. — А сега се махай. И вземи кръста със себе си. Може да ти потрябва.

Морис кимна, вдигна кръста от пода и излезе от стаята. Затвори вратата, свлече се на пода и стисна кръста в ръце. Никога досега не е бил толкова изплашен. Толкова близо до смъртта. Или до нещо още по-ужасно.

Постепенно осъзна, че Сара продължава да вика. Изправи се несигурно, отиде до стаята на Бабет и отключи вратата.

Младата жена се втренчи в него.

— Направи ли нещо?

— Не.

— О, благодаря на Бога! — промърмори тя.

Понечи да mine покрай него, но Морис я хвана за ръката.

— Мислех, че ще ме убие.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво стана?

— Той се събуди, когато допях дървения кол до гърдите му. — Споменът го накара да потрепери. — Никога не съм виждал нещо толкова ужасно както онзи поглед в очите му.

Сара кимна. Тя също го бе виждала. И той я бе смразил.

— Той можеше да ме убие — продължи Морис, — но ме остави да живея заради теб.

Хвана ръката ѝ и я поведе към гостната. Двамата седнаха на дивана.

— Той ми разказа за Нина и каза, че аз трябва да те пазя през деня. — Замълча. Искаше му се ръцете му да спрат да треперят, ала още не можеше да се освободи от страха, завладял цялото му същество. — Какво ще правим, Сара Джейн?

— Не знам.

Той огледа стаята, връзките чесън на прозорците и на вратата.

— Наистина ли вярваш, че това ще я държи надалеч?

— То попречи на Гейбриъл да напусне онази къща.

— Да, но от това, което той ми каза излиза, че Нина е по-силна от него. Нищо чудно, ако нещо толкова обикновено като чесъна не й действа.

— Напръсках прозорците и первазите със светена вода. Не ме интересува колко е силна и не ми се вярва, че може да мине през светената вода.

— Ами... ако го направи?

— Не знам! — Сара скочи от дивана и закрачи из стаята. — И аз съм не по-малко уплашена от теб.

Думите ѝ му подействаха като плесница. Морис изправи рамене, стана и привлече Сара в прегръдките си.

— Ще те защитавам с живота си, Сара Джейн — тихо изрече. — Кълна се в живота на майка си!

ГЛАВА 23

Облечена в черно, Нина се бе притаила в сенките срещу операта. Наблюдаваше Джовани. „Той чака — помисли си тя, — чака своята малка балерина да излезе от театъра.“

Усещаше как умът му изследва нощта и търси. Нина знаеше, че търси нея.

Усмихна се. Наистина ли си въобразяваше, че ще може дай попречи да си отмъсти, че ще може да предпази тази малка глупава смъртна жена?

Усмивката ѝ се стопи, когато си припомни как бе отказал да сподели една-единствена нощ с нея. За хиляда години нито един мъж не се бе осмелил да ѝ откаже и след това да остане жив.

Но тя нямаше да убие Джовани — много по-голямо удоволствие щеше да ѝ достави да унищожи неговата жена.

Или поне така си казваше. Това бе лъжа и тя го знаеше. Обаче не искаше да си признае, че просто не можеше да го унищожи дори и след всички тези години, през които той я бе отбягвал. Джовани бе единственият мъж, който я бе интересувал. А той я бе отблъснал заради друга жена.

В гърдите ѝ се надигна ревност, горчива като смъртоносна отрова. Беше просто немислимо, че един мъж, който някога я обожаваше, ще отблъсне любовта ѝ заради някакво жалко същество с наивни сини очи и бледоруси коси.

Нина присви очи и ги втренчи в Джовани. В този миг го мразеше също толкова силно, колкото го обичаше.

През изминалите хиляда години тя бе пожелавала много мъже, беше се любила с тях, но не бе обичала нито един от тях. Беше твърде голям егоист, за да даде на някого част от себе си. Имаше някаква жестока ирония във факта, че единственият мъж, с когото искаше да сподели част от съществуването си, не я желаше.

И заради това онази жена щеше да си плати.

А чрез нея щеше да си плати и Джовани.

Но не веднага, помисли си тя, прикривайки присъствието си от Джани.

Още не...

ГЛАВА 24

Гейбриъл вървеше след Сара и Морис. Погледът му обхождаше всяка сянка, ушите му долавяха и най-малкия звук. Сетивата му казваха, че никой не ги следи. Не усети никакво свръхестествено присъствие, но въпреки това бе убеден, че Нина я някъде наблизо.

Погледът му се прикова в гърба на Морис и той се запита дали все пак ще се наложи да го унищожи, след като опасността за Сара премине. В противен случай съществуваше, макар и съвсем малка вероятност, младежът да го унищожи.

Усещаше съвсем ясно омразата на Морис, отвращението и погнусата му, но най-силна бе ревността.

Но не младежът го интересуваше, а Сара. Тя се движеше с вродена грация, роклята се полюшваше край стройните ѝ глезени, а лунната светлина блестеше в косите ѝ. Той се бе опитал да не я обича, да стои далеч от нея, но всичко бе напразно. Гейбриъл знаеше, че никога няма да ѝ позволи да си отиде от него. Каза и, че тя трябва да реши дали да остане или да го напусне, но ако реши да си отиде, той бе сигурен, че няма да го допусне. Правилно или грешно, по свободна воля или по принуда, но Сара щеше да остане с него, докато е жива.

Младата жена отключи вратата на апартамента и двамата с Морис зачакаха на горното стъпало, докато Гейбриъл влезе вътре, за да се увери, че къщата е празна.

След малко им даде знак да влязат.

Сара мина от стая в стая, като по пътя запали всички лампи. Щом се върна в гостната, Морис седеше на дивана.

Гейбриъл се бе изправил до камината. Тя усети напрежението между двамата.

— Ще желае ли някой от вас чаша... — погледна към Гейбриъл и смутено му се усмихна — чай?

— С удоволствие — отвърна Морис.

— Гейбриъл искаш ли чаша вино?

— Не.

Сара изгледа подред двамата мъже, питайки се дали е разумно да ги оставя сами, но после сви рамене, отиде в кухнята и напълни чайника с вода.

Морис пхна ръка в джоба на самото си и почувства облекчение, когато пръстите му напипаха кръста.

— Тя ще се омъжи за мен — заяви той.

— Така ли?

— Да.

— Не съм сигурен.

— Не можеш да я задържиш. Това не е естествено. Що за живот ще има тя с...

— Едно чудовище? — тихо довърши Гейбриъл, а очите му застрашително блеснаха.

— Точно така! Тя е млада. Заслужава много повече от живота, който ти би могъл да й предложиш.

— Може би.

Пръстите на Морис стиснаха кръста.

— Остави я на мира.

— Ти си глупак, Делакроа. Тя е моя. Винаги е била моя.

— Няма да я имаш! — скочи на крака младият мъж. — Чу ли ме, вампире? Няма да я имаш!

— И кой ще ме спре? Ти ли?

— Гейбриъл! Морис! Престанете!

— Кажу ми, Сара Джейн. Кажу ми, че ще се омъжиш за мен!

— Морис...

— Кажу ми!

— Аз... — Прехапа устна и ги изгледа. — Още не съм решила какво ще правя.

— Значи така било — с мъка промълви Морис.

— Съжалявам, Морис, но точно сега не мога да мисля за бъдещето. От всичко, което знам, дори не съм сигурна, че ме очаква някакво бъдеще.

— Нина няма да се добере до теб, *sara* — тихо рече Гейбриъл, прекоси стаята, взе таблата от ръцете ѝ и я тикна в скута на Морис. — Върви да си легнеш, Сара.

Да заспи. Тя внезапно изпита желание да заспи, да забрави за всичко, поне за малко. Без да каже нито дума повече, младата жена

отиде в спалнята и затвори вратата.

— Ти също се нуждаеш от почивка — обърна се Гейбриъл към Морис. — Утре ще трябва да наглеждаш Сара.

Младият мъж остави таблата върху масичката и си наля чаша чай. Погледна Гейбриъл.

— А кой ще ме защитава от теб, докато аз спя?

— Няма защо да се страхуваш от мен — отвърна той, — макар че няма да отрека, ще ми достави голямо удоволствие да те убия.

— Това вече ме кара да се чувствам по-добре — промърмори Морис. Остави празната си чаша върху масата, хвърли един последен поглед на Гейбриъл, отиде в свободната спалня и затвори вратата.

Кисела усмивка изкриви устните на Гейбриъл, когато чу Морис да превърта ключа. „Глупав смъртен — поклати глава той, — да си въобразява, че е в безопасност зад една обикновена дървена врата.“

Закрачи неспокойно из стаята. Миризмата на чесън дразнеше ноздрите му. Погледна дланта си и забеляза, че все още е зачервена и подута от изгарянето след докосването до кръста на Морис.

Чесън и светена вода, дневна светлина и сребърни кръстове... толкова обикновени неща, а въпреки това притежаваха силата да го унищожат.

Рязко приближи до прозореца. И там, в плътните сенки на нощта, усети присъствието на друг безсмъртен.

„Антонина.“

„Да, Джовани, аз съм тук.“

„Остави я! Остави я на мира.“

Усети усмивката ѝ. Тя бе наясно с безмерния му страх за Сара, за собствения му живот.

„Ще се наслажда на отмъщението си, Джани. Тя ще страда с дни, но твоето страдание ще продължи цяла вечност.“

„Нина!“

„Твърде късно, Джовани. Не биваше да ми отказваш. Сега тя ще преживее много нощи в болка. И ти ще почувстваш мъките ѝ, Джани. Това е моето отмъщение.“

„Нина, почакай...“

Но тя си бе отишла.

Проклинайки себе си и Нина, той отиде в спалнята на Сара, за да се увери, че е добре.

Дълго остана загледан в нея. Облечена в скромна нощница, с разпилени по възглавницата руси коси, Сара приличаше на ангел, току-що слязъл на земята. Добротата ѝ и щедростта ѝ го караха да се свива от болка по всичко, което бе завинаги загубено за него.

Изгарящ от копнеж да я подържи в обятията си, да я докосне, макар и само за миг, той се плъзна под завивките и я привлече към себе си.

Тя се размърда от докосването му.

— Гейбриъл?

— Спи спокойно, *cara* — прошепна той.

— Нещо не е ли наред?

— Не, любима. Просто исках да те подържа.

С въздишка тя се сгуши до него, ръцете ѝ обвиха кръста му, а краката ѝ се преплетоха с неговите.

Той затвори очи, успокоен от близостта ѝ. Уханието ѝ изпълваше ноздрите му; топлината на тялото ѝ запълваше пустотата в душата му, прогонваше мрака. Нуждаеше се от докосването ѝ, за да оцелее, както и за да потуши нечестивия глад, който бе неговото проклетие.

Но докато я държеше, не изпитваше желание да я обладае и притежава, а единствено чувство на покой.

Сара... Познаваше я от толкова кратко време, по-малко от четвърт век. Двадесет и една години бяха само един миг от съществуването му в сравнение с вековете, през които бродеше по земята. Ала въпреки всичко Гейбриъл знаеше, че годините, прекарани със Сара, са най-ценните от всички.

Усети погледа ѝ и ръката ѝ, която се плъзна под ризата му.

Отвори очи и видя, че тя се взира в него с открито и едновременно с това толкова уязвимо лице.

— Люби ме — прошепна младата жена. — Моля те, Гейбриъл, имам нужда от теб. Толкова ме е страх.

Той също се страхуваше. Никога досега не бе изпитвал подобен страх. Как би продължил съществуването си, ако Нина погуби крехкото създание, което сега държеше в прегръдките си? Как щеше да живее с подобна вина?

От гърдите му се изтръгна тих стон, той зарови ръце в пищните вълни на косите ѝ и нежно покри устните ѝ със своите. Езикът ѝ се преплете с неговия изпращайки топлина и светлина по цялото му тяло.

Притисна я към себе си изгарящ от желание и страх за нея, които изместиха нежността. Тя бе неговата жена. За добро или за зло тя бе негова и той щеше да победи горещината на слънцето и пламъците на Ада, за да я защити.

С ниско ръмжене, приличащо повече на ридание, Гейбриъл потъна в нея, обви се в нейната сладост изгарящ от желание да ѝ достави удоволствието, с което и тя го даряваше. И все пак знаеше, че тя никога няма да разбере напълно какво означава любовта ѝ за него, нито пък той би могъл да ѝ даде всичко, което заслужава. Тя бе топла и жива; всяко нейно докосване го караше да се чувства жив. Доверието ѝ и близостта ѝ означаваха за него много повече от краткотрайното сливане на телата им.

По-късно, когато луната постепенно избледня, Джовани Онибене продължи да се взира в жената в обятията си. И за пръв път от повече от три века се почувства по-скоро човек, отколкото чудовище.

ГЛАВА 25

Сара се събуди изпълнена с безкрайно чувство на задоволство и пълнота. Гейбриъл я люби през цялата нощ...

Гейбриъл! Извърна глава и го видя да лежи до нея със затворени очи. Погледна бързо към прозореца и въздъхна с облекчение, когато видя, че навън е още тъмно и той не изпадна в дълбокия си мъртвешки сън, който го оборваше през деня.

Леко докосна устните му с пръст и потръпна от топлината, която я заля, когато докосна езика му.

Клепачите му потръпнаха и в следващия миг тя се намери потопена в дълбините на очите му — красиви очи, оброчени с гъсти мигли.

— Добро утро — промърмори.

— Добро утро, *cara*. — Погледът му се спря на лицето ѝ. Колко бе красива! С устни, леко подпухнали от целувките му, със стелещи се по раменете ѝ коси подобно на златни вълни, а очите ѝ... би пожертвал следващите сто години, за да се събужда всяка сутрин и да намира Сара да го гледа по този начин с небесносините си очи, пълни с любов.

Той я целуна нежно, ръцете му погалиха атлазената ѝ плът, която бе негова само допреди няколко часа. Колко бързо бе опознал всички извивки на тялото ѝ, знаеше, че тя обича да я разтриват по гърба, а гъделичкането по ходилата я караше да се смее.

Гейбриъл отново я целуна и ленивата топлина помежду им избухна в пламък. С тихо стенание той я покри с тялото си и проникна в нея. Тя се надигна, за да го посрещне, обви ръце около врата му, предлагайки му се без остатък.

Двамата останаха така дълго: не искаха да се разделят.

Нямаше нужда да поглежда към прозореца, за да разбере, че вече се развиделява. Скоро, прекалено скоро ще трябва да я отпрати. И въпреки това не можеше да спре да си представя какво би било да остане в обятията на Сара, когато мракът го погълне. Беше ѝ казал, че в началото подобният на смъртта сън го бе ужасявал най-много от всичко. Ала не ѝ каза, че макар отдавна да се бе научил да го приема,

никога не се научи да го харесва. Това бе страшно усещане, да си погълнат от мрак по-дълбок и от бездните на Ада, да бъдеш безпомощен и уязвим. Дали тъмнината, която го обгръщаше, щеше да бъде по-малко плашеща в прегръдките на Сара?

— Сара? — заговори колебливо, не знаеше как да я помоли за това, което искаше, нито пък дали би трябвало да го стори.

— Какво?

— Подръж ме.

Тя се намръщи, озадачена от особената нотка в гласа му и отвърна:

— Но аз те държа.

— Ще останеш ли с мен...

— Разбира се...

Той тихо изруга, питайки се защо му е толкова трудно да я помоли да го прегръща, докато е потънал в забравата.

— Какво има, Гейбриъл? — разтревожено попита тя. — Какво не е наред?

— Ще ме държиш ли, докато...

Сара го разбра.

— Да — отвърна тя. За пръв път той изглеждаше уязвим. Трябваше да повика на помощ всичките си закрилнически инстинкти, за да стигне до края. — Ще те държа, докато ти... заспиш.

Гейбриъл въздъхна и затвори очи. Чуваше равномерното биене на сърцето ѝ, усещаше топлината на ръката ѝ, милваща раменете и гърба му.

— Бъди много внимателна днес — промълви той, почувствал как мракът бавно започва да го завладява. — Остани в къщата. Задръж Морис при себе си.

— Защо? Какво не е наред?

Сънят го оборваше.

— Нина. Тя е... тук. Не излизай навън. Обещай... ми.

— Обещавам.

— Провери... вратите... — Клепачите му трепнаха и той усети как потъва в тъмната бездна. — Прозорците... внимателна... бъди много внимателна...

— Ще бъда.

— Пелерината ми... — Гласът му бе настоятелен, но едва се чуваше. — Трябва ми...

— Ще ти я донеса. Гейбриъл?

Сара потисна надигналия се в гърдите ѝ ужас, когато той изведнъж се отпусна безжизнен в ръцете ѝ. Тялото му натежа неподвижно и студено.

Повтаряйки си, че няма от какво да се страхува, младата жена се измъкна от леглото. Застана до него и се втренчи в Гейбриъл. Започна да трепери.

Ами ако не се събуди?

Протегна се за пеньоара си, когато съзря пелерината му. Взе я от стола, поддържа я за малко в ръце и след това я разстла върху него. Не можеше да издържа да го гледа, затова бързо събра дрехите си и излезе от стаята.

Морис вече бе станал, но изглеждаше така, сякаш не бе спал повече от няколко минути. Брадата му бе набола, дрехите — измачкани, сякаш се бе въртял неспокойно през цялата нощ.

— Ти си спала с него. — Беше обвинение, а не въпрос. Пламналите ѝ страни бяха потвърждение.

— Ще те разбере, ако не искаш да останеш — каза Сара избягвайки погледа му. — Отнесох се много лошо с теб. Моля те да ме извиниш.

— Ще остана — рязко отвърна той и мрачно се усмихна. — Струва ми се, че нямам голям избор.

— Какво искаш да кажеш?

Морис посочи с пръст към спалнята ѝ.

— Той. Той ми каза да те пазя. Но щях да остана и без да ми го казва. Аз те обичам, Сара Джейн. Нищо не може да промени това.

— Морис, съжалявам...

Той махна пренебрежително.

— Имаш ли нещо за ядене?

Сара кимна, доволна, че е намерила извинение, за да излезе от стаята. Колко по-лесен би бил животът ѝ, ако можеше да обича Морис. Съжителството им щеше да бъде чудесно. Двамата споделяха любовта към танца, музиката изкуството. Щяха да бъдат щастливи заедно, да имат деца, къща в провинцията, всички неща, за които копнееше. Но без Гейбриъл тя не искаше нито да танцува, нито да живее. Не искаше

да носи под сърцето си децата на друг мъж, нито пък да живее в къщата му.

Искаше Гейбриъл и в този миг знаеше, че ще направи всичко, ще пожертвува това, което трябва, за да прекара остатъка от живота си с него.

Беше неделя и денят минаваше бавно. Обикновено посещаваше неделната служба, но бе обещала на Гейбриъл, че няма да излиза.

Морис седеше в креслото до камината и четеше книга.

Сара се затвори в кухнята и се зае с приготвянето на обилен обяд, въпреки че нямаше апетит. Как изобщо би могла да се храни с Морис изпаднал в мрачно настроение в гостната ѝ, докато Гейбриъл бе потънал в мъртвешки сън в спалнята ѝ? А през това време не я напускаше мисълта за Нина, която дебне наблизко, за да я унищожи.

Слепоочията ѝ пулсираха от горещината в кухнята и от мрачните мисли. Сара отвори вратата на кухнята и излезе навън. Есенният въздух охлади лицето ѝ и за миг тя се взря в слънцето, което Гейбриъл не бе виждал от повече от триста години. Гейбриъл.

Младата жена пое дълбоко дъх и затвори очи. Нямаше търпение да дочака падането на нощта, когато отново ще бъде в обятията му.

Ахна, когато една ръка я хвана за ръката и мислено се укори за страха си. Обърна се, очаквайки да види Морис.

Но не беше Морис. Страхът я скова. Отвори уста, за да извика, но една голяма ръка се склучи около врата ѝ, задуши вика ѝ и изкара въздуха от дробовете ѝ. Светът потъна в мрак.

Мирисът на изгоряло достигна до Морис. Той се намръщи и скочи на крака. Книгата падна от скута му, но той не я забеляза и хукна към кухнята.

— Сара Джейн, какво...

Думите замряха в гърлото му. Кухнята бе пълна с дим; задната врата зееше отворена. Морис грабна една кърпа, отвори фурната и извади тавата с овъгленото месо.

— Сара Джейн?

Прекося стаята и излезе навън, обзет от ужас.

— Сара?

Слезе по стълбите, които водеха към малката градина, но нямаше и следа от Сара.

Върна се в къщата, провери свободната спалня, надявайки се, че ще я завари заспала, но стаята бе празна.

Поколеба се, но отвори вратата на спалнята и надникна вътре. Гейбриъл лежеше неподвижен като смъртта.

Морис захлопна вратата и отиде в празния коридор. Входната врата бе затворена и заключена отвътре.

Къде бе тя? От гърдите му се изтръгна отчаян вик, той се отпусна на дивана и обхвана главата си с ръце. Къде бе тя?

И какво ще направи Гейбриъл, когато се събуди и разбере, че си е отишла?

Той се събуди час преди мръкване. Остана да лежи, все още слаб, но мислите му потърсиха Сара. Мигом разбра, че я няма.

— Морис! — Викът бе яростен изпълнен с животински страх.

Той отекна в стените, разтърси стъклата на прозорците и изпълни цялото същество на Морис с чувство на трагична обреченост.

С треперещи крака, които едва го държаха, младият мъж се запъти към спалнята, пое дълбок дъх и отвори вратата.

Гейбриъл се бе надигнал, подпрял гръб на таблата на леглото.

— Къде е тя?

Младият мъж поклати глава.

— Не знам.

— Дяволите да те вземат! Нали ти казах да се грижиш за нея и да я следиш неотлъчно вместо мен.

— Аз... тя беше в кухнята, готвеше... Аз... аз съм заспал. Когато се събудих, нея я нямаше.

Гейбриъл го изгледа свирепо. Бяха минали няколко дни, откакто се бе хранил за последен път; жаждата му за кръв бе силна и нарастваше с всяка минута.

— Ела тук.

Морис уплашено отстъпи назад.

— Не.

— Никак няма да ти хареса това, което ще се случи, ако се наложи да повтарям.

С натезжали като каменни блокове крака, младежът приближи до леглото. Опита се да не гледа към Гейбриъл, но погледът на вампира го

пронизваше — изгарящ и пламнал от нечестив глад.

Гейбриъл бавно пусна крака от ръба на леглото, без да отмества поглед от Делаacroa.

— Седни тук, до мен.

Морис не искаше да се подчини, но сякаш нямаше собствена воля. Също като кукла на конци той седна до вампира. Сърцето му биеше толкова бързо и силно, че се зачуди дали след миг няма да умре. И тогава видя жаждата за кръв, горяща в очите на Гейбриъл и от устните му се изтръгна кратък истеричен смях. Разбира се, че щеше да умре!

„Мислил ли си някога, че можеш да послужиш за вечеря?“

Повдигна му се при спомена за въпроса на Гейбриъл.

— Смяташ да ме убиеш ли? — В гласа на Морис нямаше страх, а само спокойствие и примирение с неизбежното.

— Не, но имам нужда от кръвта ти, Делаacroa. Не съм се хранил от няколко дни и нямам време да обикалям из улиците, за да си намеря някой друг.

— Аз ще стана ли... — Морис преглътна с усилие. Мисълта да се превърне във вампир бе много по-страшна и от самата смърт.

— Не.

Младият мъж трепна, когато ръцете на Гейбриъл го хванаха за раменете и сякаш го приковаха на мястото му. Очите на вампира като че ли прогаряха пътека в душата му. Неизпитван досега страх се надигна в него. И тогава го усети, остро убождане в гърлото и усещането, че кръвта изтича от вените му. Звукът от гълтането на Гейбриъл. Повдигна му се и той разбра, че ще повърне.

Когато вампирът го пусна, той се свлече на пода, усещаше тялото си необикновено леко и изпразнено. Сви се и започна да повръща, докато Гейбриъл се движеше из стаята.

Морис избърса устните си с ръкав и вдигна глава. Гейбриъл стоеше до вратата и слагаше пелерината си. Тежкия черен плат се завъртя около него, карайки го да изглежда още по-страшен.

— Моли се да я намеря, преди да е станало твърде късно, Делаacroa — със смразяващ кръвта глас, заяви Гейбриъл. — Никъде няма да можеш да се скриеш, ако тя е мъртва.

Като се подпираше на леглото, младежът се изправи на крака. Зърна отражението си в огледалото. Кожата му бе придобила сивкав

оттенък. Студени тръпки преминаха по гърба му, когато видя, че Гейбриъл няма отражение в огледалото.

Значи, каза си той историите за вампирите бяха верни. Те нямаха отражение, нито сянка. Прокара ръка през косата си и пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Ще дойда с теб.

Гейбриъл презрително изсумтя.

— Та ти едва се държиш на краката си.

— Ще дойда с теб.

„Този мъж не е лишен от смелост“ — с неохотно уважение си помисли Гейбриъл и това го накара да се извини за пръв път през дългото си съществуване.

— Прости ми — с дрезгав глас изрече. — Нямах да взема от теб, ако не се налагаше.

— Губим ценно време — отвърна Морис.

Лека усмивка затрептя на устните на Гейбриъл, когато се запъти към кухненската врата. В друго време и на друго място може би двамата с Морис щяха да бъдат приятели.

Вампирът се спря отвън, а сетивата му изследваха въздуха. Улови уханието на Сара и макар и слабо, не бе никак трудно да го следва, подобно на запалена свещ в мрака.

Сара се сви в ъгъла, скована от страх, докато съществото, което я доведе в това място, крачеше напред-назад подобно на животно в клетка.

Опита се да не го гледа, но като че ли не можеше да откъсне поглед от едрата и тромава фигура, от лицето му. От дългия нож, който стискаше в косматия си юмрук. Тя го моли да я пусне, но той я бе изгледал с безжизнените си като на мъртвец очи, с лице, лишено от всякакво изражение, без никаква следа от човечност и живот. Сякаш бе само една празна обвивка, способна да се движи.

Изминаха часове, които й се сториха като дни. С настъпването на нощта в изоставената сграда настъпи пълен мрак. Тишината бе зловеща и се нарушаваше единствено от стъпките на съществото и някакви звуци, които Сара с ужас установи, че са цвъртене на плъхове.

Младата жена потрепери и се сви. Защо това съществува я бе довело тук? Защо въобще бе отворила вратата на кухнята? Никога не й бе хрумвало, че ще бъде в опасност през деня, на стъпалата на собствената й къща.

— Гейбриъл — изрече името му на глас използвайки го като талисман срещу страха, който я бе сковал. Той щеше да дойде за нея. Трябваше да вярва в това.

— Разбира се, че ще дойде.

Сара с мъка се изправи, а очите й шареха из мрака, търсейки човека, на когото принадлежеше този гладък и чувствен глас.

— Значи — продължи гласът — ти си малката балерина, завладяла сърцето на моя Джовани.

— Кой... кой е тук?

— Не знаеш ли? — раздражено попита жената. — Не се съмнявам, че Джовани е споменал името ми.

Сара се намръщи.

— Джовани? Не познавам никакъв Джовани.

Тих смях се чу от дясната й страна и Сара рязко се обърна. Не бе чула никакви стъпки, никакво движение.

— Това немирно момче сега се нарича Гейбриъл. Никога ли не ти е казал истинското си име?

Сара се отдръпна, когато усети някаква ръка в косите си.

— Коя си ти? Защо правиш това?

— Всяко нещо с времето си. Той може и да си е сменил името, но не може да промени това, което представлява — отново се чу гърлен смях. — Но да вземе име на ангел! Ах, това наистина е голяма наглост!

Сара изохка от болка, когато ръката на Нина уви кичур от косата й и дръпна главата й назад, разкривайки гърлото й.

— Той първо беше мой, нищожна смъртна жено. Мой! И отново ще бъде мой!

Дори и в мрака Сара виждаше омразата, горяща в очите на другата жена, отвратителния глад за кръв.

— Не! — Думата излезе с мъка от пресъхналото й гърло.

— Само за вкус — каза Нина и с бързината и коварството на змия заби зъби във врата й, докато с другата си ръка я придържаше да не мърда.

— Не! — извика Сара и се опита да се измъкне от хватката на Нина, сигурна, че чува как отвратителното създание изсмуква кръвта от вените ѝ. Призля ѝ от самата мисъл, както и от докосването на пръстите на тази жена до косите и раменете ѝ. Студени, ледени пръсти, подобни на пръстите на смъртта.

— Не... не — простена, усещайки как краката ѝ се подкосяват. Пред очите ѝ се спусна червена пелена.

Не изпита удоволствие от завладяването на Нина, така както бе с Гейбриъл, а единствено болка и погнуса, чувство, че е осквернена от едно същество, олицетворяващо самия дявол.

Нина доволно въздъхна, пусна Сара и тя се свлече на колене.

— Той скоро ще бъде тук — отбеляза вампирът и избърса устните си с черна кърпичка. — Кажй му, че това е само началото.

Чу се тих звук, подобен на пляска на крила в нощта. Сара разбра, че жената си е отишла.

Разтресе се от ридания и се сви на пода, молейки се Гейбриъл да дойде и да сложи край на този кошмар.

„Сара?“

Тя се надигна и сърцето ѝ заби с нова надежда, докато гласът му отекваше в съзнанието ѝ.

„Идвам, *cara*.“

„Бъди внимателен! Тук има някакво... същество.“

„Успокой се, Сара, скоро ще бъдеш в безопасност у дома.“

Миг след като думите прозвучаха в главата ѝ се разнесе силен трясък и вратата се разтвори. На бледата светлина, която идваше отвън, Сара зърна силуета на Гейбриъл, а зад него видя Морис.

Съществото също ги видя. С рев, който приличаше повече на животински, отколкото на човешки, то се хвърли към Гейбриъл с оголени в зловеща гримаса зъби и вдигнат във въздуха нож.

Сара изпищя, когато ножът прониза Гейбриъл. Изражението на съществото не се промени, когато измъкна ножа и отново го заби в лявото рамо на Гейбриъл.

Той не направи опит да избегне острието, само протегна ръце и ги склучи в смъртоносна хватка около врата на съществото. Изви ръцете си и съществото се отпусна със счупен врат в ръцете му. Шумът от падналия на пода нож отекна като гръм в дървената сграда.

В следващия миг Гейбриъл бе до нея, грабна я в прегръдките си и я притисна до себе си.

— Сара, добре ли си?

— Да — изплака тя. — Но ти... — Погледна обагрената му в кръв риза.

— Няма нищо страшно, *cara* — успокой я той. — До утре раната ще е заздравяла.

Обзета от облекчението, че той най-последно е тук, че опасността бе отминала, Сара го прегърна и зарови лице в рамото му, без да обръща внимание на кръвта, която капеше от неговото рамо върху нейното и попиваше в роклята ѝ.

— Той... това същество... — Гейбриъл затвори очи. Страхуваше се да попита, страхуваше се да си представи Сара, оставена на милостта на този ходещ труп. — Той нарани ли те?

— Не.

Почувствал се слаб от загубата на кръв, Гейбриъл се отпусна на пода, притисна Сара до гърдите си и нежно я залюля.

— Вече всичко е наред, *cara* — зашепна той, а ръката му милваше косите ѝ. — Всичко е наред.

— Нина каза...

— Тя е била тук?

Младата жена усети как тялото му се напрегна само при споменаването на името на вампира.

— Да. Тя... тя... О, Гейбриъл, беше ужасно. Тя каза, че това е само началото.

Сара вдигна ръка към врата си и отвращението отново се надигна у нея, когато напипа малката дупка.

— Тя ме ухапа.

Гейбриъл затвори очи. Беше ясно, че Нина не бе превърнала Сара във вампир, но дали бе взела достатъчно, за да я обсеби? Ако бе взела достатъчно кръв, Сара щеше да се превърне в нейна робиня и да изпълнява всичките ѝ желания. Тя можеше да живее през деня. Между нея и Гейбриъл имаше кръвна връзка. Ако пожелаеше, щеше да го открие независимо къде е отишъл и къде се е скрил да почива през деня. Дали това бе целта на Нина — да накара Сара да го унищожи? Това бе едно от нещата, което би задоволило извратеното чувство за

хумор на Антонина — да накара любовницата на Гейбриъл да забие дървения кол в сърцето му!

От устните му се изтръгна ниско ръмжене и той се вгледа в очите на Сара.

— Колко кръв ти взе?

— Не знам.

— Как се чувстваш?

— Лошо ми е. Моля те, отведи ме у дома.

Гейбриъл се изправи на крака и я изнесе от сградата. Докато успокояваше Сара, Морис стоеше в сенките. Сега погледна към съществото, сгърчено върху грубия дървен под и побърза да излезе навън.

Имаше много по-страшни същества от вампирите, дебнещи в нощта, помисли си той, същества, чиито съдби бяха по-страшни и от смъртта.

ГЛАВА 26

Когато пристигнаха в апартамента, Сара се чувстваше по-добре. Помогна на Гейбриъл да седне до кухненската маса, свали пелерината и ризата му и изми кръвта от раните му. Не обърна внимание на протестите му — той ѝ казваше, че не е в опасност и напразно си губи времето. Бе ранен и тя трябваше да се погрижи за него, да се увери, че вече е по-добре.

Морис, който все още не бе продумал нито дума, провери дали вратите и прозорците са добре заключени и дали връзките чесън са на местата си. После напръска навсякъде покрай прозорците и вратите със светена вода. След като свърши работата си, се облегна на рамката на вратата на кухнята и се загледа в Сара, която се грижеше за раните на Гейбриъл.

— Нещо си много тих — отбеляза Гейбриъл и хвърли поглед към Делакроа.

Морис сви рамене.

— Какво да кажа? Нищо в живота ми досега не ме е подготвило за подобни неща.

— Не смятам — леко се усмихна Гейбриъл.

— Смяташ ли, че наистина ще можем да защитим Сара от тази... тази жена?

— Не знам, но трябва да опитам.

— Наоколо има ли още много от онези същества?

— Толкова, колкото тя е пожелала да направи. — Гейбриъл се изправи. За миг остана втренчен в Сара, а пръстите му нежно погалиха лицето ѝ. Всичко бе толкова невъзможно, каза си той, любовта им, проблемите, пред които трябва да се изправят, не само сега, но и за в бъдеще. Ако успеят да намерят начин да победят Нина, ще трябва да се постараят да изградят бъдещия си живот заедно.

Той я целуна леко и се извърна към Морис.

— Аз трябва да изляза.

Сара и Морис се спогледаха — нейният поглед бе примирен и разбиращ, а на младия мъж — укорителен. По бузата на Гейбриъл

заигра един мускул.

— Няма да отсъствам дълго. Заклучи вратата след мен и не отваряй на никого — изгледа сурово Морис. — Разбра ли ме?

Младежът кимна.

Гейбриъл, моля те, не излизай.

— Бих искал да остана, *cara* — отвърна той и взе пелерината си, — но дори и заради теб не мога да променя това, което съм.

Сара сложи ръка на рамото му.

— Ако изпитваш нужда, вземи от мен, но моля те, не излизай.

— Сара, не! — остро извика младият мъж.

— Решението е мое, не твое! — сопна му се тя.

Морис срещна погледа на Гейбриъл.

— Тази вечер преживя достатъчно — замълча и цветът се отдръпна от лицето му. — Ако се нуждаеш от кръв, вземи моята.

Гейбриъл повдигна вежди.

— Знам какво ти струва да ми предложиш — сериозно рече той, — ала и двамата преживяхте много тази нощ.

Сара последва Гейбриъл в спалнята. Той си облече черна риза и наметна пелерината. Кимна към прозореца и младата жена избърса светената вода от перваза.

— Няма да се бавя — обеща той, целуна я по челото и се стопи в сенките на нощта.

Гейбриъл спря в мрака. Ноздрите му подушиха въздуха, а сетивата му потърсиха някакъв знак за присъствието на Нина, но нощта бе тъмна и тиха, единствено тихите въздишки на вятъра нарушаваха тишината.

С безшумни стъпки пое в нощта. Жаждата за кръв се усилваше с всеки миг, разпалвана от болките в раните му и гнева.

Дълго търси, докато намери това, което му трябваше — проститутка с бледа кожа и черна коса. Призова я със силата на ума си и докато се взираше в широко отворените ѝ очи, си представи, че това е Нина, неспособна да му устои, Нина, чиято кръв пиеше.

Изкуши се да изсмуче кръвта ѝ до капка, да забие зъбите си в гърлото ѝ и да вземе всичко, докато не остане само ненужната и празна обвивка на тялото ѝ. Така щеше да освободи гнева си и да прогони

чувството на безпомощност. Нина бе изпратила онова чудовище, за да похити Сара, да я изплаши, а след това се бе осмелила да вземе от кръвта ѝ...

Гейбриъл повдигна глава. Една тиха дума накара момичето да заспи. Когато се събуди, няма да си го спомня, какво се е случило.

Закрачи бавно към апартамента на Сара, чудейки се дали сега тя не бе под властта на Нина. Дали ще се осмели да почива в апартамента на Сара, когато съществуваше възможност Нина да е подчинила на себе си волята и мислите ѝ?

Колкото ѝ забавна да намираше Нина идеята Сара да го унищожи, това щеше да бъде бърза смърт. Струваше му се, че тя едва ли би намерила някакво задоволство в това. Искаше той да страда много повече искаше и Сара да страда. Какво ѝ бе казала Нина? „Това е само началото...“

Изруга тихо. Трябваше да има начин да победи Нина, да я изненада, но как?

Когато се върна в апартамента на Сара, я намери заспала върху дивана, а главата ѝ почиваше в скута на Делакроа.

Той се опита да не обръща внимание как изглеждаха заедно — двама смъртни в разцвета на силите си. Усети вина при мисълта, че навярно те вече щяха да бъдат женени, ако не се бе върнал в Париж. Тя щеше да има възможност за нормално съществуване с Делакроа, горчиво си каза. Ала въпреки това ревността, която изпита, когато видя ръцете на Делакроа обвити собственически около кръста на Сара, бе много по-силна от чувството на вина.

— Върви да си легнеш, Делакроа — каза Гейбриъл. — Аз ще се погрижа за Сара.

— Ако не беше ти, тя нямаше да се намира в опасност.

Очите на Гейбриъл застрашително се присвиха.

— Да не си мислиш, че не го знам? По дяволите, ако можех да променя обстоятелствата, щях да го направя! Но вече е твърде късно и Нина няма да се успокои, докато не си отмъсти.

— Защо не оставиш Сара на мира и не се махнеш от живота ѝ? Ако си отидеш, може би онази жена вампир ще се откаже от отмъщението си.

— Може би, но не смятам да поема този риск, не и ако Сара ще бъде принудена да понесе последствията.

— Не си направил кой знае какво, за да я защитиш — заяви Морис.

— Внимавай много, Делакроа — предупреди го той, — в противен случай може да се окаже, че има двама вампири, които да желаят унищожението ти?

— А какво ще стане, ако тя промени решението си? Ако осъзнае, че не желае да прекара остатъка от живота си с... с теб? Тогава ще ме убиеш ли?

Гейбриъл се приближи и взе Сара на ръце.

— Върви да спиш, Делакроа — изрече с леденостуден глас. — Махай се от погледа ми веднага, докато все още можеш.

Кръвта се отдръпна от лицето на младежа. Тялото му се скова от страх, но той събра сили да се изправи и да се запъти към вратата на свободната спалня.

— Делакроа!

Морис бавно се извърна.

— Преди да се оттеглиш, провери дали вратите и прозорците са заключени.

Младият мъж кимна отсечено и излезе.

— Ти няма да нараниш Морис, нали?

Гейбриъл погледна към Сара. Тя се взираше разтревожено в него.

— През цялото време ли беше будна?

Младата жена кимна.

— Има ли някаква истина в думите на Делакроа? Промени ли решението си? Него ли искаш?

— Ще го убиеш ли, ако кажа „да“? — Взираше се в него, докато чакаше отговора му. Запита се какво я бе прихванало да му зададе този въпрос.

Сякаш времето бе спряло. Сара усещаше невероятната сила на ръцете, които я държаха, тъмната страст, пламтяща в очите на Гейбриъл. Един мускул заигра на бузата му, а от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка.

— Не знам, Сара — отвърна тихо. — Наистина не знам.

Младата жена внезапно изпита срам, че го подлага на подобно изпитание и обви ръце около врата му.

— Никога няма да се наложи да разбереш — тихо, но решително промълви тя. — Обичам те, Гейбриъл. Няма значение какво ще се случи, това никога няма да се промени.

— Сара!

Ръцете му я стиснаха силно, оставяйки я без дъх, ала това бе сладко мъчение за нея. Тя сведе клепачи, когато той наведе глава и устните му се впиха в нейните. Той я отнесе в спалнята и затвори вратата, откъсвайки ги от целия свят.

Гейбриъл лежеше по гръб, заслушан в тихото ѝ дишане. Ръката му бе обвита около кръста на Сара, а главата ѝ почиваше на рамото му. Люби я два пъти, преди сънят да я обори, люби я така, сякаш тя бе единствената, която можеше да го спаси от вечното проклятие. Сгушен в прегръдките ѝ, докато тялото ѝ се притискаше до неговото, а гласът ѝ нашепваше името му, Гейбриъл се почувства отново цялостен и пречистен.

Но дори и в миговете на най-заслепяващата и изгарящата ги страст той се питаше дали би било разумно да спи в нейната стая.

Остана буден през цялата нощ, без да я изпуска от обятията си, с поглед прикован в лицето ѝ. Никога не бе виждал нещо по-красиво и чисто. Косата ѝ бе като най-меката коприна; кожата ѝ бе топла и гладка изкушаваща го да я докосне и той се улови да гали нежния овал на лицето ѝ извивката на рамото, чувствената линия на гърдите.

Никога не бе обичал някого така както обичаше нея.

— Тя никога няма да бъде твоя... — Гласът на Нина, тържествуващ и леко подигравателен изпълни стаята.

Гейбриъл внимателно измъкна ръката си, стана от леглото, приближи до прозореца и погледна в мрака. Там, вплътила в себе си най-тъмните сили на Преизподнята, стоеше Нина, огряна от сребрилата светлина на луната.

— Никога, Джовани... — повтори тя, а очите ѝ пламнаха и заприличаха на горящи въглени. — Щом не обичаш мен, няма да обичаш и нея!

Силна ярост обзе Гейбриъл. Ръцете му се свиваха и разпускаха. Ако можеше, щеше да скочи от прозореца, да я стисне за гърлото и да изтръгне и последното дихание от нечестивото ѝ тяло. Но това, което

възпираше Нина и я държеше далеч от апартамента на Сара, възпираше и него.

— Скоро, Джани, много скоро тя няма да представлява нищо, освен прах и далечен спомен.

— Нина!

Тя наклони глава и зла усмивка се появи на устните ѝ.

— Ще ме молиш ли отново да пощадя живота ѝ, Джани? Ще излезеш ли отвън, ще паднеш ли в краката ми?

В гърдите му се надигна остър гняв, примесен с гордост. Вече я бе молил веднъж, но напразно. Ала щеше да го стори отново, само и само да се закълне, че ще пощадя живота на Сара.

Вдигна примирено глава и погледите им се срещнаха.

— Щях да дойда при теб, ако можех, *bella* — с принудена усмивка изрече, — но се страхувам, че не мога да напусна тази къща.

— Но щеше да го направиш, ако можеше? Щеше да дойдеш тук при мен и да ме молиш за живота на тази нищожна смъртна?

Той преглътна погнусата, надигнала се гърлото му.

— Да.

— И какво щеше да кажеш?

— Каквото искаш да чуеш.

— Падни на колене, Джовани — нареди Нина. — Искам да чуя думите, които щеше да ми кажеш.

Гейбриъл преглътна гордостта си и падна на колене пред прозореца.

— Щях да ти кажа колко си красива, как твоята прелест засенчва слънцето, а устните ти са по-сладки от нектар...

— Но нямаше да вярваш в нито една от тези думи! — гневно го прекъсна Нина.

— Ще ти кажа всичко, което искаш да чуеш — повтори той. — Ще направя всичко, което пожелаеш. Ако жадуваш да отнемеш нечий живот, вземи моя.

— Нима си готов да умреш за нея? — учудено възкликна тя. — Нима ще се откажеш от стотиците години живот заради онази жалка смъртна жена?

— Да.

— В такъв случай ще страдаш много повече, отколкото съм си представяла — замислено изрече, завъртя черните си поли и изчезна в

мрака.

Гейбриъл проследи изчезването ѝ и тихо изруга, докато се изправяше на крака. Проклинаше светената вода и връзките чесън, които му пречеха да я последва.

— Един от нас трябва да излезе — каза Сара на следващата вечер. — Ти може да си способен да съществуващ без... храна, но двамата с Морис трябва да се храним.

Гейбриъл кимна. Бяха изминали три дни от появата на Нина пред прозорците на къщата. Сара изпрати бележка в театъра, че е болна и няма да може да играе; Морис ги уведоми, че се е наложило спешно да напусне града по семейни дела.

Бяха изминали три дни от появата на Нина и всички бяха изнервени и неспокойни.

— Направи списък на покупките, Сара и аз ще изляза — предложи Морис.

— Дали е разумно? — попита младата жена, местейки поглед от единия към другия.

— Той може да те защити по-добре от мен — изтъкна Морис.

„Той е прав — помисли си Сара, — но кой ще пази самия Морис?“

— Можем да излезем всички заедно — предложи тя. Гейбриъл се взираше през един от прозорците в мрака, претегляйки всички възможности. Дали ще бъде по-безопасно, ако излязат всички заедно или да останат в къщата и на сутринта да изпратят Морис до пазара? Ами ако някое от съществата на Нина проникне в къщата, докато Морис отсъства, а той си почива? Кой тогава ще защити Сара?

— Всички ще излезем — реши накрая. — След като се нахраните, ще отидем при някой оръжеен майстор. Искам и двамата да си купите някакво оръжие, за да се защитите от съществата на Нина.

— Пистолет? — Сара поклати глава. — Не мисля, че бих могла да застрелям някого.

— Той е прав — неохотно се обади Морис. — Нина ни е обявила война и сме длъжни да се въоръжим.

— Стрелял ли си някога, Делакроа?

Младежът го изгледа предизвикателно.

— Не, но ще се науча.

Гейбриъл кимна. Откриваше, че все повече и повече започва да се възхищава от този млад мъж. Може и да беше само един танцьор, но в него нямаше нищо женствено или страхливо.

Един час по-късно тримата отидоха да вечерят в малък ресторант недалеч от апартамента на Сара. Гейбриъл се настани в сенките подалеч от прозорците и извърна лице. Сара и Морис си поръчаха печена патица с гарнитура.

Почти не разговаряха.

Когато се нахраниха излязоха и веднага се запътиха към един оръжеен магазин. Отначало собственикът отказваше да отвори, но Гейбриъл извади златна монета и той мигом се превърна в услужлив и любезен продавач. Когато си тръгнаха, мъжът щастливо си подсвиркуваше — за по-малко от десет минути бе продал три пистолета и то на изключително изгодна цена!

Оттам тримата отидоха на пазара, където Сара купи хранителни продукти за няколко дни.

Когато се върнаха в апартамента на Сара, приближаваше девет часът.

Щом свали пелерината си, Гейбриъл почувства нечие присъствие. Успя да даде един изстрел преди шестима здравеняка да се нахвърлят върху него и да го завлекат в гостната. Напръскаха го от главата до петите със светена вода, а след това завързаха ръцете и краката му с тежки вериги. Накрая едно от съществата сложи сребърен кръст върху гърдите му.

Морис, който се бе свлякъл в безсъзнание от силен удар по главата, когато се хвърли между нападателите и Сара, лежеше по лице на пода. Силна миризма на кръв изпълваше въздуха.

Сара изпищя, но писъкът ѝ заглъхна, когато друг от зверовете напъха парцал в устата ѝ, а след това нахлузи една торба на главата ѝ. Метна я през рамо и изчезна в тъмнината. Последното от съществата прекоси тромаво стаята, дръпна широко завесите на прозореца и последва другите навън.

Гейбриъл се гърчеше на пода, докато светената вода попиваше през дрехите му изгаряйки плътта му. Кръстът, макар и не по-голям от дланта му, му пречеше да диша, а през цялото това време кожата му гореше, покривайки се с големи мехури.

Подивял от ярост и болка, той прокле и себе си и Нина.

Ала най-лошото предстоеше. Не след дълго почувства безумния страх, обзел Сара. Съвсем ясно, сякаш се намираше до нея, той видя тъмната дупка, в която две от онези чудовища я оставиха; чу приглушените викове на Сара, когато покриха тясната дупка с пръст и с дебел пласт от трева и листа, така че тя бе жива погребана. Видя отчаяните ѝ опити да се освободи от въжетата на ръцете и краката ѝ. В устата ѝ бе пъхнат мръсен парцал и заглушаваше ужасените ѝ писъци.

„Гейбриъл, Гейбриъл, помогни ми! О, моля те, помогни ми!“

Викове те ѝ разкъсваха сърцето и душата му. Пренебрегвайки болката, която го изгаряше, Гейбриъл се опита да помръдне, но кръстът го спираше.

Не можеше да се освободи и не му оставаше нищо друго, освен да лежи безпомощен на пода, да слуша викове те и молбите ѝ, последвани от безмълвни молитви. Минаха няколко часа и писъците ѝ почти заглъхнаха, от време на време чуваше прегракналия ѝ от плач глас. Почувства паниката ѝ, когато един червей пропълзя по ръката ѝ. Чуваше как тя го вика, моли го да отиде при нея и дай помогне.

Гейбриъл се опита дай изпрати мислите си, но силата му бе отслабнала, а нейният ужас отпъждаше всяка мисъл.

Погледна през прозореца. Оставаха само няколко часа до настъпването на зората. И тогава утринната слънчева светлина ще проникне в стаята и щеше да го изпепели.

Представи си мъчителната агония и потрепери от ужас.

Затвори очи, за да пропъди разкъсващата болка и в този миг чу лека въздишка. Отначало помисли, че само така му се е сторило.

— Делакроа?

В отговор чу само едно стенание.

— Морис! Чуваш ли ме?

— Д-да.

Слаба надежда се надигна в гърдите на Гейбриъл.

— Имам нужда от помощта ти.

Последва още едно стенание.

— Те отведоха Сара.

— Какво... мога... да направя?

— Можеш ли да ме стигнеш?

— Аз... ще... се... опитам.

Минаха няколко минути. Дълги, мъчителни минути, докато Морис бавно се придвижваше към Гейбриъл.

— Кръстът — промълви Гейбриъл с глас подрезгавял от болка. — Махни го.

Стори му се, че изминаха часове, докато Морис събере сили да вдигне ръка и да вземе сребърния кръст от гърдите му.

Гейбриъл затвори очи. Усети как част от силата му се завръща. Остана да лежи, освободил се от всякакви мисли и чувства, с изключение на омразата и гнева. Усети ги как се надигат в него изпълват го и го поглъщат. Мускулите му се издуха от невероятна сила и скъсаха веригите, които го приковаваха.

Надигна се и олюлявайки се отиде в кухнята, смъкна дрехите и ботушите си и изчисти от себе си и най-малката следа от светената вода. Кожата му бе много лошо изгорена, а плътта му бе овъглена и тук-там висеше на парцали.

Нуждаеше се от кръв.

Бавно тръгна към стаята на Сара. Влезе вътре, затвори очи и с пълни гърди пое въздух, вдишвайки уханието на Сара. Като се движеше много внимателно, вампирът облече една от широките си черни ризи и черни панталони. Върна се в кухнята, нахлузи ботушите си и отиде в гостната. Наметна пелерината си и коленичи до Морис. Мъжът едва дишаше; тилът му бе размазан, а косата му бе пропита в кръв.

— Делакроа?

Клепачите на Морис потрепнаха.

— Сара?

— Ще я намеря.

— Ти... изглеждаш... като... мъртъв.

— Аз съм мъртъв — равнодушно отвърна Гейбриъл.

Усмивка изкриви устните на младежа.

— Аз... също...

Нямаше смисъл да го залъгва. Оставаха му още няколко минути живот.

— Моята кръв... — прегракнало прошепна Морис. — Вземи я... намери... Сара.

Гейбриъл поклати глава. Независимо колко силно го изгаряше гладът, нито колко отчаяно се нуждаеше от топлата течност, за да

заздравеят раните му и да възвърне силата си, не би могъл да вземе кръвта на този мъж. Не и сега.

— Направи го — настоя Морис.

— Готов ли си да умреш?

Младият мъж се втренчи във вампира. Разбра какво искаше да му каже.

— Ти... можеш ли... да ме спасиш?

Гейбриъл се поколеба. При други обстоятелства съвсем малко от вампирската му кръв щеше да възвърне жизнените сили на Делаacroa, ала той вече бе твърде близо до смъртта, за да има някакъв ефект.

— Мога да опитам.

— Ще направиш ли... същия избор, ако... сега ти... се наложи... да избираш?

Гейбриъл се втренчи в прозореца, търсейки отговора със сърцето и разума си. Дали отново би направил същия избор? Припомни си всичко, което бе видял и направил за три и половина века, а след това си помисли за безкрайната тъмнина, за годините на самота, за ужасната непреодолима пропаст, която се простираше между него и човечеството. Между него и жената, която обичаше.

Бавно поклати глава. За всичките триста и петдесет години никога не бе предлагал Подаръка на мрака на друга човешка душа.

— Не знам — искрено отвърна той, — но ти трябва да решиш веднага, преди да е станало твърде късно.

— Ако се опиташ да ме спасиш... това... ще отслаби ли твоята сила?

— Да.

В този миг Морис взе решение. Гейбриъл бе единствената надежда на Сара и вампирът бе прав. Нямаше време за губене.

— Вземи... кръвта ми... — Гласът му отслабваше. — Спаси... Сара...

— Както искаш — промърмори Гейбриъл. И тогава, тъй като животът на Сара зависеше от него, той наведе глава над врата на Делаacroa, решен да изпълни последната му молба.

Вампирът мислено успокои младия мъж, прогони страха му, докато зъбите му разкъсваха плътта му. Делаacroa се отпусна в ръцете му. Няколко минути по-късно Гейбриъл усети как сърцето му започва

да бие все по-слабо и по-слабо, докато той бързо изсмукваше кръвта от вените му.

Отдръпна се преди последния удар на сърцето му. Отпусна се и впи поглед в лицето на Морис. Видя как светлината угасна в очите на младежа, чу последното дихание, отлетяло ведно с душата му.

Изправи се и изтри кръвта от устата си.

— Прости ми — горчиво промълви. — Моля се само да не е прекалено късно, за да я спася.

ГЛАВА 27

Половин час преди зазоряване Гейбриъл отнесе тялото на Морис в един от крайните квартали на града и го остави в тъмна алея. На сутринта полицията щеше да го открие. Смъртта му щеше да бъде приписана на някой от многобройните крадци, навъртащи се в бедните квартали на Париж.

Върна се в апартамента на Сара, почисти кръвта и заключи вратата. След това се загърна в пелерината си и изчака да падне нощта.

В тези последни минути, преди мъртвешкият сън да го погълне, отново се опита да проникне в мислите ѝ, но нямаше отклик. Или Нина вече я бе убила или любимата му беше в безсъзнание.

— Дръж се, Сара — прошепна. — Скоро ще дойда при теб.

Тя отвори очи в мрака. Мръсният парцал, който запушваше устата ѝ имаше отвратителен вкус; трудно ѝ бе да диша и да преглъща.

Непрогледната тъмнина и тишината я изпълваха с неизразим ужас. Дали така се чувстваше и Гейбриъл? Но не, той ѝ бе казал, че сънят му прилича на смъртта — никакви мисли, никакви сънища.

Земята под нея бе студена и влажна. Младата жена потръпна, когато нещо малко и космато пробяга по ръката ѝ. Преди няколко часа щеше да запици, но вече нямаше сили.

Колко дълго се намираше в тази дупка? Дали щеше да намери смъртта тук?

Отново потрепери, като си представи как стои в тази дупка без храна или вода измъчвана от глад, как тялото ѝ постепенно губи сили, докато полудее, а червеите започнат да се хранят с плътта ѝ...

Прогони ужасяващите мисли и се съсредоточи върху Гейбриъл. Той щеше да дойде за нея. Ако можеше.

Припомни си отвратителните същества, които ги нападнаха и за пръв път се замисли дали Морис е жив.

Дали бе причинила неговата смърт, както и тази на Гейбриъл? Наистина ли ще умре в това място?

Дали все още е нощ? Ослуша се, за да чуе някакъв звук, който да я увери, че не е сама. Предпочиташе дори компанията на онези зверове, които я отвлякоха, пред самотата.

Опита се да извика за помощ, но от гърлото ѝ не излезе нито звук.

„Гейбриъл, моля те, помогни ми! Гейбриъл или някой друг, моля ви, помогнете ми!“

По страните ѝ потекоха сълзи, тя затвори очи и се замоли някой да я открие, преди да е станало твърде късно.

Той се движеше в нощта подобно на сянката на смъртта, лицето му не издаваше нищо, а очите му горяха от жаждата за отмъщение. Испитата кръв на Морис, трептяща със спомена за живота, го изпълваше с топлина и сила.

Пое дълбоко въздух, вдъхна различните аромати на нощта, отсявайки нейното ухание.

Обзе го силен гняв, когато усети тежкия парфюм на Нина, примесен със зловонието на нечисти тела.

За по-малко от час откри къде бяха завели Сара. Беше типично за Нина да избере гробище за последната им решителна среща, помисли си той.

Ала в следващия миг вече нямаше време за мислене. Подобно на огромни зверове, надигащи се от мъглата, чудовищата, които тя бе създавала, се нахвърлиха върху него с хлътналите си мъртвешки очи. Но този път той бе готов да ги посрещне и само след миг и шестте същества лежах мъртви в краката му.

И тогава пред него се изправи Нина, величествена и опасна в роклята си от черна коприна. Косите ѝ се стелеха по раменете и достигаха до кръста подобно на водите на черна река. Бледата ѝ кожа сияеше на лунната светлина. Очите ѝ пламтяха от безкрайната ѝ сила и жаждата за кръв и отмъщение.

— Аз съм тук — каза Гейбриъл и гласът му отекна сред надгробните плочи: „Аз съм тук... тук...“.

Не откъсваше очи от Нина, докато мислите му се опитваха да проникнат в съзнанието на Сара. Усети уханието ѝ. Чувстваше ужаса и страха, които я бяха сковали.

— Почти съжалявам, че дойде, Джани — отбеляза Нина. — Наистина съжалявам, че трябва да те унищожа.

— Можеш да промениш решението си. — Погледът му се плъзна по нея, предизвикателен и подканващ. — Пусни Сара и аз ще направя всичко, което пожелаеш.

— Вече ти казах — твърде късно е.

— За такива като нас никога не е късно.

— Колко дълго, Джани? Колко дълго ще останеш с мен?

— Толкова, колкото поискаш.

— Сто години? Хиляда?

— Колкото пожелаеш.

— Вече коленичи пред мен. Готов ли си да го направиш отново?

— Да, *bella*, ако това е, което искаш.

— Искам го.

Той потисна гордостта си и бавно коленичи в краката на Антонина.

— Говори ми хубави думи, Джовани — заповяда тя. В мелодичния ѝ глас звъннаха стоманени нотки.

— Ти си най-красивата и най-желана жена, която някога съм срещал. На света няма друга като теб. Твоята хубост засенчва слънцето. Гласът ти е сладък като мед. Устните ти са като най-упойващото вино...

— Ти ми се подиграваш!

— Говоря истината.

— Лъжец! Ако думите ти бяха истина, ти щеше да бъдеш в прегръдките ми, вместо да ме молиш за живота на тази смъртна жена.

— Нина, дори и един вампир не може да избира в кого да се влюби. Не отричам чувствата си към Сара, но ти се заклевам, че ако я освободиш, ще направя всичко, което пожелаеш.

— Ще ме любиш ли тук и сега?

— Да, *bella*, но след като пуснеш Сара.

— Ще се върнеш ли с мен в Италия и ще се закълнеш ли да не се връщаш във Франция, докато тя е жива?

— Да.

Очите ѝ заблестяха, червени и сатанински, но след миг омекнаха при вида на коленичилиия в краката ѝ мъж. Той не се бе променил откакто преди няколко века за последен път го бе видяла в Италия.

Беше все още млад и изпълнен с мъжка сила, красив както тогава, с тъмносивите си очи и гладката матова кожа. За хиляда години не бе открила мъж, който да накара кръвта ида кипи така, както той го правеше.

— Кажи ми истината, Джовани, защото ще разбера, ако ме излъжеш. Изпитваш ли поне нещо към мен?

— Не.

Тя кимна, очакваше този отговор.

— Наказанието ти ще бъде дълго, Джани. Ще искам цялото ти внимание всяка минута от съществуването ти. Ти ще бъдеш мой роб. Ще ми прислужваш, ще осигуряваш жертвите ми. Ще задоволяваш всяко мое желание и ако нещо не ми хареса или ме разсърдиш, докато тази смъртна е още жива, ще се върна и ще довърша това, което съм започнала — втренчи пламтящия си поглед в него. — Разбра ли ме?

— Да.

— Ела тогава, да скрепим с целувка нашето споразумение.

Гейбриъл бавно се изправи на крака. Мислите му се върнаха в онова далечно минало. Запита се как е могъл да я намира за красива и желана. В тази жена нямаше топлина, нито живот и смях. Да се люби с нея бе все едно да се люби с труп, но въпреки това щеше да го направи заради Сара.

Напрегна цялата си воля, за да потисне отвращението, взе Нина в обятията си и покри устните ѝ със своите. Нейните бяха студени като гроб. Езикът ѝ имаше вкуса на смъртта. Той потрепери, когато ръцете ѝ обвиха врата му. Кожата ѝ бе хладна и лепкава.

Тя се отдръпна за миг, после се надигна на пръсти и прокара език по врата му. Той усети бързото убождане на зъбите ѝ и потръпна от погнуса, когато тя засмука кръвта му. Един тънък глас вътре в него се обади, нашепвайки му, че ще трябва да се научи да се подчинява на желанията ѝ, да приема допира на ръцете и плътта ѝ, да свикне с усещането за зъбите ѝ, впити в гърлото му, с вкуса на устните ѝ.

Нина отстъпи и той се зачуди дали тя бе усетила отвращението, което изпитваше към нея.

— И така, Джовани — тихо рече тя, — скрепихме нашата сделка с кръвта ти.

— А сега ти трябва да изпълниш обещанието си.

— Да, така както и ти ще спазваш своето. Тя е там. — Нина посочи към неравната земя.

Той бързо се озова до дупката, отмести тревата и листата и измъкна Сара навън.

— Гейбриъл... — Гласът ѝ бе дрезгав, а лицето — бледо и измъчено. — Знаех, че ще дойдеш — прошепна тя и загуби съзнание.

Той я притисна до гърдите си, бързо свали въжетата и започна да разтрива подутите ѝ китки и глезени.

— Остави я — грубо заповяда Нина. — Остави я веднага и ела при мен.

Гейбриъл преглътна протеста си. Сара не бе наранена, само изплашена и изтощена; щеше да се оправи.

Той се изправи на крака и отиде при Нина, макар че гордостта му се бунтуваше срещу властното ѝ държание. За всичките векове, откакто тази жена го бе превърнала във вампир, никой не му бе заповядвал. Но сега всичко се бе променило. Той бе подчинил живота и желанията си на Нина, за да спаси Сара.

Но рано или късно щеше да си отмъсти. Когато животът на Сара няма да е повече в опасност, когато си отиде от тази земя и стане недостижима за Нина, той ще си отмъсти.

— Нали не си забравил обещанието си, Джовани? — лукаво попита тя. — Ти ще бъдеш мой роб. Ще правиш това, което пожелаея и когато го пожелаея.

— Не съм забравил.

Тя му се усмихна мило и му подаде ръка.

— Тогава да вървим. Остават доста часове, докато се съмне. Ще отидем на лов заедно, а след това ти ще споделиш моето място за почивка.

— Да, *bella* — Хвана ръката на Нина. Беше студена и безжизнена, докато ръката на Сара бе топла и пълна с живот. С натежало от мъка сърце, че трябва да остави единствената жена, която някога бе обичал, той тръгна с Нина.

— Не! — Викът на Сара разцепи тишината на нощта. — Ти няма да го имаш! Той е мой!

Нина се извъртя с пламнало от ярост лице.

— Ти се осмеляваш да ми се противопоставиш?

Сара поклати глава, уплашена от гнева в очите на жената вампир.

— Тогава замълчи, смъртна жено, преди да съм те унищожила!

— Няма да я докоснеш — заяви Гейбриъл и стисна ръката на Нина. — Спомни си обещанието си.

— Гейбриъл, защо отиваш с нея?

— Сега той е мой — тържествуващо я изгледа Нина. — Той ми се закле да бъде мой роб.

— Не! Той ме обича!

— Любовта няма нищо общо с нашата сделка — презрително отвърна тя. — А сега си върви, преди да си се превърнала в пепел!

— Това ли искаш, Гейбриъл? — погледна го Сара.

— Да.

— Лъжеш! Ти обичаш мен, не нея!

— Нина ти каза истината, *cara*. Любовта няма нищо общо с нашата сделка. — Но това също бе лъжа. Любовта беше основната причина, любовта му към Сара.

— Да вървим, Джани. — Нина го дръпна за ръката. — Този разговор започна да ме отегчава.

— Гейбриъл, не ме оставяй!

— Страхувам се, че трябва — горчиво отвърна той. — Моята господарка ме зове и аз съм длъжен да ѝ се подчиня.

Внезапно Сара разбра какво бе направил; той се бе отказал от свободата си, за да спаси живота ѝ. Ако беше обикновен смъртен, с нормално отредените му години, това щеше да бъде огромна жертва, но Гейбриъл беше вампир. Пред него се простираха стотици години, а това правеше жертвата му неизказано тежка. Остави мислите ѝ да се преплетат с неговите, почувства гнева, който го изпълваше, задето бе принуден да се подчини на Нина. Усети мъката му от загубата ѝ, отвращението, което го изпълваше, че трябва да прекара безкрайни нощи като роб на Нина, да преглътне гордостта си и безропотно да изпълнява желанията ѝ.

Видя как Гейбриъл се обърна, за да последва Нина и в същия миг осъзна, че не може да му позволи да го направи. По-добре да се откаже от отредения ѝ живот, отколкото да позволи на мъжа, когото обичаше с цялото си сърце, да прекара вечността като роб на един безсърдечен вампир.

— Не, Гейбриъл! — извика тя, спусна се след тях и издърпа ръката му от тази на Нина. — Няма да ти позволя заради мен да

прекараш остатъка от живота си с тази ужасна жена!

— Ти не можеш да го спреш! — избухна Нина, призова цялата си свръхестествена сила и я насочи срещу Сара, която политна назад и се свлече до един стар надгробен камък.

— Остави я! — изкрещя Гейбриъл.

Но Нина не му обърна внимание. Тя се втренчи в Сара. Омразата пламтеше в очите ѝ и изгаряше младата жена подобно на буен огън.

Сара извика и закри очи, докато болката проникваше в тялото ѝ.

Гейбриъл стоеше и наблюдаваше как се надига яростта на Нина и как цялата ѝ сила се съсредоточава върху момичето, гърчещо се безпомощно на земята. И тогава, докато виковете на Сара отекваха в ушите му, той грабна едно парче дърво и приближи към Нина. Дървото обгори дланта му и той разбра, че някога е било част от кръст.

Но болката не бе важна, трябваше да спре мъчителната агония на Сара.

— Нина.

Изрече името ѝ тихо, но то отекна подобно на гръм в тишината. С изкривено от гняв лице вампирът се извърна, готов да се хвърли към него и той заби дървото в сърцето му.

За миг, който му се стори цяла вечност, Нина се втренчи в него, а устните ѝ се разтвориха в безмълвен вик на изненада. После от тях рукна черна кръв и тя се свлече на земята.

Гейбриъл бързо се втурна към Сара, привлече я в прегръдките си, нашепвайки името ѝ. Тя се сгуши в него, разтърсвана от глухи ридания. Гейбриъл я залюля и нежно замилва косите ѝ.

Измина доста време. Сара лежеше неподвижно в обятията му, очите ѝ бяха затворени, а ръцете ѝ бяха здраво заключени около кръста му. Чак тогава той се осмели да погледне през рамо. Нямаше никаква следа от Нина, с изключение на малка купчина пепел. Ала още докато се взираше в нея, се надигна вятър и я отнесе надалеч, така че не остана нищо, което да напомня за Антонина Инсена.

ГЛАВА 28

Гейбриъл нае стая в първия хотел, който се изпречи пред очите му. Погледът му, неистово втренчен в очите на изплашения администратор, задуши в зародиш всички евентуални въпроси. Взе ключа, предупреди да не ги безпокоят и бързо отнесе Сара по стълбите.

Когато влезе в стаята, затвори и внимателно заключи вратата. Много нежно разсъблече Сара, докато сърцето му ридаеше от мъка заради страданията, които бе изтърпяла.

Докато приготвяше банята ѝ, тя остана странно притихнала. Той я вдигна и я сложи във ваната, а след това грижливо я изми. После я вдигна на ръце и я уви в едно одеяло.

Откакто я изнесе от гробището, тя не бе промълвила нито дума. Беше се затворила в себе си. Той бе виновен за всичко, горчиво си помисли Гейбриъл. Ако не се бе намесил в живота ѝ, нищо от целия този ужас нямаше да се случи.

Сара не заговори и когато я сложи в леглото, въпреки че не пожела да пусне ръката му. Гейбриъл я притисна до гърдите си и тихо зашепна името ѝ, уверявайки я, че всичко ще бъде наред. Тя най-последно затвори очи и заспа.

Колко крехка и беззащитна бе, каза си той, докато пръстите му галеха лицето ѝ. Но въпреки всичко се опълчи срещу Нина, доказвайки, че когато е необходимо, притежава смелостта на разярена тигрица и сърцето на истински воин.

Гейбриъл стана от леглото, отиде до прозореца и се втренчи в мрака, ала пред погледа му изплува лицето на Нина, очите ѝ, разширени от изненада и болка, докато забиваше дървения кол в сърцето ѝ. Какво бе изпитала тя в онези последни мигове, когато силата я напускаше? Къде бе тя сега? Дали някой милостив ангел бе отнесъл душата ѝ в Рая или в този момент изгаряше в пламъците на вечното проклятие, понасяйки наказание за всичката кръв, която бе изпила, за всички животи, които бе погубила?

Дали това ще бъде и неговата съдба, когато смъртта най-после го призове?

Остана до прозореца, докато не усети приближаването на зората. Пусна тежките завеси и се плъзна в леглото до Сара.

Привлече я по-близо до себе си, попивайки безкрайната ѝ доброта и топлина, докато слънцето се издигна над хоризонта и мракът го погълна в бездънната си прегръдка. Но дори и в мъртвешкия си сън усещаше близостта ѝ. Сякаш сърцето ѝ биеше ведно с неговото и не знаеше как, но бе уверен, че Сара също спа през целия ден с него.

Малко преди залез-слънце той отвори очи и видя главата ѝ отпусната на рамото му. След миг клепачите ѝ се повдигнаха и за негова радост тя му се усмихна.

После се намръщи.

— Къде сме?

— В една хотелска стая.

Сара погледна към прозореца.

— Кое време е?

— Малко преди да се стъмни. Страхувам се, че спа през целия ден.

— Какво... какво стана с... Нина?

— Мъртва е.

— Ти ли я уби?

— Да.

Не знаеше какво да каже и затова замълча. Куркането на червата ѝ наруши тишината. Гейбриъл снизходително се засмя.

— Струва ми се, че ще трябва да те нахраня.

— Наистина съм гладна — призна си младата жена, макар да изпита вина, че си мисли за нещо толкова обикновено и земно като храната и то след всичко, което бяха преживели.

Погледът на Гейбриъл се плъзна по лицето ѝ и се спря на устните ѝ.

— Да поръчам ли нещо?

— Може би по-късно. — Сара замълча за миг. — Къде е Морис?

Нямаше лесен начин, по който да ѝ го каже, нито да спести болката ѝ.

— Мъртъв е.

Тя поклати глава. Не искаше да повярва, въпреки че прочете истината в очите му.

— Съжалявам, Сара. Той беше много смел мъж. Обичаше те много, много повече, отколкото си предполагала.

— Аз съм виновна. Аз съм виновна, че е мъртъв.

— Не, *cara*, ако някой е виновен, то това е Нина и тя си плати.

По страните ѝ потекоха сълзи, докато тя мълчаливо оплакваше смъртта на приятеля си.

— Успях да те открия единствено благодарение на Морис — каза ѝ Гейбриъл и нежно избърса сълзите ѝ. — Двамата с теб му дължим много. — Взе ръцете ѝ и ги поднесе към устните си. — Кажи ми какво искаш, Сара.

— Не те разбирам.

— Опасността вече отмина. Никой няма да ти причини зло и ти трябва да решиш какво да правиш с живота си.

— Нима не знаеш? Искам да го прекарам с теб.

— Сигурна ли си? Веднъж вече те предупредих, че щом един път станеш моя, аз никога няма да ти позволя да си отидеш от мен. Готова ли си да останеш с мен, докато си жива, да споделиш тъмното ми съществуване? Ще можеш ли да бъдеш щастлива само с мен, след като знаеш, че никога няма да имаш деца и аз ще бъде единственото ти семейство?

— Да, Гейбриъл. — Тя го погали и скрепи обещанието си с целувка. — Ще живея само за теб, ще танцувам единствено за теб. Аз ще бъда твоето слънце, така както и ти ще бъдеш моето и всичките ми дни ще бъдат и твои.

Покорен и трогнат от доверието и любовта ѝ, Гейбриъл я привлече в прегръдките си и я притисна по-близо до сърцето си. Щеше да сложи света в краката ѝ, щеше да я дари с любовта си, надявайки се, че това, което ще ѝ предложи ще бъде поне малка награда за готовността ѝ да сподели самотата на съществуването му. Взя се в очите ѝ и се закле, че ще направи всичко, което е по силите му, за да я направи щастлива, така че никога да не съжалява за решението си.

После тя вдигна лице и притисна устни в неговите. Всички мисли за бъдещето излетяха от главата му; съществуваха единствено настоящето и жената в прегръдките му.

Тя бе казала истината, мярна се мисълта в главата му, докато пиеше от сладостта на устните ѝ. Сара бе неговото слънце, светлината в мрака. И от тази нощ занапред всичките им дни ще бъдат неразделни.

**ЧАСТ ВТОРА
СЕГА И ЗАВИНАГИ**

ГЛАВА 1

Лос Анжелис, 1995

Той стоеше на горната тераса на имението, разположено сред хълмовете на Лос Анжелис, загледан в светлините, които се простираха докдето погледът му стигаше. Толкова много промени бяха настъпили в света, откакто преди половин век се бе спуснал в земята. Небивали промени в науката, сред хората и във всички краища на света. Толкова много промени, а той си бе останал все същият.

След като се надигна от петдесетгодишния си сън, той прекара доста седмици в четене на вестници и списания от цял свят, за да влезе в крак с новото време. Напусна Саламанка едва след като научи достатъчно, за да живее в този нов век. Не можеше да остане в замъка, след като Сара си бе отишла завинаги.

Първоначалният му инстинкт бе да се върне у дома, в Италия, но там вече нищо не му изглеждаше познато; селото, където се бе родил и израснал, вече не съществуваше и той си тръгна без тъга в сърцето. Дойде в Америка, където нищо нямаше да му напомня за Сара, нито за живота, който бе оставил зад себе си преди толкова години.

Вече почти година той бе част от този нов и модерен свят, който никак не му харесваше. Всичко му се струваше някак си мимолетно, забързано и крещящо. Изглежда хората от двадесетия век живееха така, сякаш някой по-постоянно ги гонеше. Храната се приготвяше за минути в микровълнови печки, дрехите не се нуждаеха от гладене, самолетите отвеждаха пътниците от единия край на света до другия за няколко часа. Всички бързаха за някъде и като че ли се страхуваха да спрат, за да не осъзнаят, че са пожертвали количеството заради качеството, спокойствието заради хаоса.

Разбира се имаше и неща от новия свят, които му харесваха. Телевизията бе едно от тях. Спортните коли бе другото. Едно от първите неща, което направи, когато пристигна в Америка, бе да си купи автомобил. Научи се да шофира много бързо и лесно, както усвояваше всичко. Обичаше скоростта, възбудата да кара лъскава

спортна кола, да се носи в нощта по широките пътища с десетки километра в час.

Ала колкото и да обичаше бързите коли, между машината и човека не съществуваше особената връзка, както бе между човека и коня. Тъмночервеният ягуар не пъхаше влажната си муцуна в ръката му, за да го приветства. Когато бе зад кормилото на колата, не изпитваше същото удоволствие, както когато яздеше черния си жребец. Но въпреки това обичаше тихото бръмчене на мотора, усещането на вятъра по лицето, докато се носеше по някоя магистрала.

Промяната в модата го смая. Жените се разхождаха наоколо в скандално къси панталони и горница, които едва скриваха интимните им части, парадираха с телата си. Дори роклите откриваха много повече, отколкото прикриваха. А прическите — беше шокиран, когато за пръв видя жена с отрязани коси. Дори ярко оранжевият им цвят не го стресна толкова.

С промяната в мъжката мода свикна по-бързо. Дрехите му бяха безнадеждно остарели, широката му пелерина отдавна не бе на мода. Погледна черната си тениска и плътно прилепналите джинси, които носеше. Трябваше да признае, че са удобни, макар че изглеждаха твърде просташки в сравнение с дрехите от фин вълнен и ленен плат, с които бе свикнал.

Да, светът се бе променил. Отначало се изкуши от мисълта да се върне отново в земята, тъй като не вярваше, че един вампир на четиристотин деветдесет и три години ще успее да свикне със забързаното темпо на живот.

Ала след това откри, че има тълпи от бездомни хора, които живееха по улиците на градовете, мъже и жени, чието изчезване никой не би забелязал. Наистина доста щедра трапеза, горчиво си помисли той. Ако поискаше, можеше да убива и да пирува с кръвта им всяка нощ, без да се страхува от възмездие.

Обърна гръб на гледката и се втренчи в плъзгащите се стъклени врати, които водеха към тъмната къща. Тъмна като живота му.

Тя бе мъртва повече от половин век, ала той усещаше загубата ѝ толкова остро, сякаш си бе отишла преди ден.

Сара Джейн. Дори и някога да бе съжалила за решението си да прекара живота си с него, никога не го бе признала.

С течение на годините, когато времето започваше да взима своята дан, той я бе умолявал да приеме Подаръка на мрака, но тя твърдо му отказа. Той бе станал свидетел как остарява, как косите ѝ посивяват, а очите ѝ губят яркосиния си цвят и помътняват, докато той си оставаше все така млад и красив. Но въпреки това той я обичаше до деня на нейната смърт. Когато краят наближи и ѝ оставаха само няколко часа, той поиска от нея да се помоли за него на своя Бог, дано му прости греховете и да бъде милостив към него.

Двамата прекараха заедно петдесет и четири години и тя умря в ръцете му. Дори последната мисъл на Сара бе за него. Припомнила си колко самотен бе той, когато за пръв път дойде при нея в сиропиталището, тя го помоли да ѝ прости, че го оставя сам и пожела да си намери друга, която да обича.

Погреба я в малкото гробище зад замъка, в ковчег, който никога не бе използвал. И тъй като не можеше да понесе мисълта да я остави сама там в тъмнината, нито искаше да остане в един свят, в който нея я нямаше, той уреди финансовите си въпроси, продаде всичката си собственост, с изключение на замъка и се погребва в земята до ковчег с нейните останки. Спа там повече от петдесет години с надеждата, че когато отново излезе от земята изминалото време ще е притъпило болката от загубата ѝ.

Ала напразно. Той се събуди в един променен свят, но мъката му оставаше същата.

И сега, докато се взираше в звездите, той си представи, че Сара е на небето, с усмихнато и ведро лице, завинаги млада и красива.

Неведнъж, обзет от самота и отчаяние, той бе обмислял да прекрати съществуването си. Ако бе сигурен, че има дори и най-малка възможност да се съедини отново със Сара, още преди години щеше да излезе на слънчевата светлина.

Но знаеше, че нищо хубаво не го чака. Най-доброто, на което би могъл да се надява, бе вечният мрак; най-големият му страх бе, че в недрата на безкрайния пламтящ и непрощаващ Ад ще срещне Нина.

След като излезе от земята, прекара един месец в замъка, но пустотата и самотата, мисълта, че тя завинаги си бе отишла, го притискаха като огромна каменна скала. Истинско мъчение бе да броди из празните стаи, които тя бе оживявала със смеха си и да знае, че тя никога няма да се върне, че никога няма да е там и да го

посрещне с усмивка, когато се събужда всяка вечер. Уреди с една адвокатска кантора да се погрижат за финансите му и затвори замъка.

Прекара последната си нощ в Саламанка коленичил край гроба на Сара, казвайки ѝ сбогом за последен път, преживявайки отново щастливите години, които бяха споделили.

За известно време обикаля от страна в страна, учуден от промените, които бяха настъпили в света, докато той бе в земята. Империи се бяха разпаднали, цивилизации бяха изчезнали, страни, които някога бяха врагове, сега бяха съюзници. Имаше да учи много и с времето успя да потисне мъката си, но самотата оставаше.

Въздъхна и отпъди болезнените мисли. Ставаше късно, а гладът започваше да го гложди.

Това поне не се бе променило.

ГЛАВА 2

Тя отново бе там, седеше на сивата каменна пейка, единствено луната над нея споделяше самотата ѝ. Всяка нощ през последната седмица я виждаше в малкия съседен парк, разположен в края на задънената улица. Тя го привличаше с нещо, въпреки че не можеше да си обясни какво. Може би заради златистия цвят на косите или просто заради това, че изглеждаше самотна и изгубена в този свят, така както и самият той се чувстваше.

Тази вечер тя плачеше. Сълзите се стичаха по лицето ѝ, докато се взираше в сенките на нощта. Той забеляза, че тя стои неподвижно, оставила сълзите да капят свободно, а цялата ѝ фигура излъчваше безмерна печал и отчаяние.

Преди да осъзнае какво прави, той се запъти към нея.

Тя се сепна и вдигна глава, когато седна на пейката до нея. Понечи да стане и той видя паниката в тъмнокафявите ѝ очи. Хвана я за ръката, за да я спре.

— Не си отивайте — изрече тихо.

Жената се загледа в него, докато сърцето ѝ бясно препускаше в гърдите.

— Моля ви.

Гласът му я накара да потръпне. Беше дълбок и чувствен и невероятно тъжен.

— Кой сте вие? — Погледна ръката му, уплашена от силата, с която я стискаше. — Какво искате?

— Няма да ви причиня нищо лошо.

— Тогава ме пуснете.

Той задържа ръката ѝ за миг и после я пусна.

— Останете още малко — помоли непознатият.

— Защо? — Тя се огледа, малко поуспокоена от приближаващата се в мрака двойка. — Какво искате от мен?

Той поклати глава.

— Нищо. Видях ви, че плачете и... ми напомнихте за някого, когото познавах много отдавна.

Тя презрително махна с ръка.

— Изтъркан трик.

— Така е — горчиво се усмихна той. — Беше остарял още когато аз бях млад.

Тя подсмръкна и изтри сълзите си, за да го огледа по-добре.

— Не ми изглеждате чак толкова стар.

— Аз съм по-стар, отколкото можете да си представите — печално изрече той. — Кажете ми, защо ридаете така безутешно?

— Ридая безутешно? — повтори и тихо се засмя. За всичките си двадесет и три години не бе чувала никой да използва тези думи, освен в книгите.

— Плачехте — настоя мъжът. — Защо?

— А вас какво ви е грижа? Та вие не ме познавате.

Той сви рамене, озадачен от интереса, който изпитваше към тази странна млада жена. У нея имаше нещо, което силно го привличаше, нещо, което му напомняше за Сара Джейн.

— През последната седмица ви виждам да седите тук всяка вечер — отвърна той.

— О?

Непознатият кимна.

— Обичам да се разхождам нощно време из парка. — Погледът му се спря на туптящия пулс на гърлото ѝ.

— А не знаете ли, че никак не е безопасно да се разхождате нощно време из тъмните улици на Лос Анжелис?

— А вие не знаете ли?

— Може би се надявам да срещна някой извратен тип, който да ме очисти — грубо отвърна тя.

— Да ви очисти? — Намръщи се, опитвайки се да разбере смисъла на думите ѝ. За половин век езикът също се бе променил.

— Да ме убие — равнодушно поясни жената.

— Не говорите сериозно, нали?

Тя сви рамене.

— Може и да говоря. Може би съм се уморила да живея.

— Вие сте твърде млада — промърмори мъжът. — Как е възможно да сте се уморили от живота?

— Навярно защото нямам за какво да живея.

Тя се загледа в бетонната пътека под краката си. Искаше ѝ се никога да не се бе раждала. Всички, които някога бе обичала, бяха мъртви. Защо и тя не бе умряла? Какъв смисъл имаше да продължава да живее? Една дъждовна нощ, един пиян шофьор и тя бе загубила родителите си, съпруга си и малката си дъщеричка.

— Как се казвате? — попита той, но преди да му отговори, вече знаеше.

— Сара. А вие?

Той се поколеба за миг.

— Гейбриъл.

— Е, Гейбриъл, радвам се, че се запознахме, но ми се струва, че е време да си вървя.

— Ще дойдете ли утре вечер?

— Не мисля.

Той я гледаше как се отдалечава, почувства болката и отчаянието, които я обгръщаха, огромната самота.

— Сара, почакайте.

Тя нетърпеливо въздъхна, обърна се и го изчака да я настигне. Той бе висок мъж, с дълга черна коса и тъмносиви очи. „Прилича на чужденец“ — помисли си младата жена, въпреки че не бе усетила акцент в говора му. Реши, че може би е испанец или италианец, но всъщност не я интересуваше.

— Какво искате сега?

— Позволете ми да ви изпратя.

— Вижте, Гейбриъл, предполагам, че се опитвате да бъдете мил, но аз наистина не съм в настроение за компания, така че защо просто не си вървите и не ме оставите на мира?

— Много добре — отвърна той, взе ръката ѝ и се наведе в лек поклон. — Извинете ме, че ви обезпокоих.

Сара го изпрати с поглед, удивена от старомодните му маниери. Направи няколко крачки и се обърна, за да се извини за грубостта си, но беше твърде късно. Той си бе отишъл.

Огледа се, чудейки се къде е изчезнал толкова бързо, въздъхна и се запъти към дома си, обратно към тишината на малката къща, която някога бе символ на всичко скъпо в живота ѝ; къща, която сега бе мрачна и пуста също като живота ѝ.

Влезе вътре и седна в предната стая, загледана в мрака, както правеше всяка нощ, откакто се върна от болницата.

Не можеше да спи в голямото легло, което бяха споделяли с Дейвид, нямаше сили да влезе в детската стая. Не вдигаше телефона, не отваряше пощата, не включваше телевизора. Спеше през деня, за да не си спомня колко пълен и радостен бе животът ѝ някога.

Преди катастрофата всеки нов ден бе изпълнен с обещания. Всяка сутрин от седмицата прекарваше половин час с Дейвид, преди той да тръгне за работа, заета с приготвянето на обяда му. После двамата закусваха и тя го целуваше за довиждане. Не след дълго Натали се събуждаше, закопняла за прегръдките на майка си. Тя бе толкова спокойно и щастливо бебе, винаги усмихнато, протегнало малките си пухкави ръчички, жадно да изследва света...

Сара поклати глава, за да прогони образите. Не искаше да си спомня, но не можеше да забрави. Затвори очи и пред погледа ѝ изплува малкият бял ковчег, положен до другите три.

Сълзите ѝ рукоуха като планински поток и тя се сви на дивана. Прииска ѝ се непознатият, когото бе срещнала в парка, да се окаже извратеният убиец, за когото бе чела във вестниците няколко дни преди катастрофата. Една жена в магазина се кълнеше, че някакво чудовище с червени очи я нападнало в тъмна алея и я ухапало по врата.

— Също като Дракула — бе допълнила тя.

Сара се намръщи. Може би когато започна нощните си разходки из парка, подсъзнателно се бе надявала да попадне на страшния кръвопиец.

Преди сънят да я завладее, се улови, че си мисли за странния непознат в парка. Сякаш цялата тъга на света се бе стаила в дълбоките му сиви очи, ала тя бе прекалено погълната от собственото си нещастие, за да мисли за това.

Сега, преди да потъне в забравата на съня, младата жена се запита дали той също не е загубил любим човек. Дали също като нея не бродеше из тъмнината, търсейки утеха и забвение.

През нощта го сънува, странни сънища, които нямаха никакъв смисъл, когато се събуди, но пък сънищата никога нямаха смисъл в

студената светлина на деня.

Остана да лежи известно време, загледана в тавана, опитвайки се да си припомни какво точно е сънувала, ала единственият спомен бе за гласа му, далечен и самотен, нашепващ името ѝ, за тъгата в очите му и безмерната му скръб и болка. Една безкрайна и вечна тъга.

Сара погледна през прозореца и видя, че вече се развиделява. Придърпа завивките върху главата си, за да избяга от светлината и спомените.

Тази нощ отново отиде в парка. Седна на твърдата каменна пейка, загледана в полюшващите се сенки, питайки се защо си причинява всичко това. От една страна, си казваше, че не иска да си спомня, но въпреки това идваше всяка вечер, седеше в мрака и си спомняше смеха на Натали, докато баба ѝ я подхвърляше нагоре, все по-високо и по-високо...

— Добър вечер — каза Гейбриъл и посочи към пейката. — Може ли да седна?

Тя сви рамене.

— Това е свободна страна.

Отново бе облечен в черно. Черна тениска, черни джинси, черни каубойски ботуши. Не знаеше защо, но някак си не можеше да си го представи в други цветове. Той бе тъмен и тайнствен, подобно на нощта и черното му отиваше.

— Как се чувствате тази вечер, Сара? — попита той. Гласът му бе дълбок и плътен, подобно на гъст мед.

— Добре съм.

Гейбриъл поклати глава.

— Не мисля.

— Вие изобщо не ме познавате — грубо отвърна тя.

— Знам, че тъгувате.

— Откъде знаете?

— Усецам болката ви, Сара, мъката ви.

— Това е невъзможно.

— Нима? Вие сте загубили хора, които са ви били близки и които много сте обичали. Съпруг, дете.

Тя го изгледа смаяно. Тъмнокъфявите ѝ очи изразяваха изумлението и смущението ѝ.

— Как е възможно да знаете това?

Той се усмихна едва забележимо.

— Умея да чета мислите на другите.

— Не вярвам в такива неща.

— Загубили сте и родителите си и се чувствате виновна, задето те са умрели, а вие не. Всяка вечер идвате тук, защото къщата ви е празна, а часовете през нощта са дълги и самотни.

Сега вече тя наистина се изплаши. Той видя как раменете ѝ се напрегнаха и тялото ѝ се скова.

— Откъде знаете това? — Гневът надви страха ѝ.

— Вече ви казах, мога да чета мислите ви.

— И за какво мисля в момента?

— Искате ли да мине някой полицаи.

Сара тихо се засмя.

— Не е много вероятно по това време на нощта. Всички дежурни са се събрали в кафенето на Уинкъл, хапват си понички и пият кафе.

Той също се засмя за пръв път от толкова много години. Внезапно се почувства добре.

Усмивката промени лицето му и Сара забеляза, че той е доста красив мъж. Почувства се виновна, сякаш е изневерила на паметта на Дейвид и бързо отпъди смущаващата мисъл.

— По-добре да вървя — каза тя.

— Няма да ви сторя нищо лошо, Сара.

— Знам, но... аз не съм... не мога... — Изправи се и скръсти ръце пред гърдите си. — Лека нощ.

Той я изпрати с поглед, докато се отдалечаваше, после се разтопи в тъмна мъгла и я проследи до дома ѝ. Остана в сенките пред къщата, за да се увери, че благополучно се е прибрала. Чак тогава си тръгна, окрилен от отчаяната надежда, че отново ще я види.

Тя отиде в парка на следващата нощ и на следващата и на последващата, макар да не разбираше какво я тегли към този непознат мъж и какво я караше да се връща при него. Знаеше единствено, че по

някакъв начин ѝ се струва познат, че самото му присъствие я успокоява и притъпява болката ѝ.

Връзката им беше доста странна и необикновена. Двамата седяха един до друг, почти не разговаряха, търсейки утеха един в друг.

След две седмици Гейбриъл реши, че нощните им срещи са обречени да бъдат такива — неопределени и неизяснени. Двамата се срещаха, но рядко разговаряха, повече непознати, отколкото приятели. Поне засега на него това му стигаше. Срещите със Сара придаваха нов смисъл на живота му изпълваха го с очакване и надежда.

И ето, че една вечер тя се появи с лице по-бяло от току-що паднал сняг, със зачервени и обградени от тъмни сенки очи, а цялото ѝ същество излъчваше безмерно отчаяние.

Докато приближаваше към него, Гейбриъл скочи на крака, разтревожен от вида ѝ.

— Сара, какво се е случило?

Тя го погледна. Ръцете ѝ бяха отпуснати край тялото ѝ.

— Днес е първи юли — с пресипнал глас отвърна.

Гейбриъл кимна, но не разбра.

— Щеше да бъде четвъртата годишнина от сватбата ни. — Сълзите, които напиреха в очите ѝ, се затъркаляха по страните ѝ. — Натали щеше да стане на две годинки.

— Сара...

— Защо? — извика тя. — Защо се случи? — Ридания разтърсваха тялото ѝ, докато го удряше с юмруци в гърдите.

— Защо през онази нощ не си останахме у дома? Защо и аз не умрях?

Удряше го отново и отново имаше нужда да даде воля на гнева си, да излее насъбралата се в душата ѝ мъка, сдържана през последните шест месеца. И през цялото време повтаряше: „Защо, защо, защо?“.

Той нямаше отговор, само стоеше там, докато стиснатите ѝ юмруци удряха гърдите му, а сълзите се стичаха по страните ѝ. Накрая тя се отпусна на гърдите му, подобно на захвърлена парцалена кукла.

Мълвейки името ѝ, той я притисна до гърдите си и лекичко я залюля.

Сълзите намокриха тениската му.

Гейбриъл се огледа. По това време на нощта нямаше много хора, които да се разхождат из парка — момче и момиче се натискаха в сенките, а един бездомник хъркаше под близкото дърво, но въпреки това му се искаше да я заведе някъде, където няма да има любопитни погледи.

Намести я по-удобно в ръцете си и решително закрачи по алеята.

Изминаха няколко минути, преди Сара да осъзнае, че излизат от парка.

— Къде отиваш?

— Отнасям те в дома ти.

— Не! Не мога да се върна там! — Не можеше да понесе мисълта да се озове отново в тъмната и празна къща, пълна със спомени, които чакаха да я погълнат. Потрепери, сякаш я бяха облели със студена вода. — Не и тази нощ.

— Добре.

Младата жена се отпусна в ръцете му. Или му вярваше, или бе толкова изтощена, че просто не я интересуваше какво ще стане с нея.

Затвори очи и притисна лице към гърдите му. Облъхна я студен въздух, стъпките му бяха толкова плавни и безшумни, сякаш летеше, а не крачеше по земята. Струваше ѝ се, че чува гласа му в главата си, който я молеше да се успокои, да се отпусне, уверяваше я, че всичко ще бъде наред.

И тя му повярва. Беше толкова хубаво да има някой, който отново да се грижи за нея, пък бил той и един непознат.

Изминаха няколко квартала, когато той усети, че напрежението я бе напуснало и разбра, че е заспала.

Имаше доста път до имението му, ала той я носеше без усилие използвайки хипнотизиращата сила, която притежаваше, за да ги направи невидими за минаващите полицейски коли.

Вратата на имението се отвори пред безмълвната му заповед и се затвори зад него. Той я отнесе по дългата извита стълба, след това мина по широкия коридор, в дъното на който се намираше спалнята.

Тя се размърда, когато той се наведе над леглото, за да отметне завивките. Клепачите ѝ трепнаха и се отвориха. Големите ѝ кафяви очи се втренчиха изумено в него.

— Къде сме?

— Ти не искаше да се връщаш в твоята къща, така че аз те доведох в моята.

За миг стомахът ѝ се сви от страх. Поради неизвестна причина му имаше пълно доверие, когато бяха навън, но тук, в тази непозната стая, се почувства безпомощна и като хваната в капан.

— Не — повиши глас тя, — не мога да остана тук.

Тъмният му поглед се срещна с нейния.

— Заспивай, Сара — тихо рече той. — Няма от какво да се страхуваш.

Отново му повярва, макар да не разбираше защо. Почувства се безтегловна и отпусната. Очите ѝ бавно се затвориха, тя въздъхна и заспа.

Гейбриъл остана до леглото, загледан в нея. Изглежда, му бе станало навик да взима под крилото си сирачета и самотни и нещастни жени, горчиво си помисли той. Но в тази млада жена имаше нещо, което го привличаше. Може би защото цветът на косите ѝ бе същият като на Сара Джейн. Или защото тази Сара също бе съвсем сама на света. Каквато и да бе причината, не можеше да устои на порива да я защити и приласкае.

Малко преди разсъмване той отиде с колата си до близкия денонощен магазин и купи различни неща за ядене — тестени храни за закуска, плодове, мляко, кафе, чай, хляб, масло, няколко бурканчета конфитюр, яйца и сирене. Шампоан за баня, който ухаеше на горски цветя, както и ароматен сапун. Не забрави и бутилка червено вино.

Храната също се бе променила, помисли си Гейбриъл, докато подреждаше хартиените кесии в колата. Хлябът се продаваше нарязан и опакован в найлон. Млякото се предлагаше в най-разнообразни опаковки, въпреки че не бе видял нито една крава наоколо. И не само това, но имаше всякакви видове мляко: обезмаслено, с ниска масленост, пълномаслено, пастьоризирано, натурално. Когато бе млад, съществуваше само един вид мляко — това, което се издояваше направо от кравата или от козата.

Докато караше обратно към имението си, се опита да си припомни вкуса на хляба, маслото, яйцата и сиренето. Занесе книжните кесии в кухнята извади и подреди продуктите. Нямахше никакъв спомен за вкуса на храната, като се изключи неясният спомен

за онази вечеря, която близо преди век Сара бе приготвила за него. При самата мисъл за печеното месо и стотвените зеленчуци му се повдигна.

Усмихна се накриво, когато отвори хладилника. От три месеца живееше в това място, но сега за пръв път го използваше за нещо друго, освен за бутилка вино.

Слънцето се изкачваше над хоризонта, когато се спусна надолу по стълбата, водеща към мазето, където някога бяха държали бутилки с вино.

Отвори вратата, влезе и заключи след себе си. Запита се, дали когато довечера се събуди, тя все още ще бъде в къщата.

ГЛАВА 3

Сара се събуди внезапно, стресната от кошмарните образи на съня, полепнали подобно на паяжина в съзнанието ѝ. Беше ужасен сън изпълнен с червени очи, остри зъби, по които капеше кръв и обезумелите ѝ писъци. Сякаш предишната вечер бе гледала филм на ужасите от типа на „Среща с вампира“. Ала най-шокиращото бе, че колкото и страшен да бе този сън, кой знае защо ѝ се струваше странно познат...

Седна в леглото и се огледа. Спалнята бе огромна, почти колкото тази в къщата ѝ заедно с гостната. Тапетите на стените бяха в бледорозово, а прозорците бяха закрити от тежки завеси. Старинен шкаф от махагон заемаше по-голямата част от едната стена, а в единия ъгъл се виждаше тоалетка в същия стил. Стори ѝ се доста странно, че огледалото бе махнато. От лявата страна на леглото бе поставена изящна кристална лампа. В другия край бяха подредени едно срещу друго две кресла, тапицирани в розова дамаска, а пред тях имаше малка масичка със стъклен плот.

Припомни си къде се намира. Гейбриъл я бе довел тук миналата нощ. Нищо чудно, че именно неговото лице се бе явило в сънищата ѝ.

Огледа се, търсейки часовник, като се питаше колко ли е часът.

Спусна крака от леглото и стана. Дебелият бледоморав килим на пода заглуши стъпките ѝ, докато отиваше до прозорците, за да дръпне завесите. За миг се загледа в пурпурните отблясъци на залеза, които ѝ напомниха за капки кръв. Струваше ѝ се невероятно, че е спала през целия ден.

Точно под нея се виждаше отдавна занемарена розова градина. Три хълма, покрити със зеленина, се издигаха зад високите тухлени стени, които обграждаха имението. Отдясно имаше плувен басейн с олимпийски размери, а отляво обор. Зад близката ограда бе вързан голям черен кон.

Който и да бе Гейбриъл, явно имаше доста пари. Тя се извърна от прозореца и остави завесите да паднат. Озова се лице в лице с мъжа,

чийто образ я бе преследвал в сънищата ѝ не само предишната нощ, но и през изминалите три седмици.

— Добър вечер — официално поздрави той.

— Здравей.

Отново бе облечен в черно и макар да изглеждаше мъжествено красив, Сара се запита дали има и други дрехи, освен черни тениски и джинси. Мисълта за външния му вид я подсети, че бе спала с дрехите. Имаше нужда да вземе душ.

— Банята е там — каза Гейбриъл и посочи затворената врата отляво.

Способността му с такава лекота да чете мислите ѝ я смущаваше и объркваше. Испита детинското желание да тропне с крак и да му заповяда да престане.

— Наслаждавай се на банята си. — Той излезе тихо от стаята. Сара с учудване забеляза, че беше бос.

За миг се загледа след него, после отиде в банята. Никога не бе виждала подобно нещо. Последните лъчи на залязващото слънце се процеждаха през остъкления покрив. Както и в спалнята, стените бяха покрити с тапети в розов цвят. До стената се виждаше огромна вана с овална форма; крановете бяха златни. Имаше душ кабина, бледорозова тоалетна чиния и две мивки, също розови. Върху мраморната полица над мивката откри пухкава бяла хавлия, кърпи за лице, ароматен сапун, паста за зъби и четка.

Заклучи вратата, пусна водата, съблече дрехите си и зачака ваната да се напълни. Забеляза шише с шампоан за баня и сипа малко във водата, която се покри с прозрачни мехурчета, оцветени във всичките цветове на дъгата.

Чувствайки се като кралица, Сара завъртя крана на водата и се отпусна във водата. Затананика си, когато мехурчетата я заобиколиха, упоявайки я с аромата си на полски цветя.

Стори ѝ се доста странно, че в банята нямаше никакви огледала, нито дори и пред красиво извитата аптечка от розов мрамор. Запита се дали това не е някакъв вид фобия на домакина ѝ — може би не желаше да вижда отражението си.

Затвори очи и се замисли. Кой беше Гейбриъл? Защо се грижеше за нея? Дали живееше сам? А ако е така, защо имаше в банята си шампоан за баня и ароматен сапун?

Лежа във ваната, докато водата изстина, после набързо се изми излезе и се обви в пухкавата хавлия. Искаше ѝ се да смени бельото и дрехите си.

Върна се в спалнята и видя, че дрехите ѝ бяха изчезнали; на тяхно място имаше пенъоар от тъмнорозово кадифе.

Сара плъзна ръка по мекия плат и изпита странното чувство за нещо вече преживяно. Помисли си, че само този пенъоар струва колкото целия ѝ гардероб. Огледа се, но изкушението бе твърде голямо и тя го облече. Усещането за мекия и лек плат до тялото ѝ бе прекрасно. Дрехата бе разкошна, от тези, които само богатите жени можеха да си позволят.

Тъкмо завързваше колана, когато на вратата се почука.

— Сара?

— Да.

— Искаш ли да слезеш долу и да пийнеш чаша вино с мен?

— Да, благодаря ти.

Тя отвори вратата и го видя да стои в коридора, облечен отново с черни прилепнали джинси и тениска. Погледна босите му крака. Имаше нещо невероятно интимно във факта, че и двамата не носеха обувки. Мисълта я накара да се изчерви.

Преди да се извърне, в очите на Гейбриъл проблесна някакво чувство, което тя не можа да определи. Дебелите бели пътеки заглушиха шума от стъпките ѝ, когато го последва по стълбите, по още един коридор, докато накрая се озоваха в просторна стая с висок таван.

Докато той наливаше чашите с вино, Сара се огледа.

Едната стена се заемаше от внушителна мраморна камина, в която танцуваха весели пламъци. От тавана висеше огромен кристален полилей — бе виждала подобен в някакъв филм. Килимът на пода също беше бял. Бели килими, отсъстващо си помисли младата жена, чудейки се как ги поддържа. Тъмнозелени завеси закриваха прозорците.

В стаята имаше само старинна дъбова маса, върху която бе поставен телевизор с голям екран и едно дълбоко кресло.

Изящно извита арка водеше към дълъг коридор, облицован в черен мрамор.

Докато ѝ подаваше чашата с червено вино, Гейбриъл изучаваше лицето ѝ. Усети притеснението ѝ да бъде сама с него в къщата и се

чудеше какво да каже, за да я накара да се отпусне.

Сара смънка едно „благодаря“ и взе чашата си. Отново се огледа, учудена от липсата на картини, огледала и часовници по стените. Всъщност в стаята нямаше нищо, което да издава характера на обитателя на тази къща.

— Отдавна... ли живееш тук?

— От няколко месеца.

— Къщата е много хубава.

Гейбриъл сви рамене. Купи имението скоро след като пристигна в Лос Анжелис. Не му направи никакво впечатление, когато агентът по недвижимите имоти му каза, че някога е принадлежало на много известна, но ексцентрична филмова звезда, която обичала усамотението. Купи къщата от прищявка, защото стилът ѝ и градините му напомняха за една вила, която някога бе притежавал в Италия.

— Женен ли си? — попита Сара.

— Не.

Тя не пропусна дълбоката тъга, с която изрече тази единствена дума.

— Разведен ли си?

— Не.

— А живееш ли с някого?

Той се намръщи.

— Не, защо питаш?

— Спалнята... изглежда... искам да кажа... няма значение, това не е моя работа.

Погледна я в очите.

— Обзаведох я за теб.

Сара отстъпи назад изплашена от пламъка в очите му и страстната нотка в гласа му.

— За мен? Как така? Защо?

— Аз знаех... — Замълча за миг. — Надявах се, че един ден ще дойдеш тук.

— Но ние се познаваме едва от няколко седмици.

Гейбриъл сви рамене.

— С достатъчно пари за кратко време могат да се свършат доста неща. В гардероба има различни дрехи.

Сара отстъпи още една крачка, питайки се защо се чувства така, сякаш внезапно се бе озовала в някакъв странен и непознат свят. Припомни си отделни сцени от стар френски филм, в който мъж продаваше дъщеря си на някакъв звяр. Момичето живееше в разкош, но в същото време бе само една нещастна пленница.

Поклати глава, за да отпъди странните мисли. Гейбриъл не приличаше на звяр, а тя бе свободна да си тръгне, когато пожелае. Но дали наистина беше така?

Погледна към високата врата в края на коридора. Беше от солидно дъбово дърво и близо два и половина метра висока. За да държи външния свят надалеч или да пази самата нея да не излезе от къщата? Каза си, че става глупава и позволява на въображението си да я отвежда твърде надалеч, но не можеше да се освободи от чувството, че ако не си тръгне веднага, никога няма да може да го направи и ще остане завинаги в тази къща. Също като Бела в „Красавицата и звярът“, само че в този случай звярът бе доста красив.

— Искам да си отида у дома.

Той се поколеба за миг, сякаш му се искаше да възрази, но после кимна.

— Ще те заведа.

— Не.

— Сара...

Той пристъпи към нея, но тя се завъртя, забравила за чашата в ръката си и се втурна към входната врата. Виното се разплиска от фината кристална чаша и се разля върху белия килим, който заприлича на обагрен с кръв.

Сара продължи да тича към входната врата. Сграбчи извитата месингова дръжка, завъртя я, но без резултат. Обзета от паника, хвърли чашата. Задърпа дръжката на вратата и сълзите замъглиха очите ѝ.

В този миг той се озова до нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Сара! Сара! — Обърна я с лице към себе си, а ръцете му я стиснаха като в желязно менгеме. — Чуй ме, Сара. Кълна се, че няма да ти причиня нищо лошо.

Неприкритият ужас в очите ѝ го прободеше като с нож. Пусна я рязко и отстъпи няколко крачки.

— Няма да ти причиня нищо лошо — повтори. — Моля те, повярвай ми. Ти си свободна да си отидеш.

— Вратата... не се отваря... Не мога да изляза навън... моля те, пусни ме...

Като се движеше бавно и внимаваше да не я докосва, Гейбриъл се протегна и отключи вратата.

— Моята кола е отвън на алеята.

Сара примигна учудено срещу него.

— Ти ми позволяваш да взема колата ти?

— Навън е тъмно. — Гласът му бе тих, лишен от всякакви чувства. — Не искам да се прибираш сама и без кола.

— Това, което правя, не е твоя грижа.

Той наклони глава, сякаш се съгласяваше с нея, а след това извади от джоба си връзка ключове и я пъкна в ръката ѝ.

Той наистина бе най-упоритият интригуващ и красив мъж, когото бе срещала. Ягуар. Съвсем нов ягуар, който струваше навярно цяло състояние, а той ѝ го даде, без да задава никакви въпроси. Помисли си за шестгодишния пикап, паркиран в гаража ѝ. Никога не си бе представяла, че ще кара подобна кола.

Завъртя стартера.

Потегли бавно към дома си, питайки се какво би станало, ако просто продължи да шофира, да остави предишния живот зад себе си и да поеме към неизвестното. Може би към Монтана или Колорадо. Или пък чак в Аляска...

За миг мисълта я изкуши. Можеше да продаде ягуара, да си смени името, да започне изцяло нов живот... но това бяха измамни надежди. Само се заблуждаваше, не можеше да избяга достатъчно далеч, нито да открие някое място, където да се скрие от спомените.

Когато се прибра изкара пикапа от гаража, остави го на алеята за коли, паркира ягуара в гаража и заключи вратата.

Захвърли ключовете на колата върху малката масичка в коридора и отново си помисли за Гейбриъл. Що за човек би заел на един съвършено непознат кола, струваща седемдесет хиляди долара? Дори не се уговориха кога да я върне.

Погледна към пенъоара, в който бе облечена. На кого ли принадлежеше? Той каза, че не е женен, нито разведен.

Дали е на някоя стара приятелка? Погали меките гънки на дрехата.

„Обзаведох я за теб.“

Гласът му, мек и чувствен, отекна в съзнанието ѝ. Беше обзавел стая в къщата си за нея. Дали и пеньоара бе купил също за нея? И откъде знаеше, че розовото е любимият ѝ цвят?

Младата жена се отпусна на дивана и включи телевизора. Не искаше да мисли нито за Дейвид и Натали, нито за Гейбриъл.

Но късната програма не можа да задържи вниманието ѝ. Даваха забавна романтична комедия с Джейн Уайлдър, но тя не бе в настроение за романтика и смях.

Взе дистанционното и започна да превключва каналите, докато не попадна на канал с кълтри музика. Послуша малко, питайки се защо всички кълтри песни са толкова тъжни. Девет от десетте бяха за любов — изгубена любов, несподелена любов, отминала любов. Като че ли целият свят е нещастен, каза си Сара. Може би такива неща като щастлив живот навеки не съществуваха нито за нея, нито за другите хора.

Седеше втрещена в екрана, без да вижда образите, без да чува музиката. Вместо това пред очите ѝ изплува лицето на Гейбриъл. Със своята смугла красота ѝ напомни една картина изобразяваща низвергнат ангел. Припомни си часовете, които бе прекарала с него, тъгата в гласа му, безкрайната печал, която се криеше в дълбините на тъмосивите му очи. Дали и той не оплакваше някого? Каза ѝ, че не е женен, нито разведен. Сега се запита дали не е бил женен и дали жена му не е умряла и дали затова очите му отразяваха собственото ѝ нещастие.

— Гейбриъл...

Името му се отрони от устните ѝ, докато се облегна на ръката си, потривайки страната си в мекото кадифе на пеньоара.

Клепачите ѝ трепнаха и за пръв път от шест месеца Сара заспа без сълзи в очите.

Изпълнен с безпокойство, Гейбриъл крачеше из просторните стаи на имението, представяйки си Сара, седнала пред камината в гостната, къпеща се в бледорозовата вана, заспала в леглото, четяща книга в библиотеката, поливаща цветята в градината на лунна светлина, легнала гола в прегръдките му...

Прогони неканените мисли, припомняйки си ужаса, който бе видял в очите ѝ предишната нощ. След като го гледаше по този начин сега, когато почти не го познаваше, можеше да си представи какъв щеше да бъде ужасът ѝ, когато разбере какво представлява. Но това никога нямаше да се случи. Никога повече нямаше да се обвърже със смъртна жена.

Ала въпреки всичко, независимо дали му харесваше или не, вече бе обвързан. От онази нощ, когато за пръв път я видя седнала на каменната пейка в парка, той не можеше да мисли за нищо друго. Изглеждаше толкова самотна и отчаяна.

С изключение на цвета на косите ѝ нямаше почти никаква прилика със Сара Джейн, но независимо от това нещо в тази нова Сара го привличаше неудържимо.

Изруга тихо и излезе от къщата. За миг постоя навън, вдишвайки хладния нощен въздух, после се запъти към оградата и подсвирна на жребеца си.

Отвори портата и възседна огромното животно. Не се нуждаеше от юзда, за да управлява коня си — бе достатъчен само звукът на гласа му и натискът на коленете му в лъскавите хълбоци. Потупа жребеца по шията излезе от двора и препусна към хълмовете зад имението.

Язди около час, докато напрежението му се стопи в плавния галоп на коня, а вятърът охлади лицето му. Не искаше да мисли за миналото. Настоящето го караше да се чувства неспокоен; бъдещето бе затворена врата, която дори той не можеше да отвори.

Заобикаляха го различни ухания и звуци — далечен лай на куче, тихият плясък на крилете на някоя сова, търсеца плячка в нощта. Зърна жълтите очи на една котка, когато мина покрай нея. Подуши аромата на парфюм, примесен с цигарен дим и уханието на секс, когато се натъкна на спряла наблизко кола. Не бе необходимо особено въображение, за да се досети какво става зад запотените стъкла. Внезапно почувства остра болка в слабините си, жажда да почувства женски прегръдки.

Сара...

Припомни си нощта, когато коленичи в краката ѝ, отпусна глава в скута ѝ и я помоли да го прегърне. Колко отдавна бе всичко това!

С натежало сърце пое обратно към къщата.

Усети присъствието ѝ още преди да влезе в двора. И в следващия миг я видя, застанала на терасата и загледана към градината. Дългата ѝ руса коса бе разпиляна по раменете, а кожата ѝ излъчваше меко сияние на лунната светлина. Желанието го изпълни отново, остро и болезнено.

Спря коня до оградата и остана втренчен в Сара, питайки се защо е дошла.

Погледите им останаха приковани няколко секунди, после тя се извърна от парапета и се спусна надолу по стълбите, които водеха към задния двор.

Сърцето му заби от радостно очакване, докато я гледаше как приближава.

— Хубав кон — рече тя и спря на няколко крачки от жребеца.

Гейбриъл кимна.

— Досега не съм виждала никой да язди без седло и юзда.

— Той е много добре трениран.

— Явно е така. Как се казва?

— Некромант. — Всичките му коне носеха едно и също име.

— Некромант? — Младата жена повдигна извитите си вежди. — Странно име за един кон. Това не означава ли някой, който може да разговаря с духовете на мъртвите?

Гейбриъл затвори очи. За миг се върна в миналото и чу гласа на Сара Джейн да му задава същия въпрос, да отбелязва, че името е доста странно за един кон, а след това и своя отговор: „Може би е странно, но му подхожда“.

Не отговори на въпроса ѝ, а вместо това попита:

— Какво правиш тук?

— Докарах колата ти.

Той повдигна скептично черните си вежди.

Сара пристъпи от крак на крак, смутена от пронизващия му поглед. Дали наистина не четеше мислите ѝ? А ако това бе истина, тогава знаеше, че го излъга. От миналата нощ непрекъснато мислеше за него; ако трябваше да бъде искрена, бе длъжна да си признае, че не бе напускал мислите ѝ от първата нощ, когато се срещнаха.

Гейбриъл плавно се плъзна от гърба на коня и скочи на земята. Потупа животното по шията и то послушно се запъти към оградата.

Без да откъсва поглед от лицето на Сара, Гейбриъл затвори портата и я залости.

Младата жена стисна ръце. Близостта на този мъж и немигачият му поглед я изнервяха. Защо бе дошла тук? Ако беше, за да му върне колата, можеше да я докара сутринта и да я остави на алеята.

Ръцете ѝ бяха влажни и лепкави, а устата ѝ — странно пресъхнала. Чуваше бесните удари на сърцето в гърдите си, пулсирането на кръвта в ушите. Втренчи се в очите му, сиви като зимен ден и в същото време горещи като лятно слънце. Погледът му се плъзна към устните ѝ, а после към мястото, където пулсът туптеше на гърлото ѝ.

— Защо си тук? — Гласът му бе гладък и мек, подобно на черна коприна.

— За да ти върна и пеньоара — отвърна Сара. Искаше ѝ се да може да откъсне поглед от хипнотизиращите му очи.

— Задръж го.

— Не мога. Сигурно струва доста пари.

— Той е твой — ядосано отговори той. — Аз го купих за теб.

— Също както си обзавел и стаята за мен?

— Да.

„Черно“ — помисли си младата жена. Той отново бе облечен в черно. Този път не бяха джинси и тениска, а дебел черен пуловер, който подчертаваше широките му рамене. Черните панталони подчертаваха дългите му мускулести крака. Докато го гледаше, Сара изпита тревожното чувство, че носи черни дрехи не само защото този стил му харесва, а защото отговаря на душата му.

Той скръсти ръце пред гърдите си.

— Не отговори на въпроса ми.

Как да му обясни защо е тук? Как да си признае, че бе отишла в парка, надявайки се да го срещне и когато той не се появи, дойде да го потърси в къщата му. Нуждаеше се от него, тъй като той знаеше защо ходи нощем в парка, защото разбираше мъката ѝ. Защото ръцете му бяха силни и мускулести, а гласът — плътен и невероятно чувствен.

Сара нервно облиза пресъхналите си устни.

— Смятах, че можеш да четеш мислите ми.

— Предпочитам да го чуя от теб.

— Както вече ти казах, докарах колата ти. Благодаря, че ми позволи да я взема.

— Лъжкия.

Тя го погледна ядосано, мразеше го, защото знаеше истината и я караше да се чувства отново жива.

— Защо, Сара?

— Е, добре, липсваше ми! — почти изкрещя младата жена. — Аз съм самотна и ти ми липсваше. Това ли искаше да чуеш? Думи, които да поласкаят мъжкото ти самолюбие?

Той тихо изруга и пристъпи към нея, но тя бързо отстъпи назад.

— Благодаря, че ми зае ягуара си — рече тя, вдигна ръка и му хвърли ключовете. Обърна се и изтича през тежката желязна порта на улицата.

— Сара.

Гласът му. Начинът, по който изговори името ѝ. Тя рязко се закова на място. Но не се обърна, просто остана неподвижна, очаквайки го с разтуптяно сърце.

Той не издаде нито звук, но Сара усети, че е зад нея. После почувства ръцете му, дългите пръсти, които се плъзнаха по раменете ѝ и надолу по гърба. Отново прошепна името ѝ.

— Не. — Младата жена поклати глава. — Не мога. Аз дори не те познавам... — Ахна, когато ръцете му обхванаха кръста ѝ и я притеглиха по-плътно към гърдите му. — Твърде скоро е...

Той пое дълбоко дъх и опря брадичката си на главата ѝ. Тялото му оживя от близостта ѝ. Ноздрите му се изпълниха с уханието на кожата ѝ, с аромата на сапун и шампоан. Чуваше забързаните удари на сърцето ѝ, кръвта, пулсираща във вените ѝ, топлината и сладостта на самия живот. За негов ужас почувства как жаждата за кръв се надигна у него, по-гореща и по-силна отколкото изгарящото желание да притежава плътта ѝ.

— Моля те — промърмори тя, — моля те, пусни ме. Аз... аз... дори не знам фамилията ти име.

— Онибене. — Горещият му дъх опари врата ѝ.

— Това... — Сара с усилие преглътна. Ръцете му я държаха плътно до тялото му. Тя се прокашля. — Италианско ли е?

— Да.

— Значи си от Италия? — Знаеше, че говори несвързано, но не можеше да мисли трезво, когато ръцете му я обгръщаха и топлият му дъх галеше лицето ѝ. Ухаеше на вятър, на мускусния мирис на мъжка пот, на самата нощ.

— От едно село близо до Валелунга.

— Никога не съм го чувала.

Тя се размърда в прегръдките му, сякаш опитваше силата на ръцете му, които бавно се отпуснаха, но тялото му остана притиснато до нейното.

Гейбриъл затаи дъх. Усещаше нерешителността ѝ, знаеше, че тя осъзнава напрежението помежду им. Тя го желаше. Той също я искаше.

Сара прехапа устна. Искаше ѝ се ръцете му да я обгръщат както преди малко, тъй като сега тя трябваше да реши дали да се притисне до гърдите му или да се отдръпне.

Благоразумието ѝ нашепваше да прекъсне всякаква близост с този странен мъж, да побегне през желязната порта и никога да не се обръща назад, но женските ѝ инстинкти я молеха да остане, да облегне глава на рамото му, да се потопи в блажената сладост на силната му мъжка прегръдка.

И тогава той реши вместо нея. Нежно, но твърдо я отблъсна от себе си.

— Върви си у дома, Сара. — Гласът му бе пресипнал от чувства, които тя не разбираше. Бръкна в джоба си и извади двадесет доларова банкнота. Пъкна я в ръката ѝ. — Вземи такси и се прибери у дома, докато още можеш.

— Но...

Очите му сякаш я изгаряха.

— Стой далеч от парка, Сара — диво прошепна. — Стой далеч от мен!

Тя се втренчи в него с очи пълни с болка и недоумение, сетне се извърна и побягна през градинската порта.

Той остана неподвижен, облян от лунната светлина дълго след като тя си бе отишла. Тази нощ не се тревожеше дали тя ще се прибере благополучно къщи. Още не бе късно, а и той представляваше много по-голяма опасност за нея, отколкото срещата с някой непознат.

Стисна ръце и затвори очи, докато жаждата за кръв разкъсваше плътта му. Устните му се изкривиха в сатанинска гримаса и зъбите му се удължиха, предвкушаващи мириса на прясна кръв.

Сара...

Знаеше защо бе дошла тази вечер при него, макар че не искаше да го признае.

В съзнанието му изплува неканеният образ на Сара, притисната до него, с бедра преплетени с неговите. Забързаните удари на сърцето ѝ бяха прозвучали като гръмотевици в ушите му. Потръпна от желание при спомена за мириса на кръвта ѝ, за топлината на живата ѝ плът.

— Стой далеч от парка, Сара — промърмори отново. — Стой далеч от мен.

Ала този път думите бяха молба, а не предупреждение.

ГЛАВА 4

Тя се качи на едно такси, което я остави до магазина на ъгъла до дома ѝ. За пръв път от месеци имаше апетит, но не за това, което майка ѝ наричаше „истинска храна“, а за специалните курабийки с пълнеж.

Когато се прибра, отиде в кухнята, наля си чаша мляко, седна до масата и отвори пакета. Знаеше, че когато следващия път се качи на кантара в кухнята си, ще съжалява горчиво за слабостта си, но с наслада отхапа първата курабийка.

След като изяде всичките и пресуши чашата си, Сара обиколи къщата, светна лампите и включи телевизора.

Избърса праха по мебелите, обра килимите с прахосмукачка и почисти хладилника. Намръщи се, когато намери вътре нещо кафяво, с неясен произход, явно отдавна забравено. Изтърка кухненската мивка, мивката в банята и ваната, а накрая изхвърли боклука.

Но не отиде в детската. Не можеше да влезе в тази стая, не искаше да признае, че рано или късно ще трябва да занесе в мазето детското креватче на Натали, да опакова вещите ѝ в кашони и най-сетне да приеме мисълта, че тя никога няма да се върне.

Наближаваше полунощ, когато Сара напълни ваната и се отпусна в топлата вода. Затвори очи и се пренесе в огромната баня и светлорозовата вана в къщата на Гейбриъл.

Не биваше да мисли за него, нито за стаята, за която той бе заявил, че е обзавел за нея.

Загърна се с хавлията и се втрени в кадифения пеньоар, захвърлен върху един стол, раздвоена между желанието да го сгъне и пъкне в някое чекмедже и стремежа да го облече. Накрая, възмутена от своята слабост, припряно го облече и въздъхна от удоволствие, когато мекият плат докосна кожата ѝ.

Увита в разкошното кадифе, Сара се настани на дивана и започна да превключва каналите, докато не попадна на един стар филм.

Малко по-късно потъна в сън.

Сънищата се завърнаха.

Тя е прикована към инвалиден стол.

Танцува в „Лебедово езеро“ с красив млад мъж.

Пламъци я изгарят.

Един мъж с черни коси е коленичил в краката ѝ, а главата му е заровена в скута ѝ. Чува думите му, тъжни и пропити с отчаяние, сякаш в душата му е събрана цялата печал на света.

„Не можеш ли да ме прегърнеш, да успокоиш душата ми поне за тази нощ?“

И едно младо момиче отговаря: „Не разбирам“.

След това гласът отново прозвуча изпълнен с безкрайна самота, която прониза като с нож сърцето ѝ: „Не ми задавай въпроси, *sara*. Моля те, само ме дръж, докосни ме“.

Тя се събуди, когато следобедното слънце огря лицето ѝ, все още мокро от сълзите.

И първата ѝ мисъл бе за Гейбриъл.

Навярно не биваше да се изненадва, че той отново присъстваше в сънищата ѝ. В крайна сметка той непрекъснато бе в мислите ѝ, откакто го срещна през онази първа нощ в парка. Но кое бе момичето в сънищата ѝ, това в инвалидния стол?

Сара се намръщи, стана, отиде в кухнята и си приготви закуска, първата след катастрофата.

Седна до масата и отхапа от препечената филийка, но почти не усети вкуса ѝ. Кой беше Гейбриъл? Очевидно бе много богат. И най-опасният и красив мъж, който някога бе виждала. И най-загадъчният.

Предишната нощ думите и гневът в гласа му я изплашиха. „Вземи такси и се прибери у дома, докато още можеш — бе казал той. — Стой далеч от парка, Сара. Стой далеч от мен!“

И точно това смяташе да направи. Достатъчно дълго се бе погребала в мъката и страданието. Време бе да започне да живее отново и да си намери работа.

Огледа кухнята, огряна от слънчевите лъчи и си припомни щастливите съботни утрини, които бе прекарала тук, приготвяйки закуска за Дейвид и Натали. Точно в тази стая бе казала на Дейвид, че е бременна, в тази стая Натали бе направила първите си стъпки...

Нищо не можеше да се направи, ще трябва да продаде къщата. Никога няма да може да погледне напред, докато живее тук, заобиколена от спомените.

Ново начало, ето от какво се нуждаеше. Нова работа. Нова къща. Нов живот...

Докато обмисляше възможностите, част от оптимизма ѝ се изпари. Не бе работила от години. Не обичаше да се мести. Не желаеше нов живот; искаше старият да се върне.

Искаше да види Гейбриъл.

С усилие си наложи да не мисли за него. Стана от масата измичиниите, набързо взе душ и потегли с колата към търговския център. Каза си, че ще се почувства по-добре, ако си направи прическа, маникюр и си купи някоя нова дреха.

Той крачеше неспокоен из празната къща. Беше гладен. За кръв. За докосването на човешка ръка. За любовта на жена... *Сара...*

Непрекъснато обикаляше из стаите. Всички бяха голи, без никакви мебели, с изключение на гостната и спалнята, които бе обзавел за Сара.

Запита се защо бе купил това място. Защо му трябваше голямо имение с осем спални, когато предпочиташе да спи в хладния мрак на мазето? Не се нуждаеше от кухнята или трапезарията, никога нямаше да седи в солариума, наслаждавайки се на красотата на летния ден.

Погледна през прозореца към градината и си представи как Сара бере рози, разхожда се по тесните пътеки, почива си в люлеещия се стол или се пече на слънце край басейна.

Сара.

От устните му се изтръгна тихо проклятие и той се извърна от прозореца. Искаше я, искаше я така както някога бе пожелал и другата Сара. Но не би могъл да понесе болката да обича отново и да наблюдава друга жена, която да остарява край него, да вижда как тялото ѝ се съсухря и смалява с годините, докато той остава вечно млад — каква подигравка на съдбата!

Изрева от безсилен гняв, свлече се на колене и започна да удря юмрук в камината, доволен от пронизващата болка в ръката. От кокалчетата му потече кръв и той отново се прокле за чудовището, което бе, прокле глада, взимащ връх над гнева и разпалващ нечестивото му желание. За Сара...

Изправи се със стон. Трябваше да се махне от къщата. Тя бе прекарала само една нощ тук, но въпреки това стените нашепваха името ѝ, въздухът ухаеше на парфюма ѝ, а душата му бе белязана завинаги от съществуването ѝ.

С тихи стъпки той обикаляше улиците, огрени от лунната светлина. Горко на нещастното човешко създание, което се окажеше на пътя му тази нощ, мрачно си помисли Гейбриъл. Защото в този миг у него нямаше състрадание, нито милост към онези, които бяха слаби и безпомощни. Съществуваше единствено ужасният глад, подсилен от кипящия в гърдите му гняв. Искаше да нарани някого така, както и самият той бе наранен, да изсмуче живота от друго същество, така както живецът в душата му бе завинаги погубен. От векове бродеше самотен по земята, без да обича някого и без някой да го обича. И тогава откри Сара Джейн и тя даде смисъл на съществуването му, но твърде скоро смъртта я призова. И ето че сега той, който не бе и помислял, че отново ще обича, бе открил друга жена, която стопляше сърцето му, която притежаваше същата сила на духа, както жената, която бе изгубил.

Крачеше в мрака, докато неусетно се насочи към парка. През цялото време се надяваше, че тя притежава достатъчно здрав разум и се е вслушала в предупреждението му да стои надалеч.

Щом влезе в парка, погледът му прониза тъмнината. Тя бе там — ярка светлина в мрака на нощта.

Каза си, че ще остане само колкото да види отново лицето ѝ, да вдъхне аромата ѝ, а след това ще изчезне.

С тихи стъпки се приближаваше към нея, сякаш нямаше собствена воля.

И в следващия миг вече бе до нея. Когато се отпусна на пейката, цялото му същество потръпна от близостта ѝ, стоплено от приветливата ѝ усмивка.

Тя нищо не каза, но той прочете мислите ѝ, почувства ги в дълбините на очите ѝ. Тя се страхуваше. Беше самотна. Нуждаеше се от утеха, от близостта на друго човешко същество. Искаше го и това я плашеше.

— Сара...

Хваната в капана на погледа му, тя бавно поклати глава.

— Не мога. Страх ме е.

— От мен?

— Да.

— Няма да те нараня — обеща той, надявайки се, че това е клетва, която може да изпълни.

— Аз дори не те познавам — грубо отвърна Сара, ядосана на него, че отново я кара да се чувства жива и разгневена на себе си, че желае този мъж, когато Дейвид бе мъртъв.

Но той я познаваше. Вгледа се дълбоко в очите ѝ и я позна. Шокът разтърси душата му. Невероятното и същевременно толкова възможното се стовари на върху него със силата на ураган. Той я познаваше. Сега бе по-стара от предишния път, когато се бяха срещнали. Очите ѝ бяха кафяви, а не сини. Бе познала и друг мъж. Но сърцето и душата ѝ си бяха останали същите.

Сара Джейн.

Чудото го разтърси.

— Какво има? — попита тя, сепната от пламъка в погледа му.

Той бавно поклати глава.

— Няма нищо.

— Плашиш ме.

— Сара. — Името ѝ прозвуча като въздишка на устните му, примесена с благоговение. И той коленичи в краката ѝ, обви ръце около кръста ѝ и зарови глава в скута ѝ.

— Гейбриъл!

— Не ми задавай въпроси — промърмори той. — Моля те, само ме дръж, докосни ме.

Тя се втренчи в сведената му глава, а думите отекнаха в главата ѝ, докато галеше косите му. Беше чувала тези думи предишната нощ в съня си. Но тогава ръката на друга жена го галеше по главата...

Пронизаха я студени тръпки и тя стреснато отдръпна ръката си. Какво означаваше всичко това?

Ръцете му се стегнаха около кръста ѝ.

— Не се страхувай. Аз няма да те нараня, кълна се. Само ме подръж — помоли той. — Само ме подръж още малко.

Обзе го безкрайно задоволство, когато отново почувства нежната ѝ длан да милва косите му. Ах, какво щастие бе да почувства отново докосването на човешка ръка, топло от състрадание изпълнено с живот. Това бе докосването на Сара, толкова познато и толкова желано.

„Сара, Сара, нима наистина това си ти?“

В очите ѝ запариха сълзи, докато продължаваше да плъзга ръка по косата му, по лицето му. Усети как тялото му затрепери или може би беше нейното?

След известно време той вдигна глава и погледът му срещна нейния. В тъмносивите глъбини на очите му тя видя дълбокия глад и болезнения копнеж. Сърцето ѝ се сви от мъка.

Водена от някаква непозната сила, тя се наведе и го целуна.

Времето спря своя ход, уловено в сивите бездни на очите му.

Клепачите му трепнаха и той я целуна с целия копнеж на сърцето си, с цялата самота, родена от почти половин век без нея. Целуна я с цялата любов на сърцето си, с любовта, която винаги бе нейна, единствено нейна.

Страст, нужда, надежда. Те обхванаха Сара подобно на буйните пламъци на горски пожар изгориха всяко съмнение. Тя забрави за всичко, освен за необходимостта да успокои и приласкае този мъж, да изпълни празнотата в сърцето и душата му. Искаше да го държи до гърдите си, да му нашепва, че всичко ще бъде наред, че той никога вече няма да бъде сам. И в някакво далечно ъгълче на съзнанието си изпита странното, но много силно усещане, че вече бе правила всичко това преди.

Мина цяла вечност, преди той да се отдръпне от нея.

— Прости ми.

— Няма за какво да ти прощавам — тихо отвърна младата жена.

Очите му бяха дълбоки, тъмносиви. Вече бе виждала тези очи, каза си тя, бе усещала тайнственото им привличане в детските си сънища.

— Сара, ела у дома с мен.

Тя понечи да откаже, разгневена, че я смята за жена, готова да легне с един мъж, когото почти не познава. Защото макар да не бе изрекъл думите, тя отлично знаеше за какво я моли.

Защото и тя го искаше. Той се изправи, очите му сякаш я изгаряха. Изглеждаше самоуверен и дързък, ала Сара знаеше, че всъщност е уязвим и плах. И наранен. В същия миг разбра, че той нямаше намерение да я обиди. Не бе от мъжете, които ще заведат една жена в леглото си, освен ако не я обичат... но това бе невъзможно. Как би могъл да я обича?

Той протегна ръка в безмълвна покана.

Тя се изправи и сложи своята в неговата.

Той усети как мракът изчезва от душата му.

А тя почувства как самотата в сърцето ѝ отлита завинаги.

Нямаха нужда от думи. С приглушен вик Гейбриъл я сграбчи в обятията си и я понесе към дома си.

„Това не се случва“ — помисли си Сара. Никога не бе спала с друг мъж, освен със съпруга си. Омъжи се за Дейвид веднага след завършването на гимназията. Той бе първият мъж, който бе познала, единственият, който някога бе искала. До сега.

Странно, но не чувстваше никаква вина или съмнение, докато Гейбриъл я носеше по извитата стълба към бледорозовата спалня.

Много нежно я остави да стъпи на пода и я целуна. После отново я целуна. Тя потръпна от очакване, когато почувства ръцете му върху раменете си. После те се плъзнаха по гърба ѝ. Езикът му разтвори устните ѝ и се преплете с нейния. Той имаше вкус на вино и Сара си помисли колко подходящо е сравнението, тъй като целувките му упойваха като гъсто вино.

Като се целуваха, двамата се разсъблякоха, той я взе на ръце и я отнесе в леглото. Тя го привлече към себе си, не искаше да се отдели от него. Под пръстите ѝ кожата му бе гладка и хладна; устните му бяха горещи и жадни. Той простена, когато езикът му се плъзна по шията ѝ и се задържа на мястото, където туптеше пулсът ѝ.

— Гейбриъл... Гейбриъл... — мълвеше името му тя, а ръцете му я милваха изпълвайки тялото ѝ с живот. Тя имаше нужда от него искаше го така както не бе искала никой друг досега.

Ръцете ѝ дръзко изследваха широките му рамене и мускулестите гърди. Усети напирещата сила под пръстите си и едновременно с това почувства неимоверните усилия, които полагаше, за да се владее, тъй като не желаше дай причини болка.

Но тя го искаше целия, изви се под него, захапа леко ухото му, галейки го, молейки го да я вземе.

И той го направи. Подобно на тъмен ангел се надигна над нея, дългата му черна коса се стелеше по раменете, а тялото му трепереше, докато проникваше дълбоко в нея.

Когато телата им се сляха, Сара простена от удоволствие. Дейвид винаги беше нежен любовник. Никога не искаше, често биваше

колеблив и оставяше тя да контролира любовната им игра. Но у Гейбриъл нямаше никакво колебание. Той я взе така, сякаш му принадлежеше, сякаш това бе негово право. Люби я като опитен любовник, чувствено и нежно. Никога досега не се бе чувствала по-крехка, по-женствена, по-желана.

Затвори очи и напълно му се отдаде. От този миг сърцето и душата ѝ бяха свързани завинаги с неговите...

Тя се намираше в някаква синя спалня излегната върху покривка в розово и синьо. Прозорците бяха закрити от тежки сини завеси. В свещниците на стените горяха свещи. Гейбриъл се надигна над нея, шепнейки ѝ любовни думи на италиански и френски. Само че това не бе тя, смутено осъзна Сара. И в същото време бе тя. Чуваше гласа му, докосваше го, вдъхваше мириса на слетите им тела. Косата му бе като тъмен облак, очите му приличаха на небе пред буря.

Очите му... сигурно това бе някаква игра на светлината, която ги караше да горят с кървавочервен пламък...

Сара отвори очи изплашена от образите изплували в съзнанието ѝ. И Гейбриъл бе там, а тъмносивите му очи горяха. Да, наистина бе игра на светлината, каза си и в следващия миг всички мисли излетяха от главата ѝ. Екстазът се надигна в нея и тя извика името му, ноктите ѝ се забиха в гърба му, докато телата им се движеха в съвършен синхрон, всеки един от двамата даваше удоволствие на другия, откривайки радостта да отдаваш себе си на любимия.

Гейбриъл извърна лице. Не желаше тя да види жаждата за кръв, която сигурно искреше в очите му. С огромни усилия успя да сдържи глада, който го разкъсваше, да не задоволи нуждата си за кръв, така както бе задоволил желанията на плътта.

И все пак това не бе само плътска страст. Той бе обичал тази жена в друго време. Обичаше я и сега. И никога нямаше да ѝ позволи да си отиде.

— Гейбриъл?

Той пое дълбок дъх и се обърна към нея. Привлече я към себе си и я притисна собственически до гърдите си.

— *Sara*?

Sara. Точно по този начин той наричаше момичето в синята стая. Момичето, чиито чувства и желания Сара усещаше като свои.

Гейбриъл се взря в очите ѝ.

— Добре ли си?

— Не знам. Аз...

— Какво има?

— Не знам как да го обясня — намръщи се тя, — но докато се любехме имах странното чувство, че съм някой друг. Че ние сме някои други.

Гейбриъл тихо изруга. Само за миг се бе върнал в миналото и си бе представил Сара Джейн в прегръдките си. Но как тази Сара го бе разбрала?

— И ти...

— Какво аз?

— Не знам. Ти беше различен. Очите ти... — Подпря се на лакът, взря се настойчиво в него и поклати глава. — Няма значение.

Гейбриъл нежно отметна кичур коса от челото ѝ и отново я привлече към себе си.

— Гейбриъл?

— Хммм?

— Мисля, че се влюбвам в теб. — Той нищо не каза и Сара прехапа устна. — Ти нямаш нищо против, нали?

— Не, Сара, нямам нищо против.

Тя зачака, надявайки се, че той ще ѝ каже, че също я обича или че поне не му е безразлична, но той само се взираше в нея с тъмносивите си очи, пълни с желание. Но много по-надълбоко от огъня на страстта тя видя нещо друго да пламти в очите му, нещо плашещо и непознато.

Опита се да го разгадае, но то изчезна много бързо. След това той отново я люби, този път много бавно и нежно издигайки я заедно със себе си към висини, каквито никога не бе познавала, спускайки я в дълбини, в каквито никога не се бе потапяла изпълвайки всяко кътче на тялото ѝ с екстаз и наслада, каквито никога не си бе представяла, че съществуват.

И там, в мъглата на чувствения захлас, отвъд всичко, което бе сънувала, тя зърна истинската бездна на самотата на Гейбриъл, на

нуждата му от ласки и любов.

Сълзи запариха в очите ѝ, когато душата ѝ се сля с неговата. Разтърсвана от ридания, Сара обви ръце и крака около него, притисна се до тялото му и му прошепна, че го обича, че винаги ще го обича и той никога вече няма да бъде сам.

Двамата достигнаха върха едновременно, със склучени тела и сърца, биещи като едно, а сълзите им се смесиха в мига на споделеното съвършенство, което ги отнесе отвъд времето и пространството.

За нея това бе миг на пълно задоволство и покой.

За него това бе светлина и надежда и чувството, че отново се е завърнал у дома след дълго пътуване.

Щастлива, тя се отпусна в ръцете му и заспа.

Той я държа през цялата нощ, тялото му се топлеше от близостта ѝ, а пръстите му милваха копринените ѝ коси, плъзгаха се по нежното рамо и чувствената извивка на гърдите ѝ.

Тя го сънуваше и той го знаеше. Това бяха сънищата на предишната Сара, части от нейния живот. Но само хубавите и щастливи мигове.

Не я пусна, докато зората не изпълзя на хоризонта. Тогава Гейбриъл стана, зави я, целуна устните ѝ, събра дрехите си и напусна стаята.

Никога мазето не му се бе струвало толкова студено, толкова празно. Никога часовете на залеза не му бяха изглеждали толкова далечни.

Докато се потапяше в мъртвешкия сън, последната му мисъл бе за Сара. Уханието ѝ бе попило в кожата му; усещаше вкуса ѝ на езика си. В мислите си я виждаше заспала в леглото на горния етаж, с устни подуты от целувките му, с коси разпилени по възглавницата подобно на разтопено злато.

— Сара... — шепнеше името ѝ, докато мракът го обгръщаше, покривайки го с булото на забравата.

ГЛАВА 5

Когато тя се събуди, беше късна утрин. Протегна се лениво в леглото изпълнена с чувство на безкрайно задоволство, надигна се и се запита къде ли е отишъл Гейбриъл.

Стана, взе набързо душ, облече пухкавата бяла хавлия и слезе по стълбите.

— Гейбриъл?

Намръщи се, а докато обикаляше от стая в стая, смущението ѝ нарастваше. С изключение на спалнята и предната гостна, нито една от стаите не бе обзаведена. В кухнята нямаше нито маса, нито столове, макар че в хладилника имаше храна.

Тя отново мина по стаите, като спираше озадачена във всяка стая, взирайки се с недоумение в голите стени. Със сигурност човек, който караше спортна кола за седемдесет хиляди долара, можеше да си позволи да купи мебели.

Не можеше да се освободи от чувството, че предната гостна е единствената стая, в която някой живееше. Нито пък от усещането, че Гейбриъл е някъде в къщата. Но ако бе така, защо не ѝ се обади, когато го повика?

— Гейбриъл? — Застана в коридора. — Гейбриъл! Никак не е смешно.

Въздъхна с раздразнение и се качи на горния етаж. Тъкмо се канеше да облече дрехите, които носеше предишния ден, когато погледът ѝ попадна на гардероба.

„В гардероба има различни дрехи“ — бе казал той.

Поколеба се за миг, после отвори вратите и очите ѝ се разшириха от удивление. Вътре имаше рокли, блузи и пуловери, джинси, панталони, официални обувки и сандали, всички очевидно избрани съобразно нейните предпочитания. Тя поклати удивено глава. Никога досега не бе имала толкова много дрехи.

Бяха ѝ нужни двадесет минути, за да се спре на черни панталони и бледолилав пуловер. Отиде в кухнята и си направи чаша кафе.

Къде бе той?

Едва тогава забеляза тясната врата. Беше в ъгъла и бе боядисана в същия цвят, както стените на кухнята, така че почти не се забелязваше.

Сара остави чашата на мивката, прекоси стаята и отвори вратата. От другата страна се виждаха тесни стълби, а в долния край също имаше врата.

— Става все по-интересно — промърмори младата жена. Чувствайки се като Алиса в Страната на чудесата, тя слезе по стълбите и протегна ръка към дръжката на вратата.

Беше заключена. Огледа се за ключ и прокара ръка по горния перваз. Нищо.

Затаи дъх. Дали вратата водеше към гаража? Или към помещения в сутерена? Или към градината?

Задържа ръка за миг върху вратата. Дървото от тъмен дъб бе гладко и хладно под пръстите ѝ.

Внезапно пред очите ѝ се появиха образи, картини от малка къща, от счупен прозорец, от тясна стълба и друга врата също от тъмно дъбово дърво. Врата, която водеше към влажно мазе.

И чу гласа на Гейбриъл, който я предупреждаваше: „Върви си!“.

Сара се стресна, отдръпна ръка от вратата и отстъпи назад. Не си въобразяваше. Това бе гласът на Гейбриъл.

Внезапно в гърдите ѝ се надигна лошо предчувствие и тя хукна нагоре по стълбите. Когато се изкачи най-горе, затръшна вратата зад себе си.

Изтича през кухнята, коридора, гостната и не спря да тича, докато не се озова навън на алеята за коли. Тогава си спомни, че колата ѝ остана в гаража на къщата ѝ.

Дишайки тежко, тя се втурна по дългата извита алея към входната врата. От очите ѝ бликнаха сълзи, когато установи, че е заключена, но после по някакво чудо, железните врати се отвориха и тя изтича навън. Чу как вратите се затръшнаха зад нея, но не се обърна, а продължи да бяга, подгонена от смразяващ ужас.

Той се събуди по залез-слънце. Стана и с тежки стъпки изкачи стълбите.

Тя си бе отишла и така бе по-добре.

През следващите нощи, през които стоеше неподвижно и се взираше в изгасналото огнище или яздеше Некромант, отново си повтаряше тези думи. Понякога седеше в тишината на спалнята изпълнен със спомени, докато копнежът по нея се превърнеше в непоносима болка. Тогава излизаше и бродеше по пустите улици. Никой не го виждаше. Движен от свръхестествена сила, той се придвижваше от единия край на града до другия, невидим за околните, които усещаха единствено полъха на студен вятър, когато минаваше покрай тях.

Гладът го подтикваше да преследва и да убива, но той устояваше на нечистото изкушение. Хранеше се само когато бе крайно необходимо и взимаше само колкото да поддържа съществуването си. Никога не задоволяваше докрай жаждата си, наказвайки се с глад, защото бе много по-лесно да устои на мъчителната нужда за кръв, отколкото да потуши копнежа си по Сара.

Измина седмица, а гладът му нарастваше заедно със съзнанието, че може да я вземе, когато пожелае.

Та той в крайна сметка бе вампир. Можеше да я хипнотизира и да я накара да се люби с него винаги когато поиска. Трябва само да я призове със силата на внушението си и тя ще дойде при него, където и да се намира, топла и желаеща, неспособна да му устои.

Можеше да я подчини изцяло на волята си и в това състояние тя щеше да направи всичко, което той пожелае. Всичко. Ще бъде нещастна, когато са разделени. Ще му намира жертви, които да задоволяват глада му, ще убива заради него, ще го обожават, ще бъде негова покорна робиня.

Или би могъл да я застави да приеме Подаръка на мрака и тогава тя ще сподели вечността с него. Ала не можеше да я накара да го обича. И това го изпълваше с дива ярост. Накрая именно тази ярост го отведе пред вратите ѝ.

Сара се бе свила в ъгъла на дивана, завита с одеяло и гледаше повторение на един стар филм за Рип ван Уинкъл.

Бе гледала тази сцена поне шест пъти, но поради някаква причина никога не ѝ омръзваше.

Когато филмът свърши, превключи на канала с кънтри музика и се замисли за Гейбриъл. Винаги Гейбриъл, раздразнено се упрекна младата жена. Едва познаваше този мъж, а не можеше да го забрави. Той винаги бе в мислите, в сънищата ѝ. В кошмарите ѝ. Струваше ѝ се, че полудява.

Със сигурност това бе единственото обяснение за сънищата ѝ. Понякога се пренасяше в Англия, друг път във Франция. В сънищата си говореше френски. Танцуваше. Любеше се с Гейбриъл. Само че това не бе точно тя, а другата жена с руса коса и сини очи.

Ала имаше и сънища, които наистина я плашеха и я караха да спи на запалени лампи. В тях нямаше нищо хубаво и тя често се събуждаше обляна в студена пот, с разтуптяно сърце. Но дори когато беше будна, окървавените зъби и очите, горящи с нечовешки пламък, продължаваха да я преследват.

Миналата нощ сънува, че е погребана жива.

Затвори очи и пое дълбоко дъх, за да се успокои. Това бяха само сънища, а сънищата не можеха да наранят...

— Сара...

Тя отвори очи и го видя — стоеше на прага в другия край на стаята. Беше висок и тъмен, подобно на образа от кошмарите ѝ и тя учудено се запита защо не се страхува и защо не е изненадана. И тогава разбра. Очакваше го от онази минута, когато преди седмица избяга от имението му.

— Какво правиш тук?

Тъмносивите му очи сякаш я изгаряха.

— Дойдох за теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Не можеш ли да се досетиш?

Сара притисна одеялото до гърдите си, а очите ѝ се разшириха от страх. Бавно поклати глава, отказвайки да повярва в това, което виждаше в очите му.

И тогава той я вдигна от дивана, макар че не си спомняше кога се е приближил до нея.

Докато я отнасяше от къщата заедно с одеялото, ръцете му я притискаха собственически към мускулестите му гърди. В очите ѝ запариха сълзи.

Изведнъж се озоваха в имението му, в предната гостна и тя седеше в креслото до камината. Не си спомняше как се озова тук.

Видя как Гейбриъл поглежда през рамо; чу се тих свистящ шум и в камината лумна огън.

Магия, помисли си младата жена. Това бе някаква магия.

— Погледни ме — рече той и гласът му отекна в стаята, в мислите и сърцето ѝ.

Тя стисна ръце, за да спре треперенето им и срещна погледа му.

— През изминалата седмица не можах да мисля за нищо друго, освен за теб — не изглеждаше щастлив от този факт. — Само за теб.

— Аз... също си мислех за теб.

— Наистина ли?

Дали имаше някаква надежда в гласа му?

— Да.

— Сънуваш ли, Сара?

— Разбира се. Всички сънуват.

— Не всички — промърмори той. — Разкажи ми за сънищата си.

— Затова ли ме доведе тук? — попита тя. — Да ти разкажа сънищата си?

— Разкажи ми.

Опита се да извърне глава, но не можеше да откъсне поглед от неговия.

— Разкажи ми. — Това бе заповед.

— Повечето сънища бяха за теб. За... — сви рамене. — За онази нощ.

— Това ли е всичко?

— Не. Понякога имах кошмари, ужасни кошмари.

Той не помръдна, но тя имаше чувството, че се наведе към нея.

— Разкажи ми — настоя Гейбриъл.

— Те нямат никакъв смисъл. Момичето в сънищата ми съм аз. Виждам това, което вижда тя, чувам това, което чува тя. Но това не съм аз.

Втренчи се в него, надявайки се, че ще ѝ помогне, ще я увери, че не е полудяла.

— Понякога говоря на френски — вдигна ръка и безсилно я отпусна. — Никога не съм учила френски, но в сънищата си разбирам този език. Освен това там имаше... — Устата ѝ внезапно пресъхна и тя

мъчително преглътна. — Имаше кръв и смърт и ти бе там и всичко се преплиташе. А миналата нощ... — заби нокти в дланите си. — Миналата нощ сънувах, че съм погребана жива. И ти дойде и ме спаси.

— Сара... — Гласът му бе дрезгав и изпълнен с безмерно страдание и болка. Сега вече знаеше, че пред него седеше Сара Джейн.

— Какво означава всичко това? — попита тя.

Той се извърна, не искаше да види копнежа и глада му, които без съмнение бяха изписани на лицето му.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

— Да не би да полудявам? — разтревожено попита Сара. — Това ли означават всички тези сънища?

— Не.

— Защо ме доведе тук? Какво искаш от мен?

— Смятах да ти предложа да избереш.

— Какво да избира?

— Смятах да те помоля да станеш моя по своя воля, а ако откажеше, щях да ти предложа да избираш дали да бъдеш моя робиня или да станеш равна на мен.

Сара не можа да се сдържи и се засмя. Да бъде негова робиня или да стане равна на него? За какъв се мислеше той? Внезапно почувства силата на погледа му и смехът ѝ секна.

— Ти се шегуваш, нали?

— Не.

— Как запали огъня?

Той повдигна черните си вежди.

— Доста странен въпрос в настоящия миг.

— Как дойдохме толкова бързо тук?

— Притежавам много таланти — сви рамене той.

— Да не би да си вълшебник или нещо от този род? — Нарочно не каза магьосник, защото тази дума предизвикваше твърде зловещи представи.

— Вярваш ли в прераждането?

— Само не ми казвай, че си Хари Худини!

— Отговори ми!

— Не, не вярвам в прераждането. Нито в духове. Нито пък във вампири.

Той прекоси стаята, дръпна завесите и се загледа навън. По един или друг начин можеше още сега да сложи край на всичко. Както трябваше отдавна да направи, каза си Гейбриъл, да я остави да си отиде, да напусне живота ѝ и никога да не се връща. Но както и с другата Сара не можеше да го стори. Не можеше да се раздели с единствената жена, която някога го бе обичала. Щеше да си остане егоист, тъжно си помисли той, решен да има това, което иска, независимо от цената.

Остана дълго до прозореца, поглъщайки звуците на нощта. На около километър лежеше някакъв пиян, който хъркаше звучно в тишината. Чу тихия плясък на крилата на сова излязла на лов. Някъде в далечината долови гласовете и смеха на хора, които спореха, разговаряха, любеха се.

Пое дълбоко дъх и уханието на Сара изпълни ноздрите му. Вдъхна парфюма ѝ. Аромата на сапуна, с който се бе къпала. Мириса на косите ѝ. Острата миризма на страх. Упойващия мирис на кръвта, топла и сладка, която течеше във вените ѝ.

Стисна юмруци. „Сара Джейн, спомни си за мен, *cara*, ела при мен.“

— Сара Джейн. — Тялото ѝ се разтърси от тръпки, когато повтори името. — Тя е момичето от моите сънища.

— Знам.

— Откъде би могъл?

— Защото това са нейните сънища, нейните кошмари.

— Искаш да кажеш, че тя действително съществува?

— Съществуваше.

— Съществуваше? — Внезапна хладина изпълни стаята, докато очакваше обяснението му.

— Тя е родена в Англия през 1865 година. Косите ѝ бяха руси като твоите, но очите ѝ бяха сини, като небето в топъл летен ден. Израсна в едно сиропиталище. За известно време бе примабалерина на парижката опера. Отказа се от блестящата си кариера и от мечтите един ден да има семейство заради мъжа, когото обичаше. — Замълча за миг. — Умря през 1940 година.

— Говориш така, сякаш си я познавал.

Той бавно се извърна към нея.

— Познавах я.

— Това е невъзможно.

Устните му се извиха в едва забележима усмивка.

— Нима?

— И така — продължи Сара с иронична нотка в гласа, — тя твоя робиня ли беше или ти бе равна?

— Тя бе моя съпруга.

Сара се намръщи.

— Но тя е умряла преди повече от петдесет години.

— Да — отвърна Гейбриъл. Очите му бяха мрачни и сиви като зимно небе. — В Саламанка.

Сара поклати глава. Може би той бе лудият.

— Уморена съм. Искам да си отида у дома.

Силен студ я прониза и я накара да потръпне въпреки огъня в камината. Усещаше, че той крие нещо, нещо, което не искаше тя да узнава.

Гейбриъл пое дълбоко дъх.

— Ти си у дома.

Сега вече тя наистина се изплаши. Отчаяно се опита да си припомни как човек би могъл да се справи с опасно луд.

— Аз не съм луд, Сара, нито пък ти. Потърси в мислите си. Остави се на спомените.

— Да си спомня какво?

— Коя си ти.

— Знам коя съм аз. Това, което не знам, е кой си ти.

— Ти ме познаваш, Сара. Винаги си ме познавала.

— Не — прошепна тя и очите ѝ се насълзиха. — Моля те, пусни ме да си отида у дома.

— Не мога. Не мога отново да те изгубя.

— Аз не съм тя! Моето име е Сара Лин Джонсън. Очите ми са кафяви, не сини. И аз никога не съм била нито в Англия, нито във Франция, нито в Испания.

— Ти се роди саката — заговори той. — Аз дойдох при теб в сиропиталището. Четох ти, държах те в прегръдките си, докато танцувахме из стаята. Заведох те на балет...

— Гледахме „Жизел“. — Тя потръпна, когато думите сами се изплъзнаха от устните ѝ. Сякаш някой се разхождаше по гроба ѝ.

Гейбриъл кимна.

Сара смаяно се втренчи в него.

— Ти ме изведе на езда. Изпрати ме във Франция, за да стана балерина. Спаси живота ми, когато бях жестоко обгорена...

Той отново кимна. Сърцето му лудо заби при спомените, които изплуваха в съзнанието ѝ.

— Това съм била аз. Аз съм била погребана жива.

Гейбриъл видя ужаса в очите ѝ, когато си припомни онази нощ. За да я успокои, той пристъпи към нея и протегна ръка.

— Не! — ужасено се дръпна Сара. — Ти си... ти си... — Поклати глава, отказвайки да повярва. — Не, това е невъзможно. Всичко това е било само сън, един кошмар.

Ръката му безсилно се отпусна.

— Понякога ми се иска да е така. — От гърдите му се изтръгна тежка въздишка. — Думата, която не можеш да изречеш, е вампир. Истина е. Аз съм точно това.

Тя отново поклати глава. Той чуваше бесните удари на сърцето ѝ, усещаше мириxa на страх, който се излъчваше от порите на кожата ѝ.

— Преди не се страхуваше от мен — тихо отбеляза Гейбриъл. — Веднъж дори ми даде да пия от кръвта ти.

Цветът се отдръпна от лицето ѝ и тя се втренчи в китката си.

— Спомням си. — Изговори думите, сякаш насила бяха изтръгнати от устните ѝ. — Ти беше в мазето на една изоставена къща в покрайнините на Париж и не можеше да излезеш.

Вдигна поглед към него, ала той не каза нищо — стоеше неподвижен, с безизразно лице. Никога досега не бе виждала подобна неподвижност у друго човешко същество... само че той не бе човешко същество.

Вампир.

Безсмъртен.

Припомни си всички филми, които бе гледала за Дракула. „Искаш ли да бъдеш моя робиня или да станеш равна на мен?“ Дали наистина имаше някакъв избор? Ако във филмите или в книгите, които бе чела, се съдържаха поне капчица истина, той можеше да я хипнотизира и да я накара да изпълни всяко негово желание. И в този миг, уловена в паяжината на погледа му, тя осъзна, че всичко е истина.

— Сара, няма да те нараня. — Извърна се и пъкна ръце в джобовете на панталоните си. — Признах ти, че тази нощ те доведох

тук, за да те посветя... и смятах да те взема насила, ако не пожелаеш да го направиш доброволно.

— Да ме посветиш?

— Да те направя това, което съм аз. — Макар че не я гледаше, Гейбриъл видя ужаса в очите ѝ, почувства надигналия се страх в гърдите ѝ, чу забързаните удари на сърцето ѝ. — Не се тревожи — уморено продължи. — Промених решението си.

— Ти много си я обичал, нали?

— Да.

— Защо не я направи... вампир?

— Тя не пожела.

За един дълъг миг той се втренчи в нея с хипнотизиращия си поглед, докато тя не изгуби съзнание.

Когато отново дойде на себе си, си беше у дома, седнала на дивана, завита с одеялото.

— Сбогом, Сара — тихо промълви Гейбриъл. — Никога повече няма да те безпокоя.

Тя примигна и той изчезна, сякаш никога не го бе имало.

Младата жена дълго остана неподвижна, припомняйки си и най-малката подробност от разговора им. Тя бе живяла и преди, беше го познавала. В главата ѝ нахлуха спомени за Морис и Антонина, за сцената на парижката опера, за живота ѝ в сиропиталището, за сестра Мери Джоузефа. Припомни си как бе прикована към инвалидния стол, паниката, която бе изпитала, когато пламъците обзеха стаята ѝ. Припомни си и Гейбриъл, който я носеше през нощта, тъмните му изплашени очи. Той ѝ бе дал кръвта си, бе спасил живота ѝ, бе я излекувал, за да може да ходи и да танцува.

Той я бе обичал до деня на смъртта ѝ...

Това не можеше да е истина. Тя не вярваше в прераждането. Нито в съществуването на вампири. Самата мисъл бе ужасяваща, ала едновременно с това и вълнуваща.

Почувства се твърде неспокойна, за да седи на дивана. Стана, отиде в кухнята и си приготви чаша горещ шоколад. Спомените продължаваха да владеят съзнанието ѝ, спомени за един друг живот, спомени изпълнени с образа на Гейбриъл — как ѝ чете, как ѝ пее, държи я в прегръдките си...

Гейбриъл, който я моли да си отиде през онзи ден, когато го намери в мазето...

„Гейбриъл, ангел мой, позволи ми да ти помогна!“

— Ангел... ангел... — Той се засмя, ужасяващ звук, граничещ с истерията. — Дявол искаш да кажеш. Махни се далеч от мен, моя сладка Сара. Върви си, преди да съм те унищожил, както сторих с Розалия.

— Няма да си отида — твърдо заяви младата жена. И преди да промени решението си. Преди въображението ѝ да я накара да избяга, тя прекоси стаята и го взе в прегръдките си.

Усети как цялото му тяло се напрегна при докосването ѝ.

— Гейбриъл...

Той затвори очи за миг, попивайки близостта ѝ, топлината ѝ. Ах, колко силно копнееше за докосването ѝ, да я държи в обятията си, да притисне глава до гърдите ѝ. Потръпна, когато гладът се надигна у него, горещ и всеобхващащ, придружен с нужда и болка, по-силни отколкото можеше да понесе.

Топлината на ръцете ѝ проникваше през дрехите му. Той чуваше тихия шепот на кръвта, движеща се във вените ѝ, подушваше я, вкусваше я...

— Гейбриъл, моля те, кажи ми какво да направя.

С нечовешки вик той извърна лицето си от нея.

— Върви си!

Сара се втренчи в него, в очите му, които горяха в мрака подобно на дяволски огньове и разбра, че гледаше в лицето на смъртта.

— Какво е станало с теб? — Гласът ѝ трепереше от ужас.

— Нищо не е станало с мен. Това съм самият аз.

Той оголи зъбите си и младата жена отстъпи назад. Дори и в мрака видя зъбите му, остри, бели и застрашителни. И нечовешкия червен пламък в очите му.

— Сега ще си отидеш ли?

Гласът му бе пресипнал, ръцете — стиснати, докато се бореше да обуздае глада, който го изгаряше.

Сара пое дълбоко дъх, опитвайки се да потисне желанието да избяга колкото се може по-надалеч.

— Не, Гейбриъл — тихо, но решително изрече тя. — Няма да те изоставя отново.

Той страдаше, разкъсван от силна болка, нуждаеше се от кръв и тя му предложи своята, ала той отказа, молеше я да си тръгне. И тя го направи, но само за кратко. Качи се горе, намери парче стъкло и преряза китката си. Той не искаше да вземе кръвта ѝ; тя видя как ужасът се бореше с глада и тогава притисна кървящата си плът към устните му.

Отново поклати глава, когато тя пристъпи към него и с вик на отчаяние устните му се впиха в китката ѝ...

Сара ахна, когато в дясната ѝ китка нахлу гореща вълна, а едновременно с нея и усещането, че някой смуче плътта ѝ, пие кръвта ѝ. Беше странно и много чувствено.

— Сигурно много съм го обичала, за да направя такова нещо — промърмори младата жена, без да забелязва, че е казала „аз“ вместо „тя“.

Отпи от изстиналия шоколад.

Гейбриъл. Той бе най-самотният мъж, когото някога бе познавала, осъден да живее в сенките на живота, нито жив, нито мъртъв, винаги сам, винаги в мрак. А тя бе неговата светлина...

Тръгна безцелно из къщата, после се върна отново в гостната, седна на дивана и се зави с одеялото. Отчаяно се опитваше да приеме факта, че е живяла и преди, че преди много години по свое желание се е отказала от надеждата да стане майка и да има нормален живот, за да живее с един вампир.

ГЛАВА 6

Той стоеше на терасата, подпрял ръце на железния парапет, загледан в тъмните облаци. Щеше да вали. Усещаше влагата във въздуха и далечния тътен на приближаващата буря.

Това бе нощ, която напълно отговаряше на настроението му — мрачно и неспокойно.

Той я бе загубил, бе я намерил и отново я бе загубил.

Прокле се, задето не я бе принудил да приеме Подаръка на мрака. Може би щеше да го презре затова, но щеше да бъде негова. Завинаги. Нямаше да я гледа как остарява и умира за втори път...

Изминаха две седмици откакто бе отишъл в къщата ѝ. Без нея бе изгубил желанието да живее, но гладът го изгаряше, остър като испанска кама, постоянен като слънцето. Усещаше как тялото му отслабва, как разумът му се замъглява. Ала това нямаше значение. Нищо нямаше значение. А утре всичко щеше да свърши.

Запита се равнодушно колко време ще е нужно, за да умре, дали тялото му ще пламне при първото докосване на слънчевите лъчи или дълго ще се гърчи в агония подобно на червей върху нагорещена скала? Дали най-после ще намери покой? Или ще гори вечно в безкрайния и непрощаващ ад?

Но дори и мисълта да прекара вечността в бездната на прокълнатите и отречените вече не го плашеше, защото той и сега гореше в огън, а пламъците на глада го разяждаха и разкъсваха отвътре.

Една последна храна, унило си помисли той. Дали му се полагаше да се нахрани за последен път?

— Гейбриъл?

Гласът ѝ го накара рязко да се обърне.

— Почуках — каза Сара, но щом зърна лицето му, отстъпи назад и се хвана за облегалката на креслото му. Нямаше нужда да пита какво не е наред. Вече знаеше. Вече го бе виждала в подобно състояние, някога, много отдавна в изоставената къща.

— Върви си. — Думите излязоха със свистене през стиснатите му зъби.

Тя кимна, възнамерявайки да направи точно това, ала краката ѝ отказваха да ѝ се подчинят, сякаш се бяха сраснали с пода. Не можеше да откъсне очи от лицето му. Той бе облечен с черен пуловер, който подчертаваше бледността на кожата му. Очите му горяха в познатия червен пламък. Ноздрите му бяха издути подобно на вълк, подушил мириса на кръвта...

— Върви си... сега...

— Струва ми се, че вечно се опитваш да се отървеш от мен.

Той впи поглед в нея, опитвайки се да вникне в смисъла на думите ѝ, но миризмата на кръв задушаваше всяка мисъл. С всяка изминала минута изгарящият глад, който бушуваше в него, ставаше все по-силен.

— Последния път имахме късмет — каза Гейбриъл с горчива нотка в гласа. — Но не мога да ти обещаая, че и сега ще бъде същото. — Пое дълбоко дъх искаше му се ръцете му да спрат да треперят. — Защо дойде?

— Трябва да поговорим.

— Да поговорим? — Той поклати глава. — За какво?

— За нас, за това какво ще правим.

— Няма за какво да говорим. Върви си, Сара.

— Не мога. Прекарах всяка минута през последните три седмици, припомняйки си друг живот в друго време, нощта, която прекарахме тук, в тази къща. Аз те обичам, Гейбриъл.

Той затвори очи. Думите отмиха горчилката в сърцето му. Сладки думи, най-скъпите думи на света. С мъка се извърна от нея.

— Сара, моля те... върви си.

— Ти се нуждаеш от кръв. — Докато изговаряше думите изпита внезапното усещане, че преди сто години е изговорила същите думи.

Той щеше да се засмее, ако не се разкъсваше от непоносимо страдание. Някога се бе опитал да я отпрати, но тя упорито бе отказала да си отиде. И ето, че отново се случваше. Дали това не бе орисията на живота му — да я намира и губи, да утолява пъкления си глад с няколко капки от кръвта ѝ, да я гледа как остарява и умира в прегръдките му?

В гърлото му се надигна мъчителен вик. Не, това нямаше да стане отново. Не можеше да го понесе.

— Върви си у дома, Сара. Забрави за всичко това.

Потрепери, когато ръцете ѝ обвиха кръста му. Това, че не я чу да приближава, бе знак за слабостта му. Ако тя беше враг, вече щеше да е мъртъв — един забит в сърцето му дървен кол и край. Преди час, дори само преди минути щеше да посрещне с радост смъртта, но сега Сара бе тук и животът отново бе придобил смисъл.

— Вече сме преживявали всичко това, Гейбриъл — промълви младата жена и се притисна до гърба му. — Вземи това, от което се нуждаеш.

— Ами ако този път не успея да се спра, *sara*? Какво ще стане, ако взема твърде много? Ако взема всичко? — пое дълбоко дъх и потръпна отново. — Ако решиш да останеш с мен сега, не мога да понеса отново да те гледам как умираш. Готова ли си да живееш живота на вампир?

— Не знам. Това ми изглежда ужасен начин на живот.

— Ужасен? — Впи поглед в ръцете ѝ, склучени около кръста му. Не бе чак толкова ужасно съществуване, но бе безкрайно самотно. Припомни си времето, когато стана това, което бе сега. Гледаше как хората остаряват и умират, как светът се променя, докато накрая не остана нищо от живота, който бе познавал, от света, в който бе живял преди. Докато изчезна и последният жив човек, който да си спомня за него.

Но когато срещна Сара Джейн, тя изпълни живота му със смисъл.

И сега тя бе тук. Отново.

— Гейбриъл, може би има начин да се излекуваш от това, което си. Искам да кажа, че в наши дни, когато науката е толкова напреднала, може да има някакъв начин.

— Да се излекувам? — Той се намръщи. През вековете бе чувал някакви слухове за подобни неща от други вампири, но никога не им бе вярвал, нито пък се бе опитвал да разбере дали са истина. Имаше толкова много да се види, да се научи. Въпреки самотата той се бе наслаждавал на съществуването си, на свръхестествената сила, която притежаваше.

Лекарство? Нищо чудно и да съществуваше, но сега не можеше да мисли за това, не можеше да мисли за нищо друго, освен за необходимостта да накара Сара да напусне къщата, преди да е станало твърде късно, преди гладът да вземе връх.

— Утре можем да поговорим за това — каза той. — Но сега трябва да си отидеш у дома. — Мъчителен трепет разтърси тялото му. Нейната кръв. Миризмата ѝ го зовеше и той не знаеше колко дълго още ще може да ѝ устои. Усети как зъбите му се удължават в предвкушване на сладкото пиршество. Щеше да бъде толкова лесно да я вземе, да я направи негова за вечността.

— Сара... моля те. Върви си.

Тя неохотно се отдръпна от него. Едва сега забеляза, че навън вали. Светкавици разкъсваха черните облаци; гръмотевици разтърсваха притъмнените небеса. Колко подходящо, помисли си младата жена. Във всички филми на ужасите винаги имаше буря, когато животът на главната героиня бе в опасност.

Погледна към Гейбриъл. Той продължаваше да стои с гръб към нея и със стиснати юмруци.

— Утре ще бъдеш ли все още тук?

— Какво искаш да кажеш?

— Не си решил да направиш нещо глупаво, нали?

— Глупаво? Не.

— Лъжеш.

Той се обърна с лице към нея.

— Така ли?

— Искаш да умреш, нали? Точно заради това не си се хранил.

„Тя е много проникателна — помисли си той. — Но всъщност винаги е била такава.“

— Не искам да умреш и не искам да страдаш. — Сара отметна косите си и наклони глава. — Вземи това, от което се нуждаеш, Гейбриъл.

Той пристъпи към нея. Очите му излъчваха неземна светлина, устните му се разтвориха и тя видя зъбите му. Бяха остри и много бели.

— Бягай, Сара — дрезгаво прошепна той. — Бягай, преди да е станало твърде късно.

— Не. — Тя се бореше с надигналия се страх. Той никога не я бе наранявал. Нямахте да го направи и сега.

В следващия миг бе до нея, надвесен над лицето ѝ. Тъмните му очи пламтяха, сграбчи раменете ѝ и притисна устни към гърлото ѝ.

Сърцето ѝ биеше до пръсване, а ударите му отекваха в ушите ѝ по-силно от гръмотевиците. Всяка клетка на тялото ѝ бе изпълнена със страх и предчувствие. Усети остро убождане и в следващия миг я обзе странна умора.

Той пиеше кръвта ѝ. Запита се защо мисълта за това, което прави, не я отвращава, но в следващия миг вече не можеше да мисли за нищо, отдадена изцяло на удоволствието. То се зароди в стомаха ѝ, а сетне се вля в кръвта ѝ подобно на топло и сладко вино. Сара обви ръце около кръста му и се притисна към него, сякаш той бе единственото стабилно нещо в този свят, който внезапно се завъртя в дива вихрушка. Ударите на сърцето ѝ отекваха като удар на барабани в ушите ѝ.

Косата му бе като черна коприна върху лицето ѝ. Изпита болезнен копнеж да я докосне, но нямаше сили да повдигне ръката си. Пръстите ѝ се бяха вкопчили в пуловера му и сякаш усещаше всяка нишка, от която бе изплетен. Пред очите ѝ затанцуваха различни цветове — ярки нюанси на червено, виолетово и синьо.

Главата ѝ се отпусна назад и тя сякаш се понесе по вълните на някакво пурпурно море. Всяка клетка на тялото ѝ пулсираше от сексуално удоволствие.

Когато той най-после откъсна устни от нея, Сара се чувстваше така като че ли се бе отделила от телесната си обвивка.

— Сара?

Тя примигна срещу него. Лицето му заплува пред очите ѝ и тя отново примигна, питайки се защо се чувства толкова странно.

— Сара? Сара!

— Хммм? — Втренчи очи в него, въпреки че ѝ бе много трудно да ги държи отворени. Кожата му вече не бе бледа. Бузите му бяха зачервени; жаждата за кръв бе изчезнала от погледа му. Някаква далечна част от съзнанието ѝ каза, че нейната кръв бе причината за преобразяването му.

От гърдите на Гейбриъл се изтръгна тихо проклетие заради ненаситния глад и слабостта, която го бе накарала да вземе това, на

което нямаше никакво право. Един ден ще вземе твърде много и това ще я убие.

Отново изруга, взе я в обятията си и я отнесе в кухнята. Напълни чаша с вода, сложи я в скута си и настоя да я изпие цялата. Едва след това я отнесе в спалнята.

— Остани с мен — помоли го Сара. — Остани, докато слънцето изгрее.

— Ще остана.

— Сега твоя робиня ли съм?

— Не.

— Знаеш ли... нямам нищо против да ти бъда робиня.

— Но аз бих имал. Заспивай, Сара.

— Утре вечер ще бъдеш ли тук? Нали няма да се унищожиш? Обещай ми.

— Обещавам.

— Ще намерим някакво лекарство — промърмори тя и притвори клепачи. — Знам, че ще открием. А ако не успеем... ако не успеем...

Сънят я надви и Сара се отпусна в прегръдките му. Той остана заслушан в равномерното ѝ и спокойно дишане.

— А ако не успеем — довърши мисълта ѝ той, — тогава ще посрещнем смъртта заедно, защото аз никога повече няма да се разделя с теб.

Къщата бе необичайно тиха. Сама в бледорозовата спалня и със завивки, придърпани до брадичката, Сара се взираше през прозореца в тъмнината, питайки се какво я е събудило и къде е Гейбриъл. Последното нещо, което си спомняше, бе Гейбриъл, надвесен над нея да ѝ обещава, че няма да се самоунищожи.

Въздъхна дълбоко. Прекара последните три седмици в спомени за един друг живот, опитвайки се да се убеди, че това не е истина, че не е живяла преди. Но дълбоко в себе си бе убедена, че всичко, което ѝ бе казал Гейбриъл, е истина. Тя бе живяла преди, беше го обичала. Обичаше го и сега.

Водена от това убеждение, тя даде под наем къщата си заедно с мебелите на едно младо семейство. След това опакова вещите си и се пренесе в имението. Трудно ѝ бе да повярва, че това се случи само

преди няколко часа. Сякаш бяха изминали векове, откакто прекрачи прага на тази къща. Най-после си бе у дома. При Гейбриъл. Това, което би трябвало да ѝ се струва странно и непонятно изглеждаше напълно естествено.

Тя бе живяла преди. Гейбриъл бе неин съпруг и тя се бе върнала при него.

Отново се унасяше в сън, когато усети присъствието му в стаята и в следващия миг той се плъзна под завивките и я взе в прегръдките си.

— Скоро ще се съмне — прошепна той. — Нека те поддържа дотогава.

— Ние ще бъдем винаги заедно, нали?

— Винаги.

Сара се сгуши щастливо до него. У дома, най-после си бе у дома.

Усети как устните му се движат по косите ѝ, чу гласа му, нашепващ името ѝ, говореше на език, който не знаеше и въпреки това разбираше всяка дума.

Стоплена и успокоена, понесена от нежната вълна на любовта, последната мисъл преди сънят да я обори, бе, че го обича, че дори и да бъдат разделени, тя ще го намери отново в един друг живот.

Когато се събуди, вече бе утрин и тя бе сама, но знаеше, че той е там някъде в къщата. Бързо скочи от леглото. Взе си душ, разреса косите си, облече широк пуловер и джинси, обу маратонки и слезе долу. Изяде набързо приготвена закуска, състояща се от чаша чай и препечена филийка излезе от къщата и отиде в библиотеката.

Беше смаяна колко книги са написани за вампирите: „Пълно ръководство за света на безсмъртните“ от Маскети, „Енциклопедия на вампира“ от Бансън, „Легенди за вампирите“, „Факти и измислици“ от Купър, „Ужасът, който идва с нощта“ от Хъфорд, „В търсене на Дракула“ от Макнийли — списъкът продължаваше с книги, в които подробно се описваше как да се унищожи един вампир, как да се защитаваме от вампир, но никъде не откри информация за вампир, който отново да бъде преобразен в човешко същество.

Според една от книгите вампирите винаги бяха облечени в черни смокинги и черни копиринени пелерини. Някои автори вярваха, че пелерините са изработени лично от самите вампири.

Сара се намръщи. Гейбриъл наистина се обличаш в черно, но не в смокинг, а тя никога не го бе виждала да носи пелерина... не, не, истина бе, припомни си тя. Във Франция той винаги носеше дълга черна пелерина, само че бе направена от фин вълнен плат, а не от коприна.

Разгърна старите вестници и вниманието ѝ бе привлечено от едно заглавие от 1980 година: „Вампири върлуват в Америка!“. Според автора, вампирите били отговорни за повече от шест хиляди убийства за годината; полицията разследва десетки случаи на странни убийства, когато кръвта е била източена от телата на жертвите; двойно убийство в Ню Йорк, при което в телата нямало достатъчно кръв дори за кръвна проба; шестима души били убити в Калифорния от някакъв мъж, който по-късно си признал, че изпил кръвта им.

В една книга прочете, че много отдавна хората са вярвали, че мъртвото тяло може да се превърне във вампир, ако някакво животно, например куче или котка, го прескочат. А ако над някой мъртвец прелети прилеп, то тогава той със сигурност се превръща във вампир. Ако на някого му откраднат сянката, той мигом става вампир. Ако някой труп не може да бъде погребан, или защото земята не желае да го приеме, или поради дяволски козни, или защото властите не разрешават, то той без съмнение ще се превърне във вампир.

Сара поклати глава. Как бе възможно хората да вярват в подобни глупости?

И как е възможно самата тя да вярва в прераждането и във вампирите?

Но тя не се съмняваше, че Гейбриъл е такъв. Бе видяла доказателството с очите си. И след като някой жив човек може да бъде превърнат във вампир, тогава защо вампирът да не може да бъде отново превърнат в човек? Нямахше да се успокои, докато не откриеше начин, защото съществуваха само две възможности: да изживее отново миналото или да стане това, което бе Гейбриъл, а тя знаеше, че това е нещо, което никога не би могла да направи. Ако имаше възможност да живее вечно, то тя искаше да живее в Рая, заобиколена от радост и щастие и от тези, които бе обичала. Не искаше да живее вечно за сметка на другите човешки същества, дори и заради Гейбриъл.

Прекара по-голямата част от деня в библиотеката. Когато се прибра, влезе в кухнята и си приготви нещо за ядене. През цялото

време бе изпълнена със странно предчувствие.

Слагаше чиниите в миялната машина, когато усети присъствието на Гейбриъл и в следващия миг той вече бе зад нея, плъзна ръце около кръста ѝ и я привлече към себе си.

Двамата останаха дълго така, ръката ѝ милваше косите му, а той обсипваше с нежни целувки тила ѝ.

— И така — каза накрая той, — какво прави днес?

— Проведох някои разследвания за вампирите.

— О? И какво научи?

— Много неща, но никъде не открих лек против вампирство.

Той я обърна към себе си и леко я целуна по устните.

— Сигурен съм, че каквото и лекарство да откриеш в някоя книга, ако въобще съществува, ще бъде само загуба на време.

— Е, аз нямам намерение да се отказвам. Ти никога ли не си чувал за вампир, който е възвърнал предишното си състояние?

Гейбриъл сви рамене.

— Има различни истории и слухове за вампири, които са се опитвали отново да станат смъртни.

— И получило ли се е?

— Между вампирите се носи легенда, че един от нас е успял да възвърне предишното си съществуване.

— Но това е чудесно!

— Това е само мит, Сара. Доколкото аз знам, нито един вампир досега не се е превърнал отново в човешко същество. — Притисна я до гърдите си. — За да се превърне във вампир, човек трябва да се намира на самата граница на смъртта. А да се прекоси тази граница никак не е лесно. Това е все едно отново да умреш.

— Не искам да умреш.

Той се засмя тихо и топлият му дъх погали бузата ѝ.

— Аз вече съм мъртъв.

От думите му я полазиха студени тръпки.

— Тогава какво ще правим?

— Познавам един много стар вампир, по-стар дори и от Нина. Той живее във Франция. Ако изобщо съществува някакво лекарство, то Куилън навярно го знае.

— А ако не съществува?

— Не знам, Сара. Знам само, че не искам да видя как отново умираш.

— Ще се върна при теб, Гейбриъл. Щом те намерих в този живот, ще те намеря отново.

— Може би.

— Кога можем да заминем за Франция?

— Не знам дали той все още съществува.

— Можеш ли да го откриеш?

— Ще се опитам. Утре ще му пиша, а след това ще трябва да чакаме и да се надяваме.

Тя го погледна неуверено.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Можеш.

— Наистина ли спиш в... ковчег?

— Не. Никога не можах да преодолеем отвращението си от тази част от вампирската същност. Спя в голям сандък, направен от бор и макар че по вид и размери прилича на ковчег, това е просто един дървен сандък.

— Къде се намира?

— В мазето. Искаш ли да го видиш?

— Не, не мисля. — Нави кичур от косата му на пръста си. Имаха нужда от някакво развлечение, от нещо, което да отклони мислите им от вампирите. — Имаш ли видео?

Той се намръщи за миг. Видео? А, видеокасетофон, помисли си Гейбриъл, още едно забележително изобретение на двадесети век.

— Не, защо?

— Помислих, че ще е забавно да седим пред камината и да гледаме някой филм.

— Тогава да го направим.

Два часа по-късно Сара седеше в скута на любимия си и двамата гледаха филма за Дракула. Доста странен начин да забравят за вампирите, тъжно си помисли младата жена.

Първо купиха видео апаратура от най-добрата марка, която се продаваше на пазара, както и стереоуредба. След това отидоха в близкия магазин за видеокасети и взеха няколко.

За Гейбриъл, който никога не бе влизал в подобен магазин, това бе ново преживяване. Обикаляше между лавиците, докато откри тази с

филми на ужасите. Погледът му обходи множеството касети с филми за вампири. Избра три, докато Сара търсеше „Танцуващия с вълци“ и „Последния мохикан“. Последното, което купи, бяха няколко пакета пуканки и кутии със „Севън ъп“.

Сега Сара се бе сгушила до Гейбриъл, закрила с ръка лицето си, докато на екрана се изливаха потоци кръв. Веднъж преди години се бе опитала да гледа филм за Дракула и макар да бе завладяна от любовта между Мина и графа, бе отвратена от кръвта и жестокостите. Плака, когато накрая Мина отсече главата на графа.

— Удивително — отбеляза Гейбриъл, когато филмът свърши. — Наистина е удивително.

— А сега може ли да гледаме нещо смешно? — попита тя измъкна се от ръцете му и отиде да смени касетата.

Гейбриъл погледна към другите касети с филми за вампири, които бяха подредени отгоре на масичката и сви рамене.

— Ако искаш, можем по-късно да гледаме друг филм за вампири — предложи Сара, — макар че сигурно ще сънувам кошмари.

— Та ти живееш с вампир, Сара — тъжно ѝ напомни той. — Ако това не те кара да сънуваш кошмари, съмнявам се, че някой от тези глупави филми би могъл да ги предизвика.

Тя се нацупи.

— Много смешно. Ще отида да донеса пуканките.

Погледите им се срещнаха и тя разбра за какво си мислеше в момента — едно толкова обикновено нещо като пуканките по някакъв начин подчертаваше огромната бездна, която ги разделяше.

— Да ти донеса ли чаша вино?

Гейбриъл кимна и тя изчезна в кухнята. Трябва да намерят някакво лекарство, помисли си Сара, докато изсипваше пуканките. Трябва! Той може и да беше безсмъртен, но съществуването му бе толкова самотно. А тя искаше да се разхожда с него из парка в студен дъждовен ден, да тичат заедно по пясъка, огрени от слънчевите лъчи, да отидат в зоопарка, да обикалят музеите, да заминат на екскурзия до Големия каньон. Искаше да се любят през деня, да заспива в прегръдките му и да се събужда от целувките му. Искаше да има деца от него, да остаряят заедно...

Остави купата с пуканките и взе бутилката с вино. Винаги червено вино. Цветът на кръвта.

Погледна през кухненския прозорец и си припомни живота с Гейбриъл. Отначало бе прекрасно. Тя бе обикнала замъка и Испания, а любовта ѝ към Гейбриъл не познаваше граници. Той ѝ показа света и това, че трябваше да прекарва дните сама, бе нищожна цена в сравнение с радостта, която изпитваше в прегръдките му през нощта. Но колкото и прекрасна да бе едната половина от живота ѝ, другата бе истинско мъчение. Беше ужасно да вижда как остарява, а Гейбриъл остава вечно млад.

Когато започна да прилича повече на негова майка, отколкото на негова съпруга, двамата престанаха да излизат заедно от замъка — нямаше как да обяснят факта, че всички наоколо остаряват, а Гейбриъл не се променя.

И въпреки това той я обичаше до самия край. Никога не ѝ бе липсвало нищо. Бе достатъчно само да спомене, че иска нещо и то бе нейно. През последната година от живота ѝ, когато бе много стара и немощна, той се бе грижил за нея нежно и всеотдайно. Беше я молил да не го напуска, да приеме Подаръка на мрака, но тогава вече бе твърде късно. Тя бе много стара и въпреки че не желаше да умира, не искаше да живее вечно като стара жена. Убедена, че е направила правилния избор, Сара издъхна спокойно в ръцете на любимия си. Лицето му, останало недокоснато от годините, бе последното нещо, което видя на земята.

Сега отново бе с него и ако двамата не успеяха да открият начин, за да го направят отново смъртен, тя трябваше да реши дали да умре за втори път или да стане като него.

Протегна ръка към купата с пуканки, когато усети присъствието му. Насили се да се усмихне и се извърна към него.

— Не е нужно да решаваш тази вечер, Сара — тихо рече Гейбриъл. — Не тази вечер, нито тази година, нито следващата.

— Знам, но... не знам какво да правя.

— Ела да гледаме филма, който избра.

Тя го последва в гостната, настани се отново в скута му и се опита да се съсредоточи върху усилията на Мег Райън да се срещне с Том Ханкс, но думите няхаха смисъл, а шегите ѝ се сториха плоски. Пуканките се превръщаха на пепел в устата ѝ. Не искаше да прекара следващата година, опитвайки се да реши какво да прави. Не желаше

да се тревожи непрекъснато за това и то да виси като постоянна заплаха над главата ѝ. Искаше да вземе решение сега и окончателно.

Отмести купата изключи телевизора и се извърна към Гейбриъл.

— Смятам, че ако не открием някакво лекарство, ще трябва да ме превърнеш в това, което си ти.

— Ами ако ме намразиш?

— Не мисля, че някога бих могла да те намразя.

— Може би не, но ако грешиш, Сара? Не бих могъл да понеса омразата ти, която да ме преследва през остатъка от съществуването ми. — Обхвана лицето ѝ с длани и я целуна. — Ще видя дали мога да вляза във връзка с Куилън. След като получим известие от него, ще решим бъдещето си.

Сара кимна. Няма да мисли за това, докато не получат вест от онзи вампир във Франция. А дотогава... Усмихна се на Гейбриъл, хвана го за ръката и го поведе по стълбите към спалнята. Дотогава ще прекара всяка минута, за да опознае невероятния мъж, който бе неин съпруг.

ГЛАВА 7

Тъй като не ѝ харесваше да прекарва дните си, без да върши нищо, Сара реши да си намери работа. Повдигна въпроса една петъчна вечер, докато двамата седяха в кухнята и играеха на руми.

Не очакваше Гейбриъл да се противопостави, но той го направи. При това доста енергично.

— Знам, че жените в твоята епоха не са работили, но аз имам нужда да свърша нещо — опита се да го убеди Сара. Поклати глава, трябваше да го накара да разбере.

— Прости ми. — Той захвърли картите на масата и се изправи. — Не ми бе хрумвало, че си нещастна тук.

— Не съм нещастна — побърза да го увери тя. — Само отегчена. — Погледна го, внезапно обзета от любопитство. — Ти си живял стотици години. Какво си правил, за да ти минава времето?

— Най-различни неща, някои от които ще ти е трудно да повярваш.

— Като например?

— Няколко години бях шпионин за един от френските крале. Сега не мога да си спомня точно кой. Да се промъкваш и да дебнеш в сенките бе идеалното занимание за човек, който винаги трябва да живее в тъмнина. За известно време бях рицар, а след това придворен певец...

— Придворен певец!

— Казвали са ми, че притежавам добър глас.

— Би ли пял за мен? — попита младата жена.

Той я изгледа за миг и изражението на лицето му омекна.

— Аз вече съм пял за теб.

— Пей сега. Моля те.

Гейбриъл помълча, а след това запя стара италианска балада за несподелената любов.

Гласът му бе дълбок, мелодичен, завладяващ. Пееше на италиански, но с такова чувство, че Сара без усилие разбра посланието

на песента. Гласът му я обви, мек като светлината на свещите, тъжен като прощалните ласки на любим мъж.

В главата ѝ нахлуха спомени. Спомени за Гейбриъл, който идва при нея в мрака на нощта и ѝ пее, докато я държи в обятията си, а двамата танцуват в стаята ѝ в сиропиталището. Той я бе накарал да се почувства обичана, закриляна. Красива. Гейбриъл. Как е могла да забрави магията на докосването му, силата и красотата на гласа му?

Той протегна ръка, тя я пое и се изправи. Той дълго я гледа в очите, богатият му глас я обгръщаше като кадифе и двамата се понесоха из стаята.

Изминалите години се стопиха и тя отново бе младо момиче изпълнено с горчивина, защото не може да ходи и да танцува. Тогава Гейбриъл бе нахлул в живота ѝ и целият ѝ свят се бе преобърнал.

— Колко красиво! — промълви тя, когато песента заглъхна. — Сигурно си бил най-търсеният певец за времето си. Не се съмнявам, че жените са припадали в краката ти.

— Имаше такива, които плащаха много щедро за таланта ми — призна Гейбриъл. — Някой със златни монети, а други... — Сви рамене, но бе ясно какво имаше предвид.

— Не се съмнявам, че си натрупал огромно богатство — сухо отбеляза Сара.

— Не се налагаше да работя.

Хвана я за ръката и я поведе към гостната. Отпусна се в единственото кресло в стаята и я привлече към себе си. Настроението му внезапно се помрачи при спомена за богатството, което му даде Нина в нощта, в която го превърна във вампир. В последвалите години той многократно го бе увеличил с успешни инвестиции. „Парите винаги са били последната ми грижа“ — помисли си той.

— Предполагам, че и аз няма нужда да работя — каза Сара, — но ми се иска да върша нещо. Не можеш ли да разбереш?

Той разбираше, но идеята тя да работи и да се движи в света на смъртните, никак не му харесваше. Знаеше, че желанието му да я държи вкъщи бе отживяло и старомодно, също като каретите и газовите лампи. Но въпреки това все още му бе много трудно да възприеме изискванията на модерния свят.

— А няма ли нещо, което да правиш у дома, което да запълва времето ти? — попита той.

— Е, предполагам, че бих могла да се опитам да обзаведа къщата. — Огледа почти голата стая. — По-голямата част от стаите са празни.

— Прави каквото искаш — съгласи се Гейбриъл, доволен, че тя толкова лесно се предаде. — Купи каквото поискаш, не мисли за парите. Единственото, което искам, е да бъдеш тук, когато се събудя.

Сара се замисли дали да не му възрази. В крайна сметка тя бе независима жена, свикнала да прави това, което си пожелае. Ако искаше да работи, той не можеше да я спре. Съвременните жени не бяха послушни робини, длъжни да се подчиняват на заповедите на съпрузите си, така както са били по времето на Гейбриъл.

Но дали наистина имаше смисъл да спори? Тя искаше да бъде тук, когато той се събуди, да прекарва всеки миг с него. А дълбоко в душата си всъщност не искаше да работи. Разбираше, че това бе остаряло разбиране и не се ползваше с популярност сред жените от деветдесетте години на двадесети век, но да бъде само „домакиня“ всъщност ѝ харесваше. Какво би могло да бъде по-важно от това да създаде уютен дом за човека, когото обичаше?

Пазаруването бе нещо, което Сара вършеше добре и тя се впусна да обикаля магазините. Гейбриъл ѝ бе казал да не мисли за пари и тя задоволяваше всяка своя прищявка и купуваше всичко, което ѝ харесаше.

Като дете бе прекарала цели часове да си измисля най-различни истории и сега, докато купуваше мебели за къщата, тя си представяше, че двамата с Гейбриъл са нормална съпружеска двойка.

Докато обикаляше магазините, се преструваше, че Гейбриъл — като всеки друг съпруг — е на работа, вместо да спи в мазето. Пазаруваше из най-скъпите магазина из града, а когато не откриеше това, което търсеше, посещаваше и антикварните магазини. Купи кръгла дъбова масичка и два стола, красив старинен скрин, разтегателна маса за трапезарията.

Животът следваше своя ход. Горещият и влажен август отстъпи на топлия септември. Когато ѝ омръзнеше да пазарува, Сара плуваше или си почиваше край езерото с роман в ръка. Понякога яздеше Некромант в двора, наслаждавайки се на чувството за простор. Той бе

красив кон, с великолепна осанка, лъскава черна като абанос козина и мека като коприна грива.

Привечер приготвяше вечеря, взимаше душ и отиваше в гостната да чака Гейбриъл. Представяше си, че той се завръща от уморителен ден в службата си, вместо да се надига от мъртвешкия си сън.

Беше приятен и спокоен живот, помрачен единствено от факта, че веднъж в седмицата, след полунощ, Гейбриъл напускаше къщата. През тези часове, тъй като знаеше, че Гейбриъл отива да се храни, на Сара ѝ бе трудно да се залъгва с мисълта, че двамата са обикновена двойка.

Сега бе една от тези вечери. Тя го гледаше как облича дълъг черен шлифер и нахлузва черни ръкавици от ярешка кожа.

С отвращение си представи как тези ръце в мека кожа се обвиват около някоя бедна нещастна жена, докато той пие от кръвта ѝ.

— Наистина ли се налага да го правиш? — Думите сами се изплъзнаха от устата ѝ. — Не може ли просто да откраднеш някоя банка с кръв?

— Предпочитам да е прясна — рязко отвърна той.

— Мога да я затопля в микровълновата печка — подхвърли шеговито тя, надявайки се да смекчи суровия поглед в очите му. — Нещо като бърза вечеря.

Извърна глава, не можеше да повярва, че е способна да се шегува с нещо толкова отвратително.

— Аз съм такъв, Сара — тихо рече той, — не можеш ли да го приемеш?

Тя изхлипа, хвърли се в прегръдките му и обви ръце около кръста му.

— Всъщност няма значение — пламенно го увери. — Но как си могъл ти да го приемеш?

От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка.

— Това е много силна нужда, Сара, която не може да бъде пренебрегната. Така оцелявам. В началото се опитвах да не ѝ обръщам внимание, но болката е непоносима. Не може да се сравни с никакво мъчение.

— А ти... убил ли си много хора?

Той нежно я прегърна.

— Аз съществувам от много време. Вече не е необходимо да убивам, за да оцелея, *cara*. Не се нуждая от толкова много кръв, както когато за пръв път бях създаден. Хората, от чиято кръв взимам, не чувстват никаква болка, а след това не си спомнят нищо.

— Хипнотизираш ли ги?

— Детска игра за един вампир — тъжно се усмихна той.

— Преди време имаше една статия във вестниците — някаква жена твърдеше, че е била нападната от мъж, който приличал на Дракула...

Гейбриъл тихо изръмжа.

— Понякога се случва жертвата да запомни, преди да успее да го изтрие от паметта ѝ.

Целуна я по челото, притисна я към себе си и после я пусна.

— Няма да се бавя.

Сара кимна, без да го поглежда. Знаеше, че той иска да види очите ѝ, да прецени реакцията ѝ. Би трябвало вече да е свикнала, помисли си младата жена, но защо ѝ бе толкова трудно да го приеме? В предишния си живот бе знаела какво представлява той и го бе приела без колебание. Защо не може да го направи и сега? След като беше същата жена, защо не мислеше по същия начин? Дали бе възможно душата да остане непроменена, но не и разумът и разбиранията за живота?

— Няма да ти позволя да си отидеш отново, Сара. — Гласът му бе пресипнал и в него се усещаше някаква нотка на съжаление. — Ако някога почувстваш, че повече не можеш да приемаш това, което съм и искаш да се освободиш от мен, можеш да ме унищожиш.

— Не бих могла!

— Аз няма да ти позволя да си отидеш от мен.

Очите му сякаш я изгаряха. Това бе поглед, който я плашеше много повече от жаждата за кръв, която бе виждала да гори в очите му.

— Съществуват три начина да се убие, вампир, Сара. Да го прободеш с дървен кол в сърцето. Да отрежеш главата му. Да го изложиш на слънчевите лъчи.

Тя усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— Не...

— В мазето има един малък прозорец. Ако някога пожелаеш да се освободиш от мен, ще трябва само да махнеш дъската, която го

закрива. Природата що се погрижи за останалото.

— Престани! Не искам да слушам повече!

Гейбриъл бръкна в джоба си извади голям месингов ключ и го пъкна в ръката ѝ.

— За вратата на мазето.

— Не го искам!

— Задръж го. Може да дойде ден, когато ще ти потрябва.

— Гейбриъл, ти ме плашиш.

— И би трябвало да си уплашена — горчиво рече той. — Та аз съм чудовище.

— По дяволите, мразя, когато говориш по този начин! Ти си толкова чудовище, колкото и аз!

— Тогава защо се страхуваш?

Искаше да го отрече, но не можеше. Дълбоко в себе си тя наистина се страхуваше, но не от самия него, а от това, което представляваше.

— Какво стана? — попита тя, когато видя болката изписана на лицето му. — Какво се промени. Заради това, което казах преди малко ли? Ако е така, съжалявам. Просто мразя да мисля за това, което си длъжен да правиш, за да оцелееш.

— Разбирам, *cara* — тихо я увери той. — Разбирам по-добре отколкото си представяш.

— Обичам те — прошепна тя и сякаш като с магическа пръчка всичко отново стана хубаво както преди.

— Моля се дано да не съжаляваш за това — промърмори Гейбриъл и излезе от стаята. Дългите поли на шлифера му се развяха след него подобно на черна мъгла.

С часове кръстосва из улиците с рамене, прегърбени под дългия черен шлифер и мисли мрачни като нощта. Някъде трябваше да има отговор, някакъв начин да сподели живота на Сара. Ала колкото и да искаше да бъде смъртен заради нея, дълбоко в сърцето му се таеше страх от смъртта, от последната среща със сила, която бе много по-голяма от собствената му мощ. Страх от съда. От вечното проклятие. Колко ли века ще трябва да прекара в чистилицето, за да изкупи греховете си против човечеството?

Вървеше нагоре по хълма към имението, когато го почувства — усещането, че не е сам, че наблизо се намира друг безсмъртен.

Той спря и впери поглед в мрака, докато чуждото присъствие стана по-силно.

Те изникнаха от сенките, двама мъже и една жена. За миг се втренчиха в него, после по-високият заговори пръв:

— Ти изпрати за мен, Джовани и аз съм тук.

— Но не си сам.

— Доведох двама новопосветени.

Погледът на Гейбриъл се спря на другите два вампира. Единият бе младеж на не повече от двадесет години, с къдрава руса коса и бистри кафяви очи. Той бе любопитен и едновременно с това явно се страхуваше. Стоеше близо до своя господар и Гейбриъл се запита как е намерил смелост да прекоси дълбоката пропаст от живота към смъртта и да се върне обратно.

Сетне погледна към жената и за миг изпита чувството, че гледа в миналото. Тя притежаваше тъмните очи на Нина, дългата ѝ черна коса, същата високомерно вирната брадичка. Мигом разбра, че тя бе жена напълно доволна от съществуването си на вампир, жена, в чието сърце мракът обитаваше много преди дай бе даден Подаръкът на мрака.

Гейбриъл пое дълбоко дъх, опитвайки се да се успокои с мисълта, че Нина отдавна е мъртва.

— Къщата ми е горе на хълма — каза той.

Куилън кимна, един жест, който говореше по-красноречиво от всякакви думи. — Гейбриъл разбра, че вампирът вече знаеше къде е домът му.

— Жената знае ли какъв си?

— Да.

Старият вампир се изненада.

— И го приема?

— Дотолкова, доколкото е възможно за един смъртен.

— Тя знае ли, че си изпратил за мен?

— Да.

Куилън отново кимна. Гейбриъл пое към имението, убеден, че останалите трима ще го последват.

Сара го чакаше на входната врата с усмивка на устните. Ала тя бързо угасна, когато видя трите фигури, облечени в черно, които

последваха любимия ѝ в къщата.

Вампири. Веднага разбра какви са. Заедно с тях в къщата нахлу мъртвешки хлад.

— Сара, това е Куилън.

Куилън. Вампирът от Франция. Беше висок и слаб, със смъртнобледо лице. Хлътналите му зелени очи блестяха с неугасим огън. Косата му бе дълга, права и кафява, прошарена тук-там със сребърни нишки.

— *Mademoiselle...* — Вампирът се наведе над ръката ѝ. — Позволете ми да ви представя учениците си — Делано и Сидел.

Сара се усмихна принудено и кимна към двамата му спътници. Младежът ѝ отвърна с несигурна усмивка, но погледът на жената бе мрачен и студен. И жаден.

Делано. Име, което означаваше „от нощта“. Много подходящо за един вампир, помисли си Гейбриъл и поведе гостите си към салона, където ги покани да се настанят удобно.

— В писмото си ти ме питаш за едно лекарство. — Куилън пристъпи направо към въпроса.

— Да.

— Сериозно ли те интересува това, Джовани?

— Да.

Куилън погледна към Сара.

— Предполагам, че желанието ти да се превърнеш отново в смъртен е заради тази жена.

Гейбриъл кимна.

— Може ли да стане?

— Съществува една формула, за която се говори, че дава резултат, но аз не познавам вампир, който да е оцелял. Тези, които са се опитали, са загинали от дълга и мъчителна смърт.

— И какво представлява тази формула?

— Благодарение на нея се приготвя, смес от билки и подправки. Те трябва да се смесят от ръката на бяла вещица в навечерието на празника на Хелоуин по време на пълнолуние и получената смес да се изпие от вампира при първата светлина на зората.

Гейбриъл потрепери. Вече бе изпитал парещото докосване на слънцето, което макар и кратко бе безкрайно мъчително. Не искаше да

мисли за страшната агония, която бяха изстрадали онези вампири, преди смъртта да ги призове.

— Имаш ли списък на съставките? — попита той. Куилън кимна.

— Но искам да те посъветвам да помислиш много внимателно, преди да се решиш на това, Джовани. Пътуването от живота към смъртта е опасно. Обратният път към живота на смъртните винаги е бил фатален.

— Защо искаш да се откажеш от Подаръка на мрака? — дръзко попита Сидел, а черните ѝ очи предизвикателно блеснаха. — Защо искаш да прекараш няколко години с тази жалка смъртна и след това да умреш, след като можеш да имаш всички жени на земята?

— Сидел! — строго се обади Куилън. — Искам да ти напомня, че сме гости в този дом. Няма да търпя нахалното ти държание!

Жената впи поглед в Гейбриъл. Преди да сведе глава, в тъмните ѝ очи блесна страстен копнеж.

„Тя желае Гейбриъл — помисли си Сара. — Не кръвта му, а тялото му.“

— Ако не можеш да понесеш раздялата с тази смъртна, не е ли по-лесно да я направиш една от нас?

— Тя не го желае — отвърна Гейбриъл.

В очите на Куилън проблесна изненада.

— Нейното съгласие не ти е необходимо.

Сара ахна смаяно, уплашена от хищническия пламък в очите на стария вампир, от студенината в гласа му. Сидел се наведе напред.

— Каж ми, Джовани — измърка тя, — някога превърнал ли си смъртен във вампир?

— Не.

— Никога? — изненадано попита Куилън. — Сигурно за изминалите четиристотин години си се чудел какво ли ще изпиташ, ако го направиш.

— Чудел съм се. — Гейбриъл взе ръката на Сара и я стисна успокоително. — Но няма да го направя против волята ѝ.

— Предполагам, че това е твое решение.

— Не, нейно е.

— Възхищавам се на себеотрицанието ти.

— Никога ли не си пожелавал кръвта ѝ? — внезапно попита Сидел, този път искрено заинтригувана.

— Разбира се, че съм я пожелавал — призна Гейбриъл.

Сидел хвърли презрителен поглед към Сара.

— Нима тя не иска да ти я даде?

Сара се изправи, стисна ръце в юмруци, присви очи и изгледа свирепо другата жена.

— Махай се от къщата ми!

Сидел скочи на крака.

— Как се осмеляваш да ми говориш с този тон?

— Махай се!

— Сара — Гейбриъл се изправи и сложи ръка на рамото ѝ, — успокой се.

— Няма да се успокоя! И няма да стоя тук и да гледам как това същество те гледа лакомо, сякаш си узрял плод!

— Сара. — Гласът му бе тих, но предупредителен.

Куилън плавно стана от стола.

— По-добре да си вървим, Джовани — каза той. — Смятам, че е по-разумно следващия път да се срещнем някъде другаде.

Гейбриъл се замисли.

— В подножието на хълма има празна къща. Ще ви чакам там утре вечер.

Куилън кимна.

— След полунощ?

— Часът на вещиците — замислено отвърна Гейбриъл. — Много подходящо време за подобна среща.

Куилън се поклони галантно на Сара.

— Извинявам се за грубостта на Сидел. *Au revoir, mademoiselle*, Джовани. — Изгледа остро двамата си ученици, обърна се и напусна стаята. Делано припряно го последва.

Сидел се запъти бавно към вратата. На прага спря и се обърна. Погледът ѝ откровено го подканяше.

— *Au revoir, cherie* — тихо изрече. Отправи презрителен поглед към Сара и излезе, предизвикателно полюшвайки бедра.

— Що за нахалство! — възмутено възкликна младата жена. — Изпитвам желание да ѝ избода очите!

— Не е много разумно за един смъртен да предизвика гнева на вампир, Сара — сухо отбеляза Гейбриъл. — Дори и да се отнася за млад вампир като Сидел.

— Може би искаш да я последваш? — гневно го изгледа Сара. — Сигурна съм, че те чака отвън!

— Сара...

— Не можеше да откъсне поглед от теб.

— Аз ли съм виновен?

— Да! Ако не беше толкова дяволски красив...

Той се засмя, а в очите му заиграха весели пламъчета.

— Ти ревнуваш.

— Дяволски си прав!

— Искаш ли да я унищожа?

Каза го толкова спокойно, че тя не бе сигурна дали не се шегува. Ала когато погледна в очите му, разбра, че е напълно сериозен.

— Би ли го направил?

Той сви рамене.

— Ако искаш.

— Не.

— Не бива да ревнуваш, *cara*. Моето сърце ти принадлежи. — Погледът му, тъмен и страстен, се спря на лицето ѝ. — Само на теб. Винаги е било така и винаги ще бъде.

Думите му, тихи, но искрени, я накараха да осъзнае колко глупав бе гневът ѝ.

Въздъхна, отиде при него, настани се щастливо в прегръдките му и положи глава на гърдите му.

— Какво смяташ да правиш?

— За какво?

— Имам предвид лекарството.

— Не знам, трябва първо да го видя. — Но вече бе решил, че ще опита, независимо от опасността. Не можеха да продължават по този начин. Ако не можеше отново да бъде смъртен, тогава може би щеше да бъде по-добре да прекрати съществуването си. След време Сара ще го забрави. Ще се омъжи отново и ще има деца, за които той знаеше, че копнее.

— Мисля, че може би трябва да забравиш за него. Не искам да рискуваш живота си заради мен. Ако лекарството не подейства, ти ще бъдеш в смъртна опасност.

Той кимна, припомняйки си докосването на слънцето до лицето и ръцете му, разкъсващата болка, страха, че ще бъде изпепелен от

пламъците, преди да успее да се върне в мазето.

— Ела — промълви той и я залюля в прегръдките си. — До изгрев-слънце остават само няколко часа и искам да ги прекарам с теб.

Сара се сгуши до него, но бе неспокойна. Беше толкова сигурна, че лекарството ще реши всичките им проблеми. А сега ѝ се струваше, че то е по-лошо от болестта.

Гейбриъл я целуна, ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, смъкнаха дрехите ѝ. Устните му обсипваха с нежни милувки гърдите ѝ, отнасяйки я в един свят, който бе само за тях двамата и който изличаваше всяка мисъл. Съществуваше единствено докосването на ръцете му, мекото кадифе на гласа му, нашепващ, че я обича, че ще я обича до самия край на съществуването си...

ГЛАВА 8

През целия ден Сара бе като на тръни и нито за миг не можа да се съсредоточи върху каквото и да било. Единственото, за което можеше да мисли, бе, че Гейбриъл щеше да се срещне с Куилън в полунощ. Щяха да получат формулата. „Остават само две седмици до празника Хелюин — каза си Сара. — Само две седмици, за да вземем решението, което навярно завинаги ще промени живота ни.“ Куилън бе казал, че пътуването назад към живота досега винаги е било фатално. Достатъчно силно ли искаше Гейбриъл да стане отново смъртен, че в името на това да рискува живота си? Ако лекарството не подейства, любимият ѝ щеше да умре от ужасна смърт. Той ѝ бе казал, че в този живот няма да позволи тя да си отиде, че няма да стои и да гледа безпомощно как тя умира, така че имаха само две възможности: да намерят начин да го излекуват от това, което представляваше той или тя да стане вампир... А Сара бе сигурна, че това бе нещо, което никога не би могла да направи.

Може би Куилън беше прав и Гейбриъл трябваше да я превърне в безсмъртна против волята ѝ. Навярно щеше да приеме свършения факт, но още докато мислеше за това, бе убедена, че никога няма да му прости — независимо колко трудно и мъчително бе решението, тя бе длъжна да го вземе сама.

Никога досега денят не бе минавал толкова бавно. Сара се опита да чете, да гледа телевизия, но се чувстваше твърде неспокойна, за да седи на едно място. Обикаляше из гостната и нетърпеливо поглеждаше към небето. Искеше ѝ се слънцето да залезе по-скоро и Гейбриъл да дойде при нея. Имаше нужда да се сгуши в прегръдките му, да чу гласа му, който да я увери, че всичко ще бъде наред.

Когато сенките се удължиха, тя излезе на терасата, за да изпрати залязващото слънце.

Последните лъчи още чезнеха в небето, когато усети присъствието му. Сърцето ѝ се изпълни с радост, тя се втурна вътре и се хвърли в обятията му.

— Прегърни ме! — извика младата жена. — Прегърни ме силно и никога не ме пускай!

— Сара, какво има?

— Страх ме е.

— От какво?

— Не знам. Не отивай тази нощ. Забрави за лекарството. Остани с мен.

— *Sara...*

— Моля те.

— Трябва да опитам, Сара. Ако има някакъв шанс, аз трябва да опитам. — Повдигна главата ѝ. — Нали това искаше.

— Вече не.

— Тогава аз го искам.

— Не ти вярвам! Правиш го заради мен и много добре знаеш, че е така!

— Искам двамата да бъдем заедно не само през нощта. Искам отново да живея като обикновен човек, да се разхождам под слънцето и да бъдеш до мен.

— Ами ако лекарството не подейства?

— Тогава ще трябва да продължиш с живота си. Ще срещнеш човек, който ще те обича, и ще те дари с деца.

— Не!

— Ти ме намери в този живот, *cara*. Възможно е и аз да те намеря в смъртта.

Той я отнесе в спалнята и я люби бавно и нежно, наслаждавайки се на всяко усещане, съхранявайки го завинаги в душата си. Ако лекарството не подействаше, му оставаха само две седмици живот. За него, който бе оцелял повече от четиристотин и петдесет години, две седмици бяха само миг.

А колко бързо се нижеха сега часовете!

Полунощ наближи, без да се усетят.

Отпусната в леглото, Сара го наблюдаваше как се облича. Той излезе от стаята и когато се върна, бе наметнал пелерината си.

— Няма да се бавя — обеща, наведе се и я целуна. — Пази леглото топло за мен.

Тя преглътна риданието си. Леден страх бе сковал сърцето ѝ имаше чувството, че никога повече няма да го види.

Вратата се отвори пред мълчаливата му заповед. Той остана за миг на прага, а сетивата му изучаваха тъмнината на къщата.

— Влез, Джовани.

Гласът на Куилън. Дълбок. Хищнически. Смъртоносен.

Гейбриъл твърде късно разбра, че не е дошъл сам.

От сенките изникнаха три вампира; четвъртият се материализира зад него, преграждайки пътя към вратата. Всички бяха новопосветени и го заобиколиха подобно на вълци изгладнели през дългата зима. Острите им бели зъби блестяха в мрака, а очите им горяха с кървави пламъци.

Гейбриъл застина. По гърба му полазиха ледените тръпки на страха.

— Какво искате?

— Не можем да ти позволим да се върнеш в редиците на смъртните — решително заяви Куилън, — ти познаваш нашите навици и слабости. Не можем да рискуваме да се обърнеш против нас.

— И защо да го правя? Какво ще спечеля?

Старият вампир сви рамене.

— Всичко. Нищо. Както казах, не можем да рискуваме.

Гейбриъл погледна през рамо. Един висок и слаб вампир стоеше зад него, стиснал дървен кол.

— Значи сте решили да ме унищожите.

Куилън кимна.

— Остър кол в сърцето винаги е бил най-сигурният и предпочитан метод.

Гейбриъл се страхуваше, а това никак не му харесваше.

— А какво ще стане с жената?

— Тя също ще умре. Докато разговаряме, Делано и Сидел са на път към къщата.

— Не! — извика той.

— Ние сме оцелели хиляди години само защото никога не сме позволили на смъртните да узнаят за нашето съществуване. Те може да го подозират. Може да са видели или чули нещо, за което нямат, логично обяснение, но и самите те не искат да повярват. Жената ще умре.

— Куилън, моля те...

— Твърде късно, Джовани.

Те приближиха към него и затвориха кръга. Но Гейбриъл бе умен и действаше светкавично иначе не би оцелял толкова дълго. През всичките четиристотин шейсет и четири години на своето съществуване не се бе доверявал на нито един вампир, единствено на двама смъртни.

Изръмжа и се хвърли между двамата вампири, застанали пред него. Докато бягаше по стълбите, водещи към втория етаж, ръката му се стрелна в гънките на пелерината.

Завъртя се и стреля четири пъти с пистолета. Куршумите, направени от сребро, се забиха в телата на вампирите със смъртоносна точност. В следващия миг Куилън се озова до него и изби пистолета от ръката му. Вкопчени един в друг, двамата се изтърколиха надолу по стълбите. Куилън, по-тежък и по-стар, се озова отгоре, когато се приземиха в подножието на стъпалата.

Ръцете му се склучиха около гърлото на Гейбриъл, притискайки го с цялата тежест на тялото си към пода. Зъбите му се оголиха и той се надвеси над Гейбриъл.

— Не се опитвай да се бориш с мен, Джовани — задъхано изрече и едната му ръка се отпусна, за да вземе дървения кол, който младият вампир бе изпуснал. — Вече е твърде късно, за да спасиш жената, а след миг ще се присъединиш към нея...

Сара чу, че входната врата се отваря и въздъхна с облекчение. Той се бе върнал!

Седна в леглото и оправи припряно косите си. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от щастие. Страховете ѝ се оказаха напразни, а лошите предчувствия — лъжовни.

Тогава чу стъпките по стълбите.

Непознати стъпки.

Огледа стаята, търсейки някакво оръжие, но напразно. Промълви молитва, скочи от леглото и изтича в банята.

Заклучи вратата и трескаво започна да рови из шкафчетата, но най-опасното нещо, което откри, бе един сешоар.

Отчаяна, тя повдигна нощницата си и се прехвърли през прозореца. Зад гърба ѝ някой заудря по вратата, а след това се разнесе гласът на Сидел, тих и подканващ.

— Пусни ни, Сара. Гейбриъл е мъртъв, а ти няма къде да се скриеш.

Мъртъв! Не! Не може да е мъртъв. Тя се плъзна по наклонения покрив, хвана се за надвесените над него клони на дървото и внимателно се спусна по тях.

Да се скрие. Трябваше да се скрие. Но къде?

Чу трясък, когато вампирите разбиха вратата на банята. След миг зърна лицето на Сидел на прозореца.

Инстинктът за самосъхранение сякаш ѝ даде криле и Сара хукна към оградата. Никога досега не бе скачала върху гърба на кон, но сега го направи. Вкопчи се в гривата на жребеца и впи колена в лъскавите му хълбоци. Некромант с лекота прескочи оградата и препусна към задната порта.

Когато стигнаха до високата тухлена стена, Сара отвори с треперещи ръце желязната порта, сетне смушка отново жребеца и двамата се понесоха в нощта.

Чу Сидел да я вика, но продължи да се носи в галоп. „Гейбриъл — отчаяно си повтаряше тя, — трябва да намеря Гейбриъл!“

Чаткането на копитата на Некромант зловещо отекваше в тишината.

Когато стигнаха до подножието на хълма, конят изпръхтя изцвили и подплашено заора с копита. Сара извика, когато две тъмни сенки се прокраднаха зад нея. Делано и Сидел! Как бяха успели да я настигнат толкова бързо?

Младата жена скочи на земята и се затича към входната врата на празната къща. Бутна стремително вратата и нахлу вътре.

— Гейбриъл!

— Тук съм.

Озърна се, опитвайки се да види нещо в тъмнината. Усети как двамата вампири влязоха зад нея. В същия миг го зърна. Той се бе облегал на стълбата. Лунната светлина се процеждаше през стъклената врата от дясната му страна.

— Гейбриъл? — Сара се спусна към него, забравила за Делано и Сидел. Тогава забеляза мъртвите вампири, проснати на пода. Повдигна ѝ се, когато видя тялото на Куилън. Един дървен кол стърчеше от гърдите му, забит в сърцето му.

— Какво се случи?

Но Гейбриъл не гледаше към нея, а се взираше във вратата. Страхувайки се от гледката, Сара плахо се озърна през рамо. Силуетите на Делано и Сидел ясно се очертаваха и дори оттук Сара ясно виждаше очите им, пламнали от жаждата за кръв.

— Дървения кол, Сара — тихо рече Гейбриъл. — Вземи го.

Тя го погледна, сякаш бе полудял. Тялото ѝ се разтърси от ужас само при мисълта да издърпа дървото от тялото на вампира.

— Направи го! — изсъска Гейбриъл и чак тогава тя забеляза колко бледо бе лицето му.

Погледът ѝ обходи тялото му и Сара видя тъмната кръв, почти черна, която капеше от ужасната рана на гърдите му.

— Побързай! — настоятелно прошепна той.

Тя погледна към Делано и Сидел, видя гнева изкривил лицата им. Кървавочервени сълзи покапаха от очите на Делано, когато видя тялото на своя господар.

Сара затвори очи, хвана с две ръце дървения кол и го издърпа от тялото на Куилън. Изтича при Гейбриъл.

— А сега какво? — попита тя, но всъщност не се нуждаеше от отговор. Всичко, което трябваше да знае, бе изписано върху лицата на вампирите, които бавно влязоха и затвориха вратата зад себе си.

Сара трепереше, студени капчици пот избиха на челото ѝ, а по гърба ѝ сякаш се стичаха ледени реки. Колкото и да се опитваше, не можеше да откъсне поглед от вампирите. Щеше да умре, помисли си, тук и тази нощ.

За миг всичко сякаш забави своя ход.

Когато се изправи, от устните на Гейбриъл се изтръгна тих вик на болка.

Сара видя оголените зъби на Делано, които се хвърли напред, а ръцете му, подобно на нокти на хищник, се насочиха към гърлото му.

В този миг Сидел скочи върху нея. Силата на вампира бе невероятна. Сара политна назад и отчаяно извика. Въздухът излезе със зловещо съскане от дробовете ѝ, главата ѝ се удари в едно от стъпалата и червени светлини затанцуваха пред очите ѝ. Усети как ръцете на Сидел се обвиват около врата ѝ, чу смразяващ кръвта звук, когато вампирът я нападна. Със зъби и нокти Сидел се опитваше да разкъса шията ѝ.

Страхът вля нови сили в нещастната жертва и тя диво започна да се бори. Вдигна ръка и заби дървения кол в тялото на вампира.

Сидел изрева, изтръгна дървото от ръката на Сара и го захвърли настрана. В този миг Сара усети зъбите на съществото да се впиват в гърлото ѝ. Прониза я остра болка и после всичко загуби очертанията си. Стаята и всичко в нея се замъгли. Сякаш някъде отдалеч чу приглушени звуци от търкалящи се тела. Гейбриъл се бори за живота си, мярна се мисълта в главата ѝ. Трябва да му помогне. Ала ръцете и краката ѝ отказваха да се движат, а сетне всичко потъна в мрак...

Тя плуваше, носеше се по море от тъмнина, когато чу гласа му. Той плачеше с отчаяни вопли и огромната му мъка извика сълзи и в нейните очи.

Плаче, отнесено си помисли тя и в същия миг разбра, че Гейбриъл плаче, защото тя умираше.

Странно, но не почувства страх. Огледа се, учудена от непрогледната тъмнина. Къде бе тунелът и ярката светлина, за която всички завърнали се от смъртта разказваха?

До нея отново достигна гласът му, който я молеше да не го напуска отново, да му прости това, което трябва да стори.

Опита се да заговори, да му каже, че всичко ще бъде наред, но нямаше сили да говори.

Гласът му ставаше все по-слаб и далечен, а тя се отнасяше все по-надалеч. Опита се да извика името му, да му каже, че ще го намери отново, дори и след сто години, но вече бе твърде късно... твърде късно...

Намираше се на самия бряг на забвението, когато почувства, че я изпълва внезапна топлина. Беше гъста и трудна за преглъщане, но тя я върна от ръба на бездната. Усети как се влива в тялото ѝ, а сетне отново чу гласа, настойчив и пълен с любов. И съжаление.

— Пий, Сара, пий.

Тя послушно отвори уста и той отново притисна китката си към устните ѝ.

— Пий — заповяда той и тя усети топлината на другата му ръка отзад, подкрепяща главата ѝ.

И защото се страхуваше от тъмнината и не искаше отново да го напусне, Сара се подчини. Гърлото ѝ се сви, когато запрегльща с усилие, докато накрая Гейбриъл отдръпна китката си от устните ѝ.

— Достатъчно, *sara* — промърмори той. Клепачите ѝ потрепнаха и тя го погледна.

— Гейбриъл, какво стана?

— По-късно ще ти обясня — обеща той и нежно отмести един влажен кичур от челото ѝ. — Сега поспи.

— Не ме оставяй! — Не можеше да понесе мисълта отново да бъде разделена от него. — Моля те, не ме оставяй!

Той обви ръце около нея и силно я притисна към гърдите си. Сара усети как сърцето ѝ бие в синхрон с неговото.

— Няма да те оставя, *sara* — тъжно рече той, — но сега трябва да почиваш.

Тя не искаше да спи. Искаше да узнае какво бе станало с Делано и Сидел, да разбере защо се чувства толкова странно, защото мисълта да бъде разделена от него дори и за миг я изпълваше с безкраен ужас. Ала внезапно се почувства безсилна и отпусната, пред очите ѝ се спусна черна пелена и тя отново потъна в забрава.

ГЛАВА 9

Когато се събуди, слънцето огряваше лицето ѝ. Измъчваше я силна жажда. Седна в леглото изпълнена с тревога.

— Гейбриъл?

Никой не ѝ отвърна и за миг безумна паника сграбчи сърцето ѝ.

— Гейбриъл? Гейбриъл!

„Тук съм.“

Изпита огромно облекчение, по-сладко от най-гъстото вино.

— Къде си?

„Долу. Опитай се отново да заспиш, Сара.“

— Какво стана? Чувствам се толкова странно.

„По-късно ще ти обясня. Сега заспивай — повтори той с нисък и успокояващ глас. — Ще дойда при теб колкото може по-скоро.“

— Не! Нуждая се от теб сега! Моля те.

„Тогава ела при мен.“

Тя скочи от леглото и изтича надолу по стълбите, водещи към мазето. Пред вратата се поколеба за миг, отвратена да види Гейбриъл легнал в онзи сандък от борово дърво, но мисълта да бъде разделена от него бързо надви неохотата ѝ.

И тогава, сякаш в тон с желанието ѝ вратата се отвори.

— Гейбриъл?

„Аз съм тук. Заклучи вратата зад себе си.“

Сара се подчини, но докато се заключваше в тъмното помещение, през тялото ѝ преминаха ледени тръпки. Протегна ръка да запали лампата, но гласът му отново отекна в главата ѝ:

„Недей.“

— Защо не говориш с мен? — попита тя, докато си проправяше път в мрака.

„По-лесно ми е да общувам с теб по този начин.“

Младата жена потрепери, когато ръката ѝ се блъсна в едната страна на дървения сандък. В следващия миг той се протегна към нея, повдигна я като че ли бе малко дете и я притисна към гърдите си. Всичките ѝ страхове се изпариха.

— Гейбриъл...

„Спи, Сара. — Гласът му бе натежал, сякаш се бореше да остане буден. — Спи...“

Зави я с пелерината си и отново потъна в мъртвешкия си сън. Главата ѝ почиваше на гърдите му, а ръката му бе обвита около кръста ѝ.

Би трябвало да се страхува, но не беше така. Заспа, преди да се запита защо.

Когато отново се събуди, чу гласа на Гейбриъл, който я викаше. Трудно ѝ бе да отвори очи. В първия миг не разбра къде се намира. После си спомни, рязко се изправи и се намери седнала в нещо, което приличаше на ковчег.

— Какво правя тук? — Сара потръпна от отвращение и се опита да излезе.

— Отпусни се, *sara* — промълви Гейбриъл и я притегли в прегръдките си.

Тя се вкопчи в него, успокоена от присъствието му, от изключителната сила, която се излъчваше от ръцете му.

— Добре ли си? — разтревожено попита той.

Тя кимна, без да откъсва очи от лицето му.

— Сигурна ли си?

— Защо да не съм добре? — озадачено се намръщи младата жена.

Без да каже нито дума, Гейбриъл я отнесе нагоре по стълбите към кухнята и я остави върху един от старинните столове с облегалка, които бе купила по време на едно от лудешките си пазарувания.

Отиде до хладилника и ѝ наля голяма чаша с портокалов сок.

Подаде ѝ чашата и се отпусна на стола до нея. Настойчивият му поглед не се отделяше от лицето ѝ.

— Какво си спомняш от миналата нощ? — попита той.

— Миналата нощ? — Сара поклати глава. — Не си спомням нищо...

Гейбриъл стана, отиде до прозореца и се загледа в тъмнината. Отново се надигаше буря. Чуваше гръмотевиците в далечината, усещаше мириса на дъжда. Ако се съсредоточи, ще чуе разговора на

хората в съседната къща, ще подуши миризмата на бензиновите изпарения от колите, движещи се по улицата по-надолу.

— Гейбриъл?

— Миналата нощ ти едва не умря — тихо отвърна той. — Не можех да ти позволя да си отидеш. Не можех. Разбираш ли?

— Не. — Тя впи поглед в него, питайки се защо изглежда толкова разтревожен и защо избягва да я гледа.

— Прости ми — измъчено промълви той. — Не можех да те държа в прегръдките си и да гледам как отново умираш. — Стисна ръце в юмруци. — Дадох ти от своята кръв, Сара. Затова можеш да чуваш мислите ми толкова ясно. Затова се чувстваш толкова странно и се страхуваш да се отделиш от мен.

Бавно се извърна към нея.

— Сега си част от мен, ние сме свързани с кръвна връзка.

„Искаш ли да бъдеш моя робиня или да станеш равна на мен?“
Думите, произнесени преди седмици изплуваха в съзнанието ѝ.

Припомни си онази нощ, когато му бе дала от собствената си кръв. „Сега твоя робиня ли съм?“ — бе попитала тогава и когато той я увери, че не е, тя безгрижно бе заявила, че няма нищо против да бъде негова робиня.

— Какво точно означава това? — попита Сара. — Да сме свързани. Колко дълго ще трае?

— Докато си жива — отвърна Гейбриъл. — Няма значение къде ще отидеш или какво ще правиш. Аз винаги ще мога да те открия.

— А това важи ли и за мен, аз ще мога ли да те откривам?

— Да, винаги — уверено заяви той, макар да знаеше, че ако пожелае, ще може да я изключи от съзнанието си. Ала това бе нещо, което никога не би направил.

— Можеш ли да ме накараш да направя неща, които не искам?

Той си спомни за вампирите, които бе познавал, мъжки и женски, които посвещаваха смъртните, а след това ги използваша да изпълняват заповедите им. В предишните времена смъртните роби често излизаха на лов за прясна кръв заради своите господари.

— Бих могъл — призна Гейбриъл, — но никога няма да го направя.

— Винаги ли ще се чувствам толкова самотна и изоставена, когато сме разделени?

— Не знам. Никога досега не съм посвещавал друг смъртен.

— Посвещавал... Така ли се нарича?

Гейбриъл кимна, докато наблюдаваше различните чувства изписани на лицето ѝ съмнение, страх, тревога, възмущение.

Дали бе постъпил правилно? Или тя го бе намразила заради това? Може би предпочиташе смъртта, отколкото да се подчинява безпрекословно на волята му? Въпреки всичко не можеше да я остави да умре, не и когато имаше възможност да я спаси.

Сара въздъхна.

— Защо просто не ме превърна в това, което си ти?

— Исках, но разбрах, че не мога да взема това решение вместо теб, *cara*. Не можах против волята ти да те направя една от нас.

— Искан ми се да беше го направил.

— Все още има време. Ти си млада и здрава. Може би... след няколко години ще решиш да станеш това, което съм аз. Ако не, тогава аз ще те последвам от живота в смъртта.

— Вече съм го решила — отвърна Сара и боязливо му се усмихна. — Мисля, че го реших още първия път, когато надникнах в очите ти.

Той коленичи пред нея, сивите му очи бяха потъмнели от желание, а косата му, черна като нощта, ѝ напомни за средновековен воин, произнасящ тържествена клетва пред съпругата си.

— Ще направя всичко, което пожелаеш, *cara* — тихо, но твърдо изрече Гейбриъл. — Само ми кажи какво искаш.

„Само ми кажи какво искаш.“ В този миг знаеше, че иска да бъде с Гейбриъл, такъв какъвто бе той. Не желаше да изживее дните си със съзнанието, че двамата никога няма да бъдат едно цяло, не искаше да гледа как годините отминават, а той вечно ще бъде от едната страна на огромната пропаст, отделяща го от смъртните, докато тя ще бъде от другата.

Мисълта да стане такава като него, отвращаваща я само допреди няколко дни, сега не ѝ изглеждаше по-страшна от мисълта отново да бъде разделена от него.

— Искан да бъда твоя сега и завинаги — прошепна Сара. — Искан да споделям нощите с теб, а през деня да почивам в обятията ти.

Той се взря в лицето ѝ, очите му бяха топли и пълни с любов. На устните му заигра лека усмивка.

— Мога да го уредя — промърмори Гейбриъл, впи устни в нейните, вдигна я на ръце и я понесе към спалнята.

И там, в любящите му прегръдки изпълнена със силата на вечната любов, Сара Джейн намери смелостта да направи първата стъпка по безкрайния път към непознатото.

Издание:

Аманда Ашли. Сара

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1999

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Димова

ISBN: 954-585-023-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.